EGY LELKES SPORTEMBER

(Két férfiú találkozik az utcán. Az egyiknek láthatólag sietős a dolga, száguld, a másik ráér, tehát visszatartja.)

Első férfi: Héhé, hova sietsz?

Második férfi: Versenyre. Szervusz! *(Próbál menni, de nem engedik.)*

Első: Várjál, nem szalad el az a verseny. Nem is tudtam, hogy te olyan nagy sportember vagy! Eddig ritkán láttalak versenyeken.

Második: Nem érdekelnek a kis helyijellegű versenyek! De amikor nagy nemzetközi összecsapásról van szó, nemes vetélkedésről, amikor a legfontosabb területen dől el, hogy kié az elsőség, ott akarok lenni, hogy hazám lobogója mellett szurkoljak.

Első: Nahát! Látom, nemcsak lelkes sportember lettél, de lelkes hazafi is.

Második: Félre a cinizmussal, amikor nemzetem legkiválóbbjai mérkőznek a külfölddel! És ne tarts fel, mert egy percet sem akarok elveszíteni a versenyből, egyetlen pillanatot sem, az izgalmas rajttól kezdve a lélegzetelállító hajráig.

Első: Én nem vagyok olyan izgatott. Megvárom, amíg a lapok közlik az eredményt!

Második: Halvérű vagy! Én ott akarok lenni a döntésnél, ott akarok lenni a versenyek versenyén, magam akarok meggyőződni róla, hogy valóban a legjobbak nyerik-e a győzelem babérkoszorúját. És diadalittasan, mámorosan akarom ünnepelni a győztest.

Első: Micsoda eksztázis! Tulajdonképpen milyen versenyre rohansz? Úszás? Tenisz? Bicikli?

Második (legyint): Ugyan! A nemzetközi borversenyre!

(st.)

Kedves vendégünk

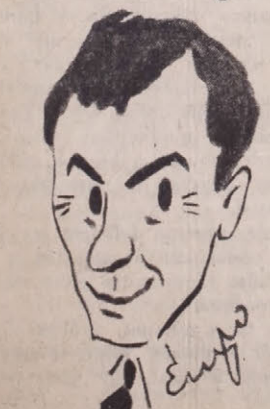

Emil Robov, a szófiai „Starschel" c. szatirikus lap munkatársa.

Négerellenes tüntetések Angliában

Szegő Gizi rajza

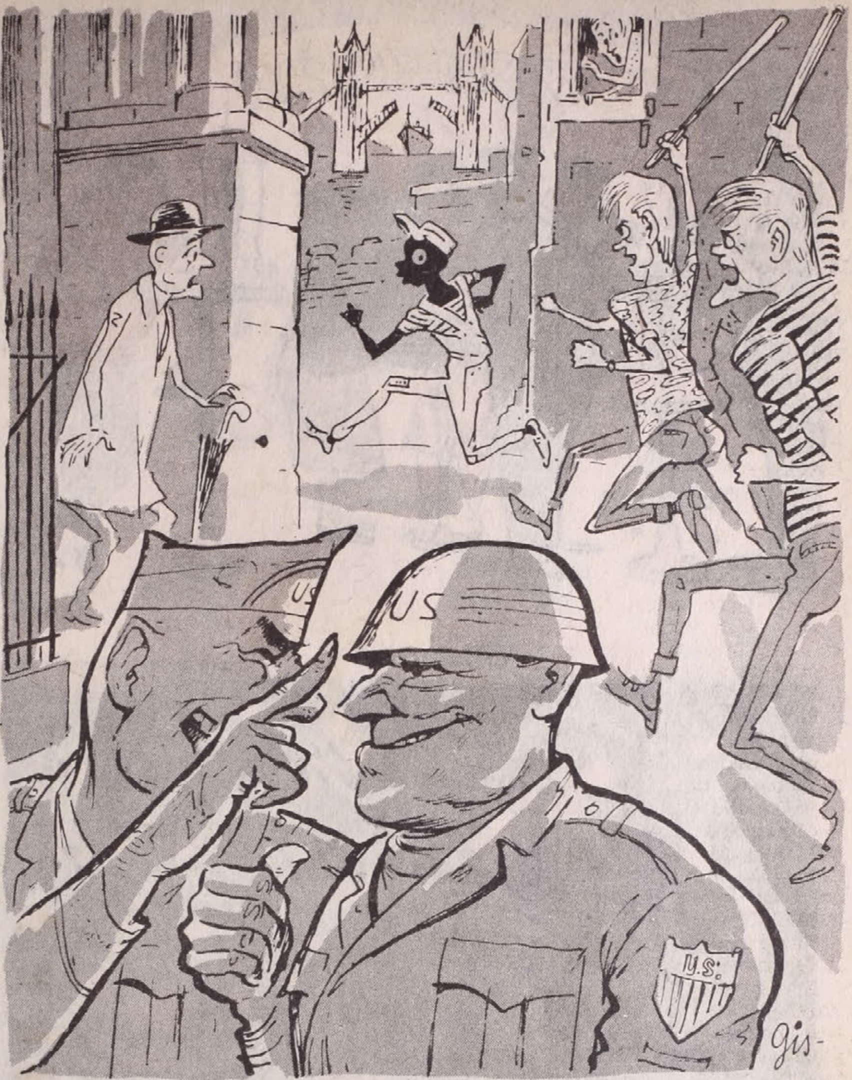

– Egyre inkább otthon érzem magam . . .

A panaszkönyvet feltűnő helyen kell kifüggeszteni

Gerő Sándor rajza

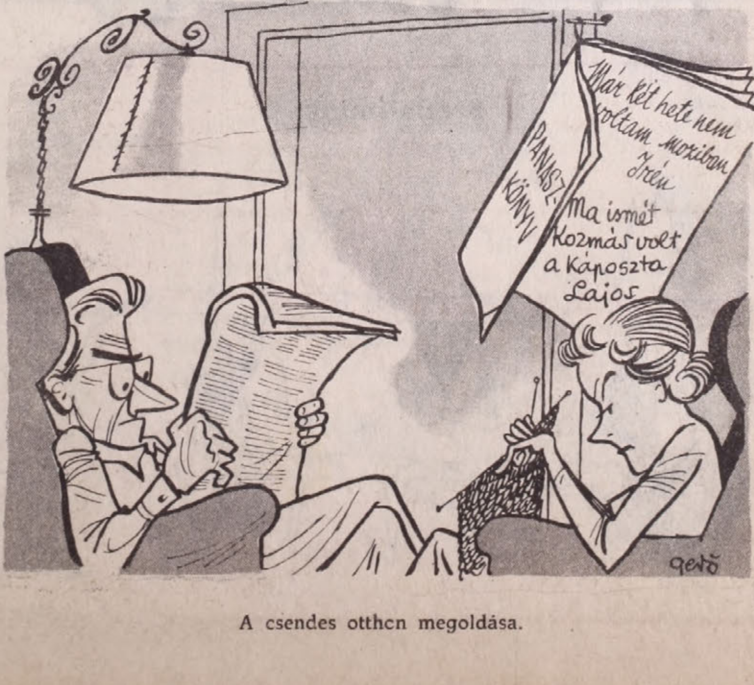

PANASZ-KÖNYV
Már két hete nem voltam moziban Irén
Ma ismét kozmás volt a káposzta Lajos
gerő

A csendes otthon megoldása.

IDEGENFORGALOM

Gerő Sándor rajza

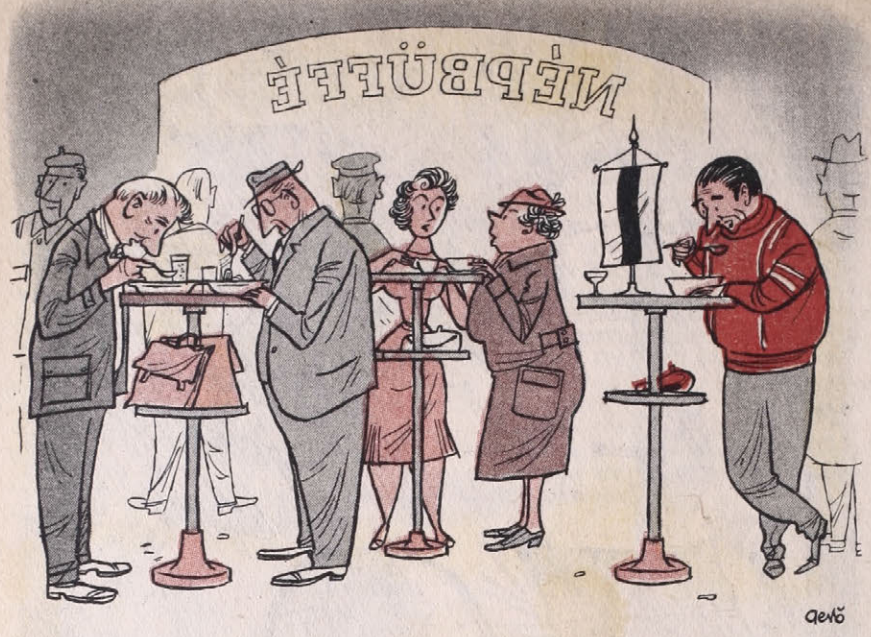

Villamoson

Szűr-Szabó József rajza

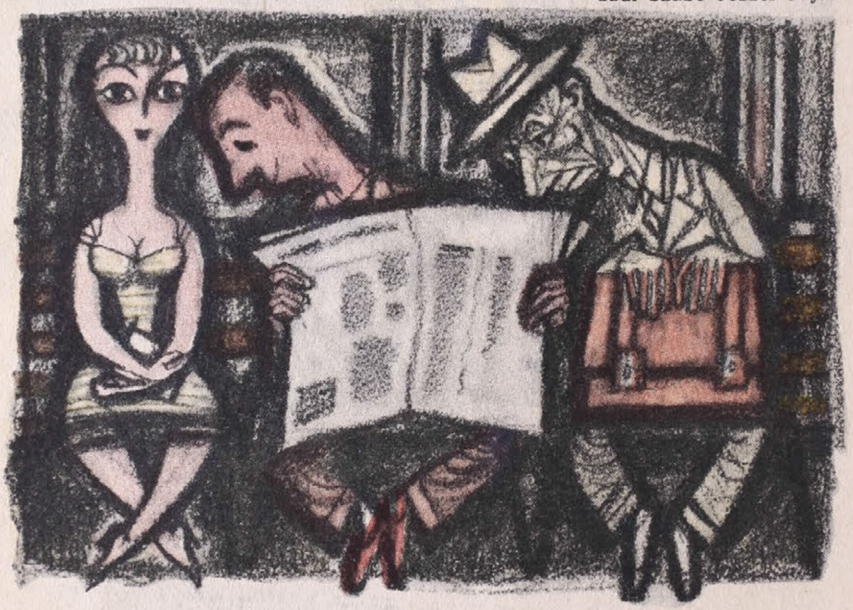

Széria-munka

Kaján Tibor rajza

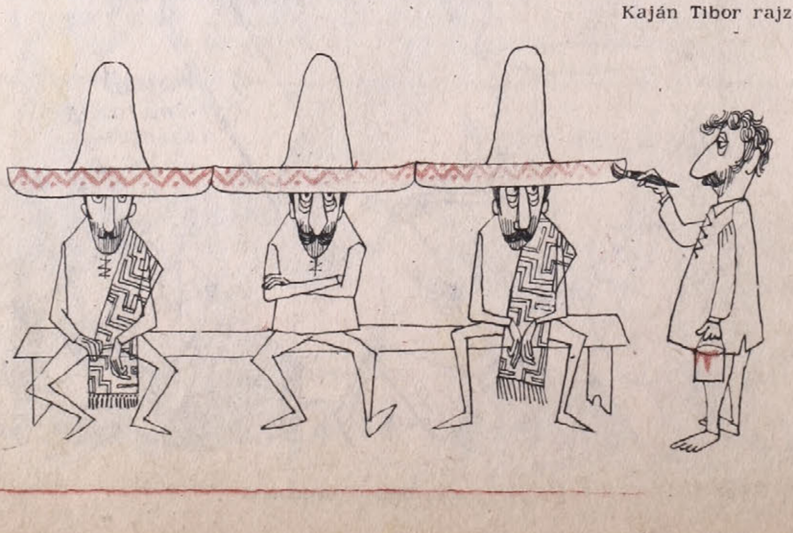

A kutya csontja

Azt mondtam a felszolgálónak:

— Nagyon kérem, szerezzen egy kis csontot a kutyámnak.

Sajnálkozva válaszolta:

— Sajnos, ami volt, azt már elvitték. Tessék várni, most jött egy tizenkettes esküvői társaság, ott biztosan marad valami. Igaz, csak most kapják az erőlevest, eltart vagy félóráig, amíg a húsnál, illetőleg a csontnál tartunk.

Vártam. Az újdonsült asszony szép volt és kövér. Az ifjú férj cingár és alacsony. Megállapítottam, hogy kettőjüktől nem sokat várhat az én Csibim. A nő mohón megeszik mindent, a férj úgyszintén, mert ez a típus hízni akar.

Ezután szemügyre vettem a násznépet. Ezek közt akadt reményteljes vendég. Az egyik csak belekóstolt az erőlevesbe és azt is otthagyta. Volt a násznép között egy pergamentbőrű alak is. Ennek szerettem volna nemcsak Csibi miatt, hanem az önzetlenségtől vezérelve is azt tanácsolni, hogy vigyázzon a gyomrára és tartózkodjék a túltáplálkozástól.

Végre elvitték a leveses csészéket, de a húst még nem hozták. Totózni kezdtem, hogy mi lesz, csirke, kacsa vagy más sokcsontú hús? Ezek lennének a nyerőszámok. Ötös találat tyúk, kacsa, disznókaraj, oldalas és pörkölt lenne, amelynek mócsingós alkatrészét (Csibi kedvence) mindenki a tányéron hagyná. De már egyes találattal is megelégedtem volna, mert kilenc elmúlt és kolbászt már nem vásárolhattam volna a kutyámnak.

És jött a pincérsereg. Egyetlen találatom sem volt... Mindenki natúrszeletet kapott, soványat, egy falatnyi csont vagy mócsing nélkül.

A pincér sajnálkozva mondta:

— Reménytelen eset. Régi tapasztalatom, hogy a násznép még a tányért is kitörli a kenyérrel.

Most már csak abban bíztam, hogy sikamlós, esetleg gusztustalan viccek hangzanak el az asztalnál és valamelyik kényes vendég sértődötten, vagy étvágyát vesztve, abbahagyja a táplálkozást. De nem! Mindenki úgy evett, mintha napokig koplaltatták volna őket. Az én pincérem félszemmel állandóan a táplálkozókat leste. Egyszer csak felcsillant mindkettőnk szeme. Az egyik vendég letette a kést, a villát és beszélgetni kezdett a mirtuszkoszorús asszonykával.

A pincér gyorsan felkapta az illető tányérját, odahozta hozzám és a féladagnyi húst rácsúsztatta előre elkészített papirosomra.

Ez volt az a pillanat, amikor a vendég, akitől a pincér szinte észrevétlenül elcsente a húst, így szólt a menyecskéhez:

— Ilyen finom, puha borjúhúst már régóta nem ettem. Kérni fogok még egy adaggal...

Palásti László

Gebin

— Apuka gebines lett! — mondotta köszönés helyett az elálló fülű Gézuka, amikor ajtót nyitott nekem. — Eddig öt pofont kaptam és zsíroskenyér volt ebédre és a nagymama imádkozik . . .

Bementem a szobába.

— Lajos gebines lett . . . önelszámoló boltot kapott . . . Saját maga kezeli a kasszát . . . — ezekkel a szavakkal fogadott Annuska, Lajos nádszál felesége. Az arca fehér volt, mintha frissen lenne meszelve, kezében pántlikákra tépett zsebkendő.

— Uram irgalmazz! — rebegte a nagymama.

— Már hatodik órája gebines — suttogta Annuska, — és még mindig nem bukott le. Ha ez így megy tovább, gazdagok leszünk . . .

Akkor vettem csak észre, hogy az asztalon stopperóra fekszik, az egész család azt nézi réveteg tekintettel.

— Minek a stopperóra? — tudakoltam kíváncsian.

— Minden perc számít, ha valaki gebines — válaszolta Annuska türelmetlenül. — Maga ezt nem tudta, Ottó? Hol él maga, Ottó? Nem ismeri véletlenül Sátoriékat? Azok öt óra tíz percig voltak gebinesek, s ma már családi házuk van Zuglóban! . . .

— Uram irgalmazz!

— Csak most legyen egy kis szerencsénk! — siránkozott az asszony és egy pillanatra sem vette le aggodalmaskodó tekintetét az óráról.

A következő percben az elálló fülű Gézuka kapott egy pofont, pedig nem csinált semmit az angyal, meg sem moccant, úgy ült a helyén, mint egy ifjú Buddha-szobor.

— Idegesek — mentegette anyját Gézuka. — Ez a gebinességtől van. Meg lehet érteni. En is izgulok, mert egy Dongó-motor van nekem beígérve. Uram irgalmazz! — sikoltott fel Gézuka vigyorogva, mire kapott még egy pofont. — Számolom, ez a hetedik! — állapította meg keserűen.

— Már hat és félórája gebines! — kiáltott fel Lajos felesége örvendezve. — Mit szól, milyen szépen tartja magát? Én mindig mondtam, hogy a Lajos ügyes ember. Az én Lajosom, az én drága Lajosom. Amikor elment, megölelt, megcsókolt és azt mondta: Meglátod, Annuska, annyi pénzt fogok keresni, hogy vehetek neked egy toronyórát lánccal, csak drukkolj értem. Annuska . . .

— Hat óra és negyvenkét perc! — kotyogott közbe a nagymama.

— A drága Lajos mindig gebinességről álmodott. Azt mondotta, hogy a Rotschild is mint gebines kezdte, sőt a kapurtalai maharadzsa is gebines volt . . .

— Uram — sóhajtotta a nagymama.

— . . . irgalmazz! — kontrázott Gézuka. — Én is gebines leszek és elveszem a Gina Lollobrigidát feleségül . . . Ez a nyolcadik pofon! . . .

— Milyen lassan múlik az idő — csóválta a fejét Annuska. — Ez a másodpercmutató olyan lassan mászik, mint egy hernyó. Ebbe bele lehet bolondulni. Jaj, csak ne legyen baj.

— Nyugalom, édes leányom! — simogatta a mama Annuskát. — Bízzál Lajoskában . . . Nem mai gyerek ő már . . . Ismeri a dörgést . . .

— Tóháziék két-hónapig voltak gebinesek és most ők adnak ki kosztkamatra pénzt az OTP-nek . . .

— Ne légy mohó, Annuskám — intette meg leányát a mama. — Hat óra és negyven perc nagyon szép idő egy élelmes gebinesnél és Lajos aztán igazán élelmes! . . .

— Hat óra ötven perc! — rikoltotta Gézuska. — Rekordidő!

Nem akartam tovább zavarni, elbúcsúztam az izgatott családtól. A lépcsőházban találkoztam Lajossal. Nyögve, verejtékezve cipelt a vállán egy toronyórát.

— Leváltottak — motyogta szomorúan —, pedig, ha még néhány percig gebines maradok, megvehettem volna a hozzávaló láncot is! . . .

Mikes György

A karrierista

Vasvári Anna rajza

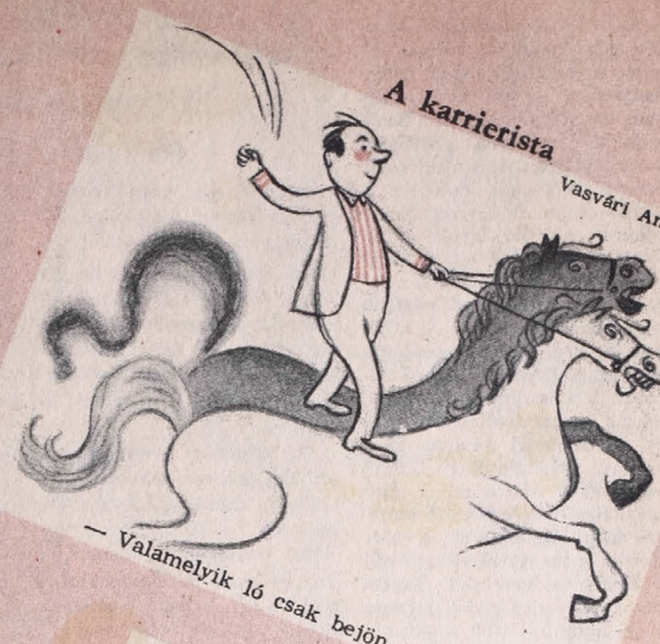

— Valamelyik ló csak bejön . . .

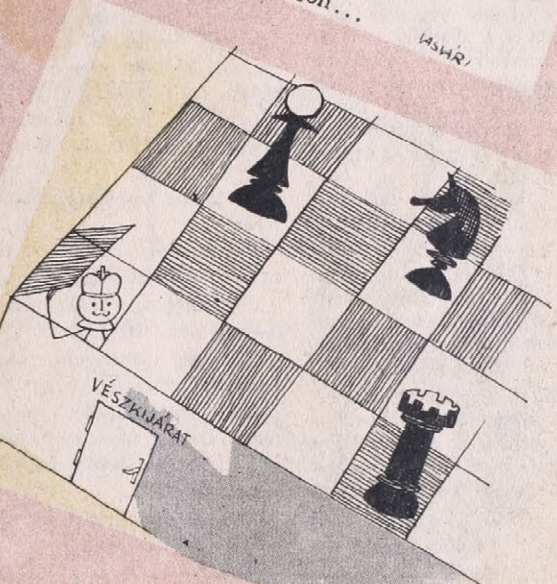

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

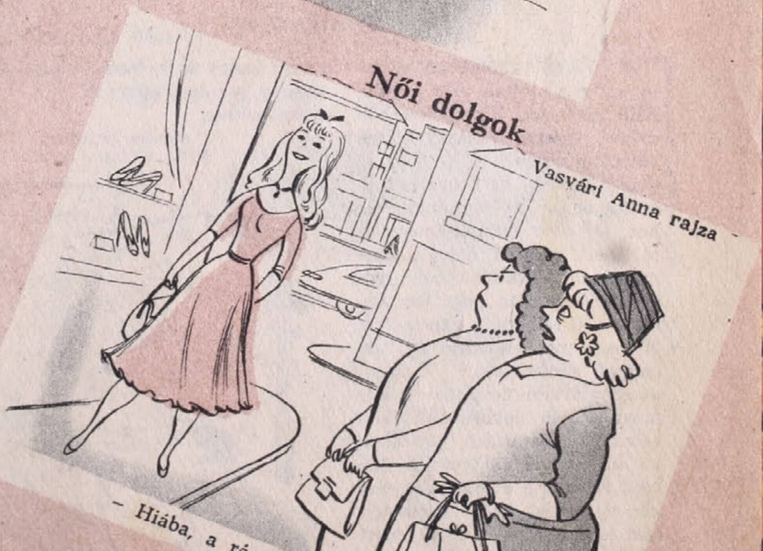

— Hiába, a rózsaszín fiatalít . . .

Döntetlen döntés

Termelőszövetkezetünk 1955-ben egy hatvan férőhelyes istállót építtetett, amelynek egyik padlásrésze 57 tavaszán leszakadt. A Magyar Nemzeti Bank szolnoki irodájának revizora megállapította: nem a tervezett méretű faanyagot építették a padlásrészbe. A revizori jegyzőkönyv alapján kértük a Kivitelező utódját, a 45. sz. Építőipari Vállalatot, hogy a megroggyant padlásteret mielőbb hozzák rendbe. Mivel az utódvállalat kérésünket elutasította, az ügy a Központi Döntő Bizottsághoz került. A KDB kötelezte az utódvállalatot, hogy 45 napon belül végezze el a javitási munkálatokat. Döntés ide, döntés oda, a 45. sz. Építővállalat nem csinált semmit. Mi meg kilincseltünk tovább. Kértük a megyei Tanács, majd a Termelőszövetkezeti Tanács segitségét; sürgettünk, leveleztünk, hogy legalább a gabonatárolás idejére végezzék el a munkálatokat. Padlásjavitás helyett azonban ez év augusztus 13-án értesitést kaptunk a Döntő Bizottságtól, mely szerint döntésre nem ők hivatottak, hanem a Pest megyei Központi Kerületi Biróság . . .

Nesze neked téesz, ezt jól eldöntötték: ugyanaz a bizottság, mely három hónappal ezelőtt még úgy döntött, hogy 45 napon belül helyrehozatja a padlásunkat, most avval próbál megnyugtatni bennünket, hogy illetéktelenül döntött!

Eddig tehát eljutottunk. De hogy újjáépitett padlásunkra mikor rakhatjuk fel termelvényeinket, annak csak a jóságos bürokrácia a megmondhatója.

Vörös Október TSZ
Békéscsaba

Le a bürokráciával.

Hajvágás borotvával

(Palifogás 1 felvonásban)

Történik egy pesti fodrászszövetkezetben. Személyek: ÉN (a pali) és Ő (a fogó).

ÉN (belépek az üzletbe. Fejemen haj, de inkább csak köröskörül, a fejtetőn alig. Illedelmesen): Jó napot kívánok. *(Leülök az egyik üres székbe.)* Legyen szíves a hajamat lenyírni.

Ő (miközben lepedőt kanyarít rám, nagyon udvarias mosollyal): Csinálhatjuk borotvával?

ÉN (némileg csodálkozom. Láttam már reklám-fotókat a borotvával formált férfihajzatokról. Azokon fiatal emberek tömött fekete sörénye dominált. Mit akar borotválni az én hajamon? Nyilván semmit. Palifogás. Tehát bele kell menni, mert nincs annál szórakoztatóbb.): Igen. Kérem borotvával.

Ő: Igenis kérem. *(Feni a borotvát.)*

ÉN (naivul): És mi az előnye a borotvált hajnak?

Ő (lelkesen): Szellőznek a hajhagymák, tisztelettel.

ÉN (még naivabban): Hogyhogy szellőznek a hajhagymák?

Ő: A haj belül üres, tetszik tudni. Olyan, mint egy makaróni. Azon keresztül szellőzik a hagyma.

ÉN: És ha ollóval nyírják, akkor nem szellőzik?

Ő (nem felel. Fejemet hirtelen a csap alá nyomja és villámgyorsan megmossa a hajamat. A hajmosás harminc másodpercig tart legfeljebb, de inkább csak húszig. Utána legfeljebb két percig kapirgálja a hajamat a borotvával. Közben:)

ÉN: Ez valami új találmány?

Ő: Franciaországban fedezték fel. De bár néhány évvel előbb találták volna fel! Úgy, köszönöm, meg is vagyunk. Kassza tizenkét forint!

ÉN (kifizetem a tizenkettőt. Háromszor annyiba kerül, mint a rendes hajvágás és harmadannyi ideig tart – gondolom magamban és távozom. Hajhagymáim nagyot szippantanak a jó levegőből.)

—i

Miért alszik az Ápisz?

– Gyorsan a reggelit! – kéri türelmetlenül a kisdiák – már félnyolc, és még vignettát és szögmérőt kell vennem!

– Majd én megveszem – siet a segitségére nagyobbik testvére és már megy is a Kálvin téri papir és írószerboltba.

De túlhamar visszajön, vignetta és szögmérő nélkül.

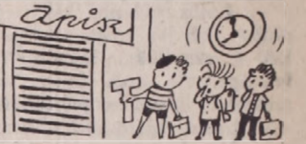

– Az Ápisz csak nyolckor nyit! – mondja lógó orral.

A sok gyerek pedig ott áll az üzlet előtt. A gyerekek valamilyen okból előző napon nem tudtak vásárolni, de az Ápisz rollója könyörtelen. Mire kinyit, már kezdődik a tanítás.

Mi indokolja, hogy az Ápisz ne legyen nyitva legalább fél nyolctól? Sok kisdiák korán kel és szeretne vásárolni. Különösen így szeptember elején . . .

Van és mégsincs

A főváros különböző részein nemrég nyiltak meg a BELKER háztartási kisgépeket kölcsönző üzletei. Ezek a boltok áldást jelentenének a dolgozó asszonyoknak, ha hozzá is tudnának jutni a kölcsön-gépekhez. De nem tudunk hozzájutni, mert például nálunk, Kispesten, a kölcsönző bolt reggel 8-tól délután 4-ig, szombaton pedig félkettőig van nyitva. No már most, kérdem én, sok nappali műszakban dolgozó asszonytársam nevében: mikor mossunk és takaritsunk kölcsönzött háztartási gépekkel, ha mi reggel félnyolctól délután félnégyig a munkahelyünkön vagyunk? Még szombaton sem tudjuk igénybevenni, mert félórával előbb zárnak, mint ahogy mi a munkából hazatérünk. Kérjük, tartsák nyitva a háztartási gépkölcsönző üzletet hétköznaponként 19 óráig, hogy mi, a nappali műszakban dolgozó asszonyok is, hozzájuthassunk a munkát könnyitő kölcsöngépekhez.

Fekete Sándorné
XIX., Klapka u. 8.

A resti teraszán

Szűr-Szabó József rajza

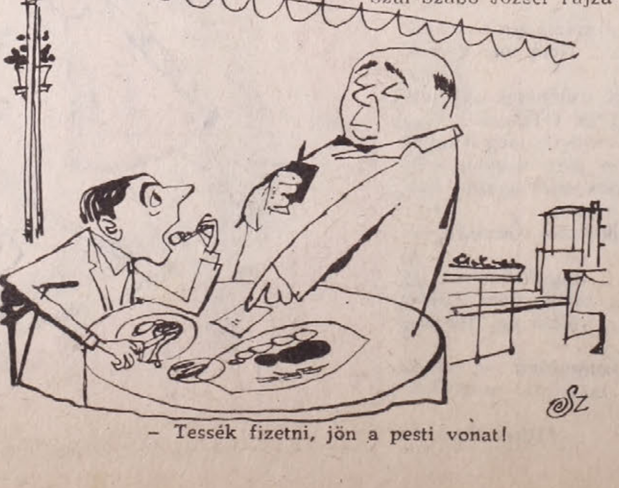

– Tessék fizetni, jön a pesti vonat!

Ki bírja ezt cipőtalppal?

Sportegyesületünk cipészműhelye részére nyersgumi-talpanyagot igényeltünk. A hatszáz forint értékű anyagért az alábbi utakat kellett végigtalpalnunk:

1. Írásbeli igénylésért a Vegyipari Készletező Vállalathoz mentünk.

2. A Vegyipari értesített bennünket, hogy a gumitalpat kiutalta, átvehető a Bőr- és Cipőkellékellátó Vállalatnál, Bp., VI., Paulay Ede utca 41. szám alatt.

3. Fuvart szereztünk, elkocsiztunk a Bőrellátóhoz, ahol adtak egy utalványt, amellyel elküldtek a XIII., Fáy u. 12/b-be, mert ott van a raktár. Elmentünk.

4. A Fáy utcai raktár kikészítette az anyagot, majd tudatta velünk, ismét vissza kell mennünk a Paulay Ede utca 41-be, mert ott kell kifizetnünk. Visszamentünk.

5. A Paulay Ede utca 41-ben közölték velünk, hogy néhány házzal odább, a 25. szám alatt kell befizetni. Odamentünk.

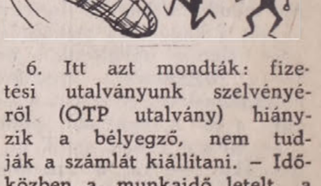

6. Itt azt mondták: fizetési utalványunk szelvényéről (OTP utalvány) hiányzik a bélyegző, nem tudják a számlát kiállitani. – Időközben a munkaidő letelt, a fuvarost elküldtük, mi meg hazamentünk. Odahaza megérdeklődtük az OTP-nél és megtudtuk, hogy helyesen jártunk el a fizetési utalvánnyal, és tévesen utasították el megbízottunkat.

7. Másnapra ismét fuvart szereztünk és visszamentünk a Paulay Ede utca 25-be, ahol most már elfogadták az utalványunkat és kiadták a számlát. A számla birtokában ismét átfuvaroztunk a Fáy u. 12/b-be és ott végre megkaptuk az igényelt gumitalpat.

Roppant egyszerű volt, nem?

Hetényi Tibor
Postás SE
VIII., Hungária krt. 32.

AZ EMBERISÉG NAGYJAI

(Panoptikum-tervezet)

Hegedűs István rajza

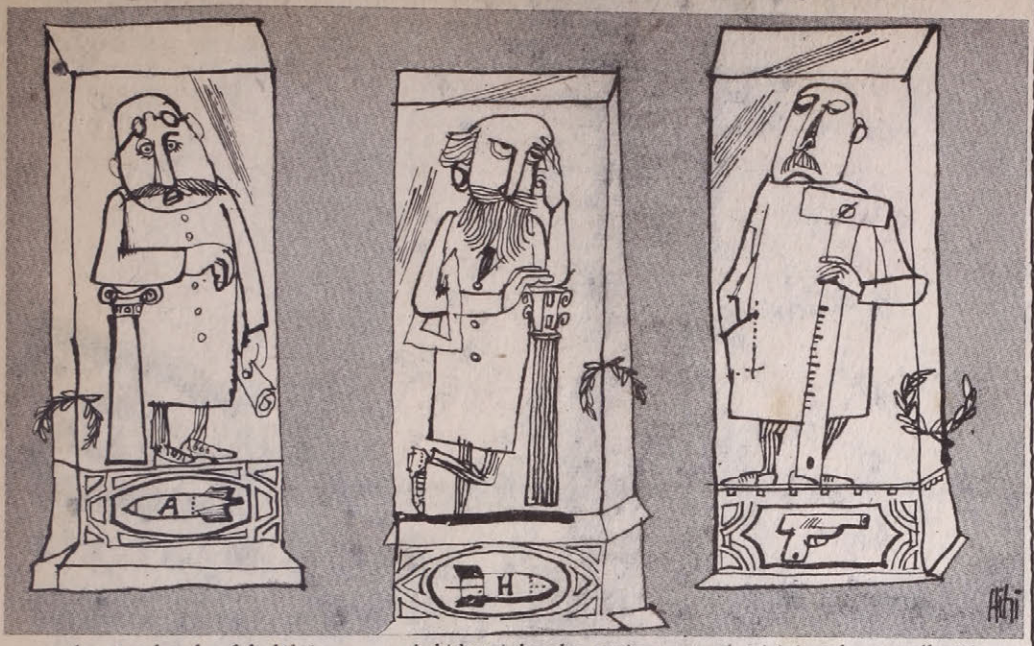

Az atombomba feltalálója — A hidrogénbomba atyja — A vízipisztoly megalkotója

Röpke PANASZ

Tán a szeptember hozta őket,
De ahol járok, ahol megyek,
Váltott műszakban molesztálnak
A szemtelen kis pesti legyek.
Pardon, nem tudom befejezni,
Fogalmam sincs, hogy mit is tegyek,
Nem tudom megfogni a témát,
Csak úgy, mint orromon a legyet.

(hidvéghy)

Főzni tudni kell

Vica finom női ösztönével apró, szinte észrevehetetlen jelekből megérezte: tetszik Jóskának. Az, hogy naponta többször is felhívja, mikor is kijelenti: imádja, mindig rá gondol, majd ezt a kijelentést személyes találkozáskor újból nyomatékosan megismétli, továbbá, hogy virággal kedveskedik neki, csokoládéval, sőt olykor sültszalonnával, mind arra mutatnak: nem teljesen közömbös a fiúnak.

A lány elhatározta, szívós és céltudatos aprómunkával oly magasra szítja Jóska szívében a lángot, hogy az a legőrültebb dolgokat kövesse el. Így többek között azt, hogy feleségül vegye.

Vica modern lány volt ugyan, de nem vetette meg az e téren meglevő haladó hagyományokat sem, ezért úgy döntött, hogy a fiú gyomrán keresztül próbál döntő csapást mérni szívére, vagyis addig főz neki, míg teljesen megfőzi.

Mérlegelésének megfelelően még aznap vacsorára hívta a fiút: fasírozott húst, resztelt krumplit savanyúsággal, továbbá almáslepényt készített. A várt eredmény nem következett be az első este. Sőt, mintha Jóska vonzalmának lángja egy árnyalattal langyosabb lett volna, mint az elmúlt hetek átlaga.

Vica nem csüggedt. Néhány nap múlva ismételten estebédre invitálta a fiút. Ez alkalommal húslevest bennefőtt marhahússal, töltöttkáposztát és túrós-kapros rétest csinált, csupa olyan komoly, laktató ételt, amelyekről mindig úgy hallotta, hogy még a leghiggadtabb férfiak is megőrülnek tőlük.

Jóska nem őrült meg. Sőt olyan fokú tartózkodást tanusított, amelyhez képest a bibliai József magatartása Potifárnéval szemben legesleginkább egy eszeveszett, őrjöngő szatír viselkedésére emlékeztetett.

A lány teljesen megzavarodott, ami csak még jobban fokozódott, midőn Jóska most már teljesen elmaradt, és mindenféle ismételt vacsorameghívás elől állhatatosan kitért.

Vica — mit is tehetett vón egyebet? — már-már teljesen elvesztette hitét a haladó hagyományokban, midőn véletlenül összeakadt a fiú egy barátjával.

Mesterien uralkodva hangja remegésén, érdeklődött: — Hogy van Jóska?

A barát részvevően legyintett:

— Rosszul. Többször vacsorázott valahol, ahol pocsékul főznek és elcsapta a gyomrát. Kezelésre jár és főttkrumplin él . . .

Kertész Magda

Mindent vagy semmit

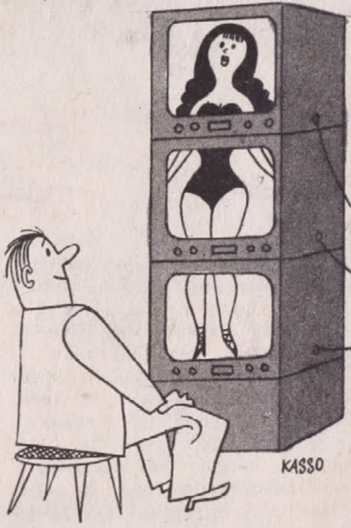

Cezaromania

Mészáros András rajza

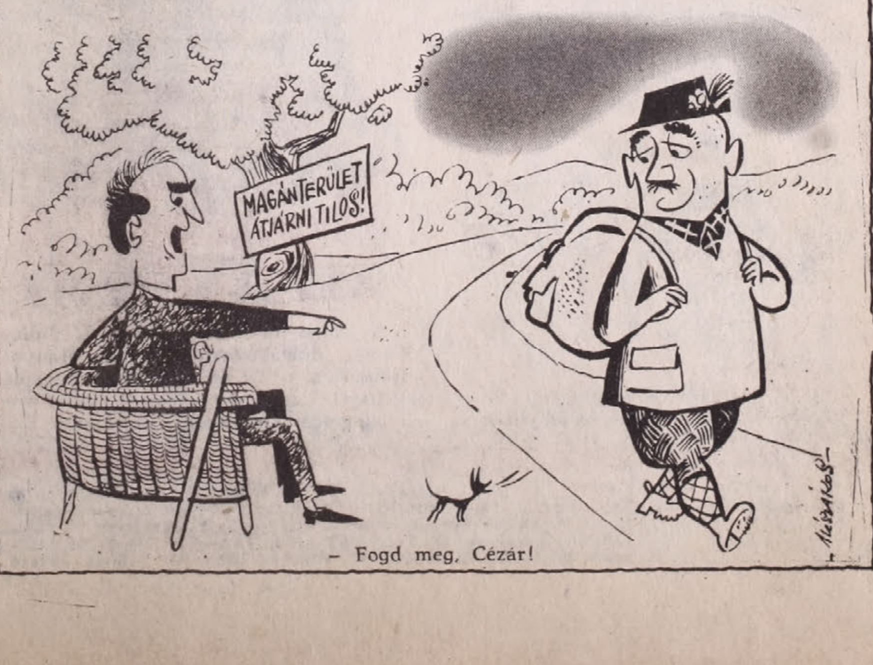
MAGÁNTERÜLET ÁTJÁRNI TILOS!

– Fogd meg, Cézár!

CSENDES PIHENÉS A MEGAFONOK ÁRNYÉKÁBAN

(Nyaralási utójegyzet Siófokról)

Szűr-Szabó József rajza

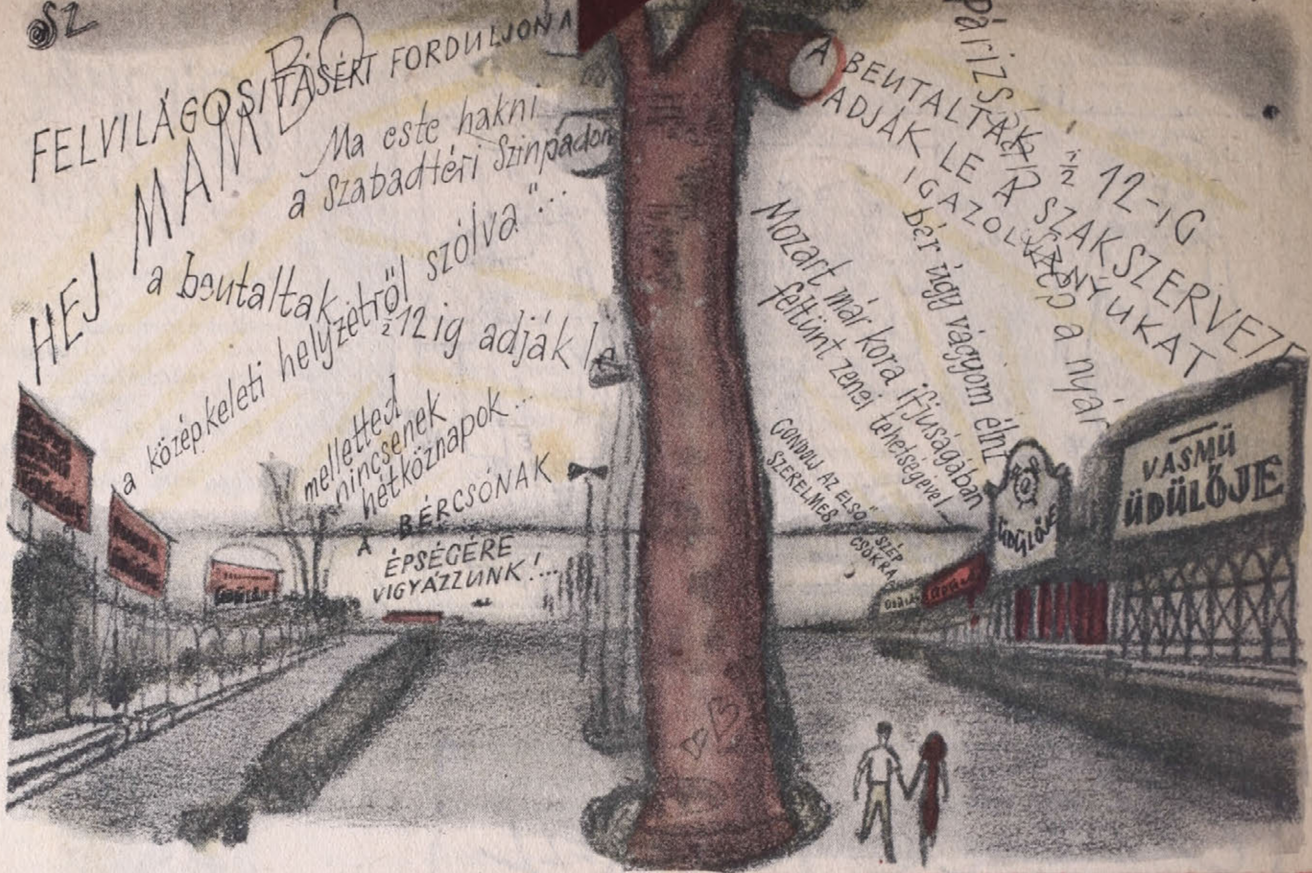
SZ
FELVILÁGOSITÁSÉRT FORDULJON A
HEJ MAMBÓ
Ma este hakni a szabadtéri színpadon
a beutaltak helyzetről szólva"…
a középkeleti helyzetről
½ 12 ig adják le
mellettedd nincsenek hétköznapok…
A BÉRCSÓNAK ÉPSÉGÉRE VIGYÁZZUNK!…
PÁRIZSI KÉP
A BEUTALTAK ½ 12-IG ADJÁK LE A SZAKSZERVETI IGAZOLVÁNYUKAT
½ 12-IG
bér úgy vágyom élni a nyár
Mozart már kora ifjúságában feltűnt zenei tehetségével
GONDOLJ AZ ELSŐ SZERELMES „SZÉP CSÓKRA"
VASMŰ ÜDÜLŐJE
ÜDÜLŐJE

Víziók

Vízióim vannak, pontosabban látomásaim. Ez érzékeny idegrendszeremmel és eléggé el nem ítélhető fantáziámmal áll összefüggésben. Ezek a látomások néha olyan megdöbbentő méreteket öltöttek, hogy már-már új vallás alapításán gondolkoztam, végül azonban mégis csak idegorvoshoz mentem el. Elmondtam részletesen mindent, mire az idegorvos azt tanácsolta, hogy látomásaimat hozzam nyilvánosságra, ezáltal a feszültség feloldódik, a gátlások eltűnnek, s én gyógyultan távozhatom.

És a nyilvánosság?

Vesszen a nyilvánosság!

Ezennel közzéteszem három legkínzóbb víziómat, amely különösen foglalkoztatott ama különös lelkiállapotban, amely a legrégibb idők óta alkalmas víziók létrejöttére.

Első vízió

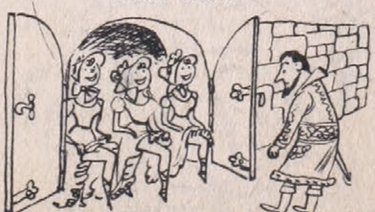

A Kékszakállú herceg várát látom, Bartók Béla döbbenetes operájának sötét szinét. Judit végzetes kíváncsisága, amely egymás után nyitotta fel a borzalmas ajtókat, már a hetedik ajtó előtt remeg, s noha tudja, hogy a szörnyűségek szörnyűsége vár még rá, kihívja a sorsot maga ellen. Kinyitja a hetedik kaput, majd megdöbbenve hátrál, látja, hogy a sötét ajtón keresztül előlépnek Kékszakállú régi asszonyai, három régen eltemetett, szomorú, szótlan, koronával, ékszerekkel ékesített gyönyörű nő. S amikor a rémület már mindenkinek megdermeszti a szívét, a három nő vidáman énekelni kezd:

Tschöll papa lányai mink vagyunk.
Megszöktünk
Itt vagyunk…

Második vízió

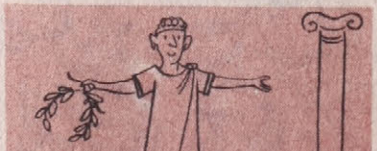

A római birodalom fénykora. Julius Caesar drágakövektől villogó aranyos trónszéken ül és úgy figyeli az ünneplő tömeget Lupercus napján. A világ ura, a lángeszű politikus, a mindenütt diadalmas hadvezér elmerengve nézi a zsivajgó tömeget. Ekkor odalép hozzá Antonius és feléje nyújtja babérkoszorúval díszített királyi koronát. A tömeg jókedve megfagy, néhány szolgalélek tapsolni kezd, de ez a kínosan gyér tetszésnyilvánítás elenyésző csöpp az ellenszenv tengerében.

Döbbenetes pillanat. Most dől el, hogy lesz-e király Caesarból. A győzhetetlen érzi a tömeg hangulatát, s kelletlen, de erélyes mozdulattal elhárítja a koronát. Antonius vállat von.

— Nicht, nicht! — mondja és visszaveszi a koronát.

Harmadik vízió

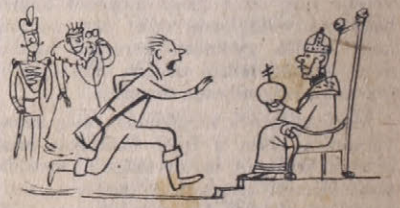

A bécsi Burg trónterme. Őfelsége Első Ferencz József teljes királyi díszben ül a trónján. Fogadja a csodálatos díszruhákba öltözött főurak és a külföldi követek hódolatát. Fején a korona, kezében a jogar.

Ebben a pillanatban hírnök rohan be a trónterembe és egyenesen a királyhoz futva kiált:

— Habsburg úr! Telefon!

(feleki)

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.

Ára: 1 forint

XIV. évfolyam 38. szám. 1958. szeptember 18.

Ludas Matyi

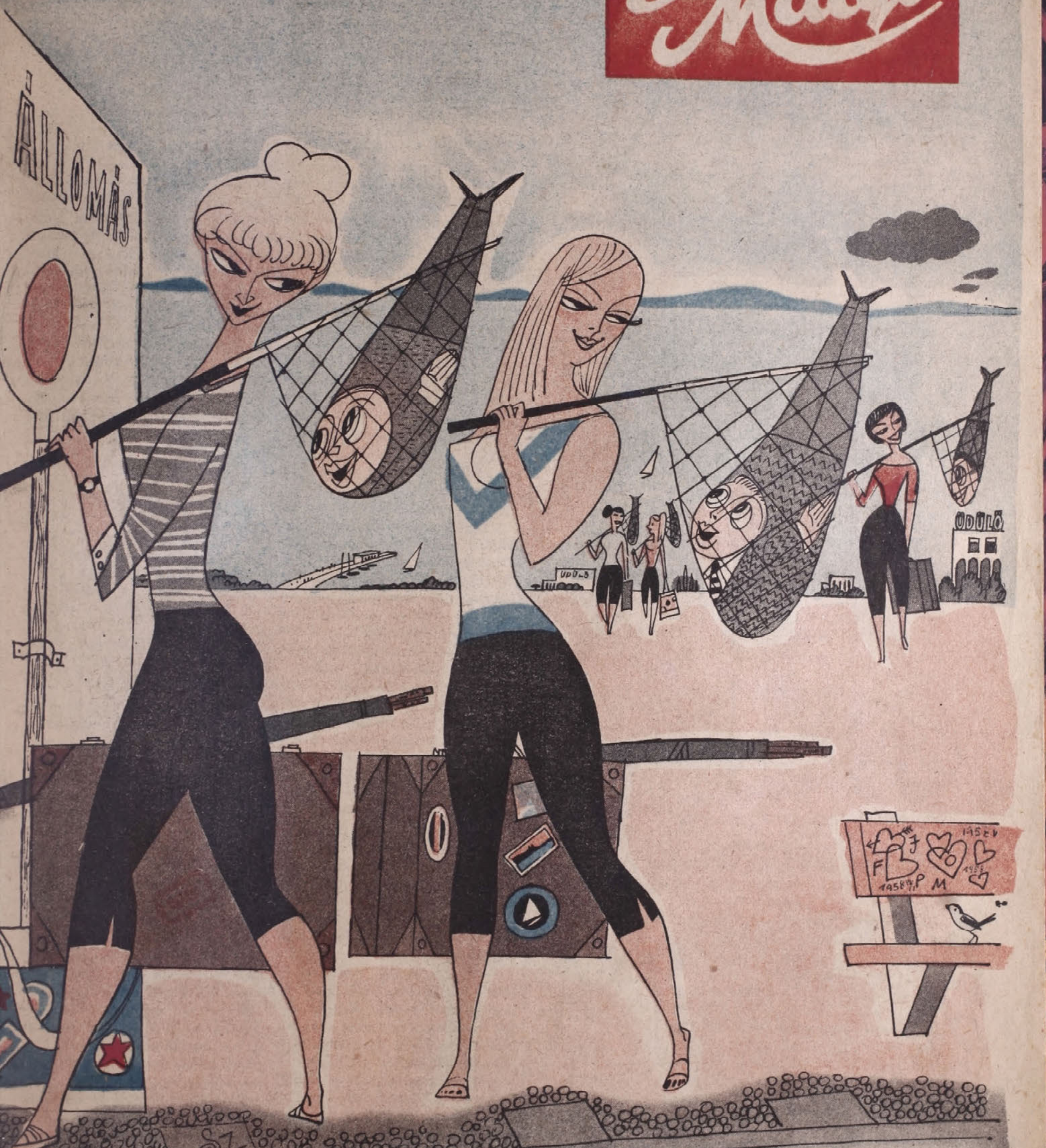
ÁLLOMÁS
ÜDÜLŐ
ÜDÜLŐ
F J 1958 P M
SZ

A nyári halászat után

Szűr-Szabó József rajza

Tízéves a Dagály

Szűr-Szabó József rajza

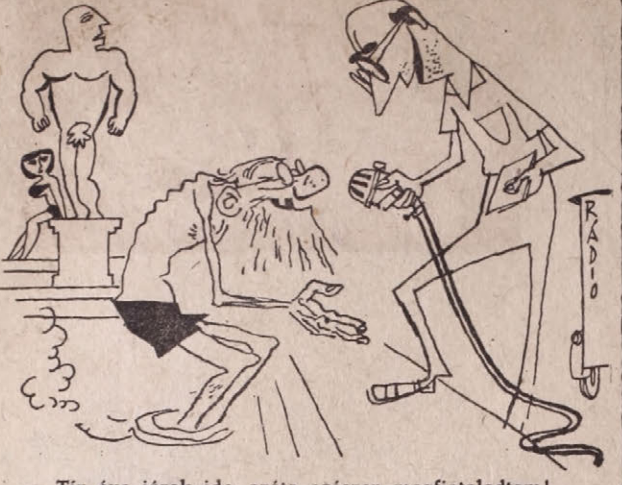

– Tíz éve járok ide, azóta egészen megfiatalodtam!...

Pálinkafőzés idején

Szegő Gizi rajza

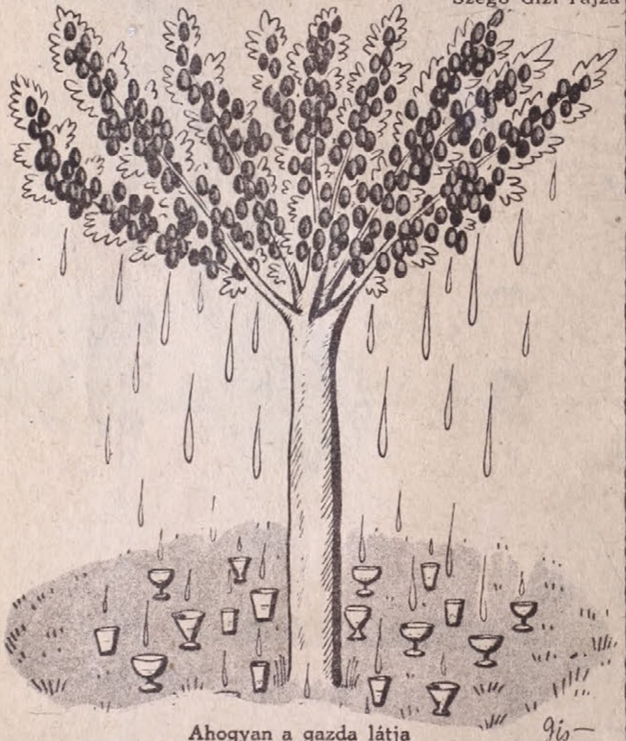

Ahogyan a gazda látja

Angliában automata teheneket gyártanak

Várnai György rajza

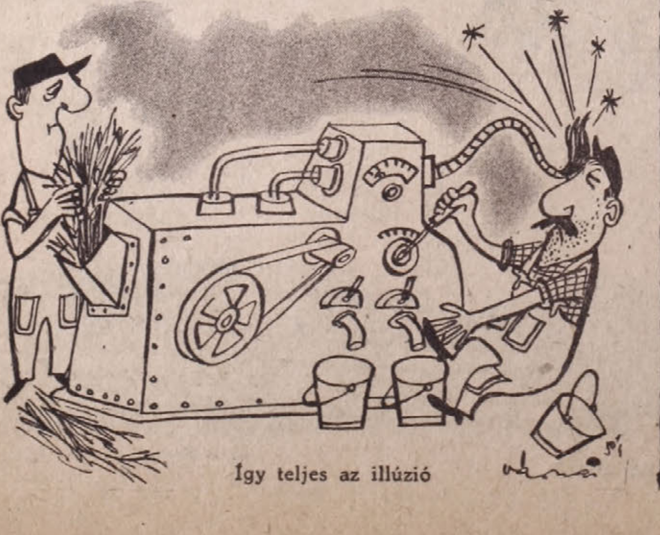

Így teljes az illúzió

Hogy mik vannak!

Megpróbálom rekonstruálni az eseményt. Csöngettek, én féllábon ugrálva kimentem ajtót nyitni, útközben ugyanis elveszítettem a papucsomat. Rögtönrögtönrögtön – morogtam magam elé, aztán kitártam az ajtót.

Két férfiláb állt az ajtó előtt, körülbelül egy méter magasan a lábtörlő felett, barna borjúbőr cipőben, szürke, vasalatlan nadrágban, pihenj-állásban.

Lehunytam a szemem és megráztam a fejem, remélve, hogy eltűnik ez a szörnyű látomás. Még ha két karcsú, meztelen női láb kopogott volna be hozzám, pici topánkában, toporzékoló türelmetlenséggel... De nem, két otromba férfi-cipő várakozott reám.

– No, mi lesz? Nem eresztesz be? – hallottam hirtelen Béla hangját, valahonnan felülről, a magasból.

A következő pillanatban félrependerültem és Béla hétrét görnyedve, behúzott nyakkal belépett. Helyesebben mondva belibegett, beszállt, magabiztosan lépegetve a semmin, több mint fél méterrel a padló felett és ráadásul még fütyörészett is.

Miután magamhoz tértem és visszaigazítottam a meglepetéstől kiugrott állkapcsomat, megróttam a barátomat:

– Ejnye, Béla, hogy te miket csinálsz! Nem lesz ebből baj? – suttogtam ijedten. – Megszeged a törvényt, a nehézkedési erő törvényét? Hát ezt tanultad te az iskolában a fizikaórán? – kérdeztem megrettenve. – Nem emlékszel? Newton és az alma! – próbáltam a lelkiismeretére hatni, mert világéletemben levett kalappal tiszteltem a törvényt és nem akartam cinkosa lenni, segédkezet nyújtani neki a törvény kijátszásában. Lelki szemeimmel már láttam magunkat a Fizikai Főintézet társadalmi bírósága előtt, amint egy szigorú, körszakállas, cvikkeres professzor éppen fejünkre olvassa a törvénysértést.

Bélára azonban nem hatottak drámai szavaim, zsebredugott kézzel sétált a levegőben.

– Fő a nyugalom, apuskám! – felelte vigyorogva, fölényesen és leereszkedett mellém, illetve lesétált a magasból egy láthatatlan ösvényen. – Fő a nyugalom, rám nem vonatkozik ez a törvény!

– Nem vonatkozik? – csodálkoztam.

– Nem – bólintott Béla, aztán suttogóra fogta a hangját. – Tudod, apuskám, minden törvény alól van kibúvó, minden törvényen van egy kis ajtó, amelyen kisurranhatunk, ha elég ügyesek vagyunk ahhoz, hogy megtaláljuk ezt a kis ajtót – kuncogott a barátom, majd rámkacsintva oldalba lökött. – No és pont a Newton-féle nehézkedési törvény alól ne lenne kibúvó?... Érted már?

Bólintottam, bár egy árva szót sem értettem.

– De ne meséld el senkinek!... Maradjon köztünk, amit mondtam... Értesz ugye?

Ismét bólintottam.

– Mondd, hogy csináltad ezt? – érdeklődtem bűnös kíváncsisággal.

– Elég nehéz volt – válaszolta Béla gondterhelten –, de én ismerem a dörgést, apuskám, nem vagyok kezdő. Először is alaposan áttanulmányoztam a nehézkedési törvényt, jobban ismerem már, mint maga Newton. Aztán elmentem a tömbbizalmihoz, akit ugyan nem találtam otthon, de a jó nagymama – bűbájos, öreg dáma – mindent készségesen aláírt és lepecsételt az unokája helyett. Ráadásul még almakompóttal is megkínált. Így jutottam egy igazoláshoz, amelyben az állt, hogy húsz esztendeje a holdban lakom. Ezt az írást eljuttattam a Fizikai Főintézethez és arra kértem az illetékeseket: mentsenek fel az általános tömegvonzás és a föld forgása következtében fellépő centrifugális erő alól, mivel sem az egyik, sem a másik nem vonatkozik holdlakókra. Nemrég kaptam meg a választ. Kérésemre igazolták, hogy a Newton-féle nehézkedési törvény nem vonatkozik Burgeli Béla, budapesti holdlakóra...

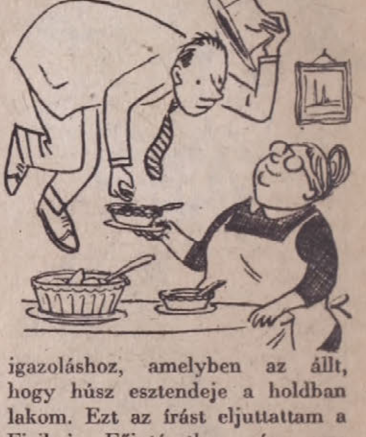

Álmélkodva, görcsös figyelemmel hallgattam Bélát, aki most újra felemelkedett a levegőbe.

– No, mit szólsz hozzá? – tudakolta dicsekvő hangon. – Van itt ész, apuskám, mi? – aztán fejcsóválva hozzátette: – Pfuj, poros a szekrény teteje!...

Ezekután búcsút vett tőlem és dudorászva kilépett az ablakon. Úgy sétált a levegőben, mint más ember a Kisdiófa utcában.

Irigykedve néztem utána: hát érdemes becsületesnek lenni?

Mikes György

Fütyörészők

Barátom, a neves muzsikus, dúlt arccal köszönt rám az utcán.

— De jó, hogy találkoztunk — mondta gondterhelten — már napok óta kereslek. Arra akarlak megkérni, hogy emeld fel szavadat egy fontos közügyben...

— Ennek semmi akadálya. Annyi fontos közügyben emeltem már fel hiába a szavamat, hogy eggyel több már igazán nem számít. Miről van szó?

— A fütyörészőkről! — mondta és hangja máris remegett a felindultságtól. — Ismered a fütyörészőket?

— Azt hiszem, nem ismerem őket. Magyarázd meg, Lajoskám, kik azok a fütyörészők...

— Kérlek. Ez egy szekta, vagy minek nevezzem... Találkozhatsz velük a villamosban, vendéglőben, moziban, szóval mindenütt, ahol az emberek társas egymásrautaltságban előfordulnak... De megtalálhatod őket a borbélynál, közkönyvtárban és az uszodában is. Van köztük öreg és középkorú is, de túlnyomórészt fiatalok. Van köztük munkás, paraszt és értelmiségi. Az egyik alacsony kövér, a másik magas sovány. De egyben megegyeznek, hogy fütyörésznek... Csücsöri szájjal, pökhendi arccal, önfeledten, hangosan és szünet nélkül... A pofádba fütyülnek, a nyakadba és a füled mögé...

— Hát, istenem, biztosan jókedvük van...

— Dehogy van jókedvük! — mondta és szinte sírt a hangja. — Nincs jókedvük. Fütyörésznek. Te persze most azt hiszed, hogy a bolond muzsikus szól belőlem, hogy sértik a fülemet a hamis hangok... Szó sincs róla. Nem fütyülnek ezek hamisan, mert ezek semmit sem fütyülnek, csak fütyörésznek... még ha valami dalt fütyülnének, rosszul, hamisan, egye fene, az ember kibírná, ilyesmit lehet hallani pódiumról is... De ezek fütyörésznek, bele az ártatlan levegőbe. Füttyös hangokat eregetnek kerekre nyitott szájukból, és én ebbe előbb-utóbb beleőrülök...

— No, no, Lajoskám, talán ideges vagy egy kicsit...

— Nem vagyok ideges! — zokogta. — Nem vagyok ideges, ha nem fütyörésznek belém! Tudom, mit akarsz mondani, hogy emberek között élünk, mindenkinek joga van ahhoz, hogy stb. Nézd, a dudorászást én már szó nélkül lenyelem. Megszoktam a fogszívást, a krákogást és a szipákolást. Az sem izgat, ha az autóbuszban a fejem felett ordítva megtárgyalják, hogy Jucika válik az urától, mert Jucika szőke, az ura barna, a gyerek pedig vörös. Mindezt elviselem, de a fütyörészést egyszerűen nem bírom... Nem bírom. Kész.

— És miért fütyörésznek ezek az egyének? — kérdeztem kíváncsian, mert láttam, hogy Lajos készült az anyagból.

— Megmondom. — Közel hajolt hozzám és a fanatizmus kék lángja csapott ki gyermeki szeméből. — Az egész úgy működik, mint egy szelep. Ezeknek az egyéneknek túlsok levegő van a fejükben, és a szájukon keresztül eresztik ki a felesleget... Mindez még rendben is volna, de ők társadalomellenesen engedik ki ezt a levegőt, elviselhetetlen fütty-hangok kíséretében... Figyelj meg egy fütyörészőt! Az arcára rá van írva: engem nem érdekel senki, én hasogatom füttyömmel az én levegőmet, mert ez nekem így esik jól, és te hiába fintorogsz és bosszankodsz, öreg fater, mert ettől csak még jobbízű a fütyülés, és ha tetszik, szívesen le is kenek egyet...

— Nem túlzás ez, Lajoskám?

— De! A múltkor, például, a zsúfolt villamosban mellém került ilyen fütyörésző... Éreztem, hogy valaki meleget fúj a nyakamba... Tudnod kell, hogy a fütyörésző nyáron meleget, télen hideget fúj... Egy darabig tűrtem, megpróbáltam leguggolni, csavargattam a fejemet, végül, nem bírtam tovább és rászóltam, hogy ne fütyüljön, mert, ha tovább is fütyül, én szavalni fogok. Azt mondta, le vagyok ejtve, erre én rákezdtem: „Hősvértől pirosult gyásztér sóhajtva köszöntlek...” és így mentünk szavalva és fütyülve a végállomásig...

— De mit lehet itt tenni?

— Emeld fel szavadat, kérlek szépen. Ez közügy. A társadalom két nagy táborra oszlik: a fütyörészők és a hallgatók táborára. Védd meg a békés állampolgárok csendhez való jogát!

— Kérlek, én felemelhetem a szavamat. Nekem olyan szavam van, tudod, amit könnyű felemelni... De mit használ az? Tapasztalat bizonyítja, hogy egyetlen humoreszk nem képes megváltoztatni egy ország lakosságát...

— Tedd meg, ami tőled telik... — esedezett könnyes szemekkel, aztán megszorította kezemet és sietett az autóbuszmegálló felé.

Én pedig halkan fütyörészve folytattam utamat.

Gádor Béla

A látszatra adni kell

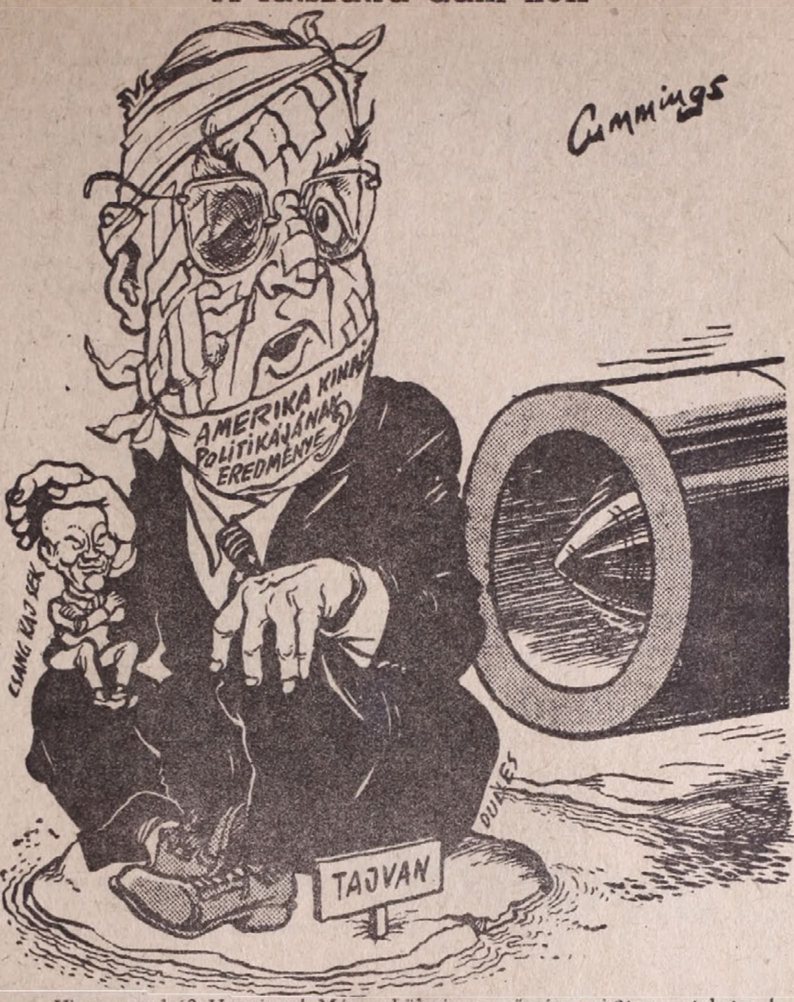

– Visszavonulni? Hogyisne! Már a külszín megőrzése miatt sem tehetem!
(Cummings rajza a Sunday Expressből)

NYÁRVÉGI LELTÁR

Toncz Tibor rajza

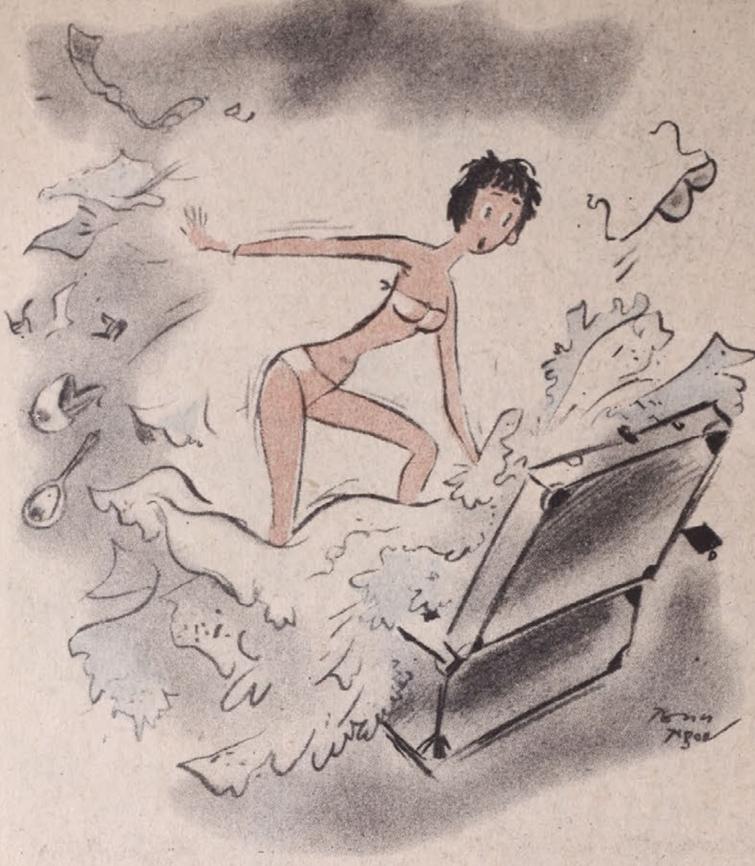

– Nem találom! Egész biztos, Földváron hagytam . . .

Öregkor

Hegedűs István rajza

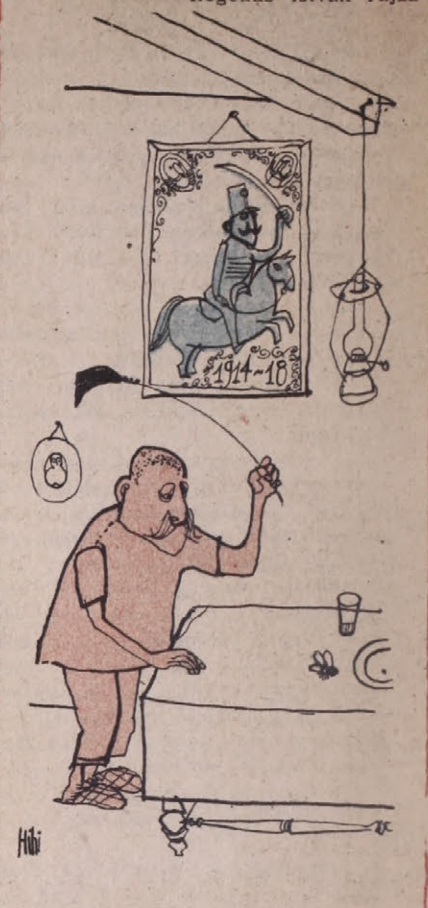

Hogy ityeg a fityeg?

Mihály bácsi juhpásztori minőségben volt tagja a „Nagy Elhatározások” termelőszövetkezetnek. Pusztai ember, amolyan csöndes, nagyokat hallgató, gondolkodó lélek, aki hétszámra nem szólt máshoz, csak a kutyájához meg az asszonyhoz, aki az ételt meg a könyveket hordta. Mert bolondult a könyvekért s mint sokat olvasó embert nagyra is becsülték érte. Olyan finoman beszélt, mint a tanult emberek, ha hivatalt töltenek be, de ha valaki megbántotta, addig nem felejtette el, amíg a kölcsönt vissza nem adta.

Mihály bácsi minden évben leszerződte a birkákat a gyapjútermelő vállalatnak. Ez évben új felvásárló jelentkezett, mert a régit elhelyezték. Az elnök adott alá egy kis sárga csézát, mellé kocsist, hogy vigye ki a felvásárlót Mihály bácsihoz, majd ő megmutatja a birkákat.

A gyapjútermeltető kiküldöttje se alacsony, se magas, se kövér, se sovány — olyan emberforma ember volt (ezt Mihály bácsitól tudom). Úgy lépett le a sárga hintóról a pusztán, Mihály bácsi előtt, mint valami színpadi gróf, vagy intéző ványadt másolata, s azt kérdezte:

— No, hogy ityeg a fityeg, Mihály bácsi?!

— Hát majd . . . utánanézek . . . — mondta az öreg s hallgatta a nagysemmit, amit a felvásárló ejtett azzal, hogy nem szólt egy szót sem.

— Megmutatná akkor, hogy melyikre szerződtünk? — kérdezte végül a szerződéskötő.

— Kérem — felelte Mihály bácsi s utat mutatott a szerződéskötőnek föl, a kis hintóra, közben odahajolt a kocsishoz: — Fiam, te csak hallgass, mintha megkukultál volna!

Az bólintott, s elindulták, majd félóra múlva egy nyájnál megállíttatta a csézát.

— Ez lenne! — mutatott Mihály bácsi a juhokra. — Tessék megnézni közelebbről.

— Hány?

— Kétszáz.

— Jó — felelte a szerződéskötő és noteszt vett elő, hogy beírja.

— Megyünk tovább — mondta Mihály bácsi és mentek megint vagy egy óra hosszát, amikor egy nyáj mellett megálltak. — No, itt vagyunk, nézze meg ezt is.

Leszállnak, a szerződéskötő elvégzi az előbbi vizsgálatot, megkérdezi, hány darab birka, fölírja a papírra, hogy kétszáz, aztán megint tovább mennek. Egy óra múlva Mihály bácsi egy nagy juhnyáj közelében megint megállítja a kocsist. Leszállnak, a szerződéskötő megkaparja néhány birkának a hátát, Mihály bácsi bediktálja, hogy kétszáz, s szól a kocsisnak, hogy vigye a kartársat az irodára.

— Akkor összesen hatszáz — mondja a szerződéskötő.

Mihály bácsi megrázza a fejét.

— Nem. Kétszáz.

— Hatszáz . . .

— Kétszáz!

Még egy darabig elvitatkoztak, mindegyik kitartott álláspontja mellett, aztán a szerződéskötő tehetetlenül széttárta a karját, majd legyintett, nyilván abban a tudatban, hogy az öreggel nem érdemes vitatkozni, nem kenyere az összeadás. Bement az elnökhöz, Mihály bácsi meg kint maradt a juhoknál. Estére üzentek érte.

Az irodában ott ült a szerződéskötő is.

— Hát mi van, Mihály bácsi? — kérdezi az elnök. — Hogy mutathatott maga hatszáz birkát, amikor nekünk csak kétszáz szerződni valónk van?

— Én is azt mondtam egyre. De a kartárs nem hitte el!

— De hiszen maga háromszor mutatott nekem kétszázat — csapott le igaza tudatában a szerződéskötő.

— Az igaz, de mindig ugyanazt.

— Hogyhogy?

— Úgy, hogy mindannyiszor fordultam egyet a határban.

— De hát miért?

— Hogy megtudja a kartárs, hogy ityeg a fityeg.

Szemes Piroska

Hirdetések a nyugati lapokból

Az egyik legnagyobb párizsi napilap hirdetési rovatában olvastuk:

> **Huszonkét éves, gyakorlott, ügyes titkárnő bizonyítványokkal, barátai és ismerősei szerint vonzó külsővel, hajadon, állást keres csak 60 éven felüli, pocakos, szemüveges és lehetőleg kopasz igazgató, vagy más vállalatvezető mellett, mivel — sajnos — eddig még mindig beleszeretett a főnökébe. Jelige: „Bibircsókos vagy himlőhelyes előnyben.”**

Egy manchesteri újságból vettük a következő apróhirdetést:

> **Kérem azokat az urakat, akik 1923-ban születtek és városunk központi elemi iskolájának B osztályában 1933-ban osztálytársai voltak apámnak, Mr. William Summerdale-nak, írják meg nekem sürgősen, hogy valóban olyan jó tanuló volt-e ő, ahogyan nekem állítja. Ezenkívül azt is közöljék velem, hogy tényleg soha egyetlenegy ablakot se tört-e be focizás közben. A szíves levelekért előre is köszönetet mond ifj. William Summerdale IV. oszt. tanuló, 10 éves.**

A tekintélyes londoni „Times” május 19-én az alábbi hirdetést közölte:

> **Előkelő amerikai cég londoni vállalata keres grófot vagy herceget, aki cocktailpartykon az amerikai vendégeket üdvözölje. Legalább három évszázad ős előfeltétel!**

Az amerikai lapokban Szent Heléna szigete így hirdet:

> **Látogasson meg Ön is bennünket, kövesse a múltbeli előkelőségek példáját. Napoleon például más szigeten — lásd Elba — csak hónapokig bírta ki. De a mi szigetünket élete végéig nem hagyta el!**

n.

Az imperializmus gyarmati játéka

Szűr-Szabó József rajza

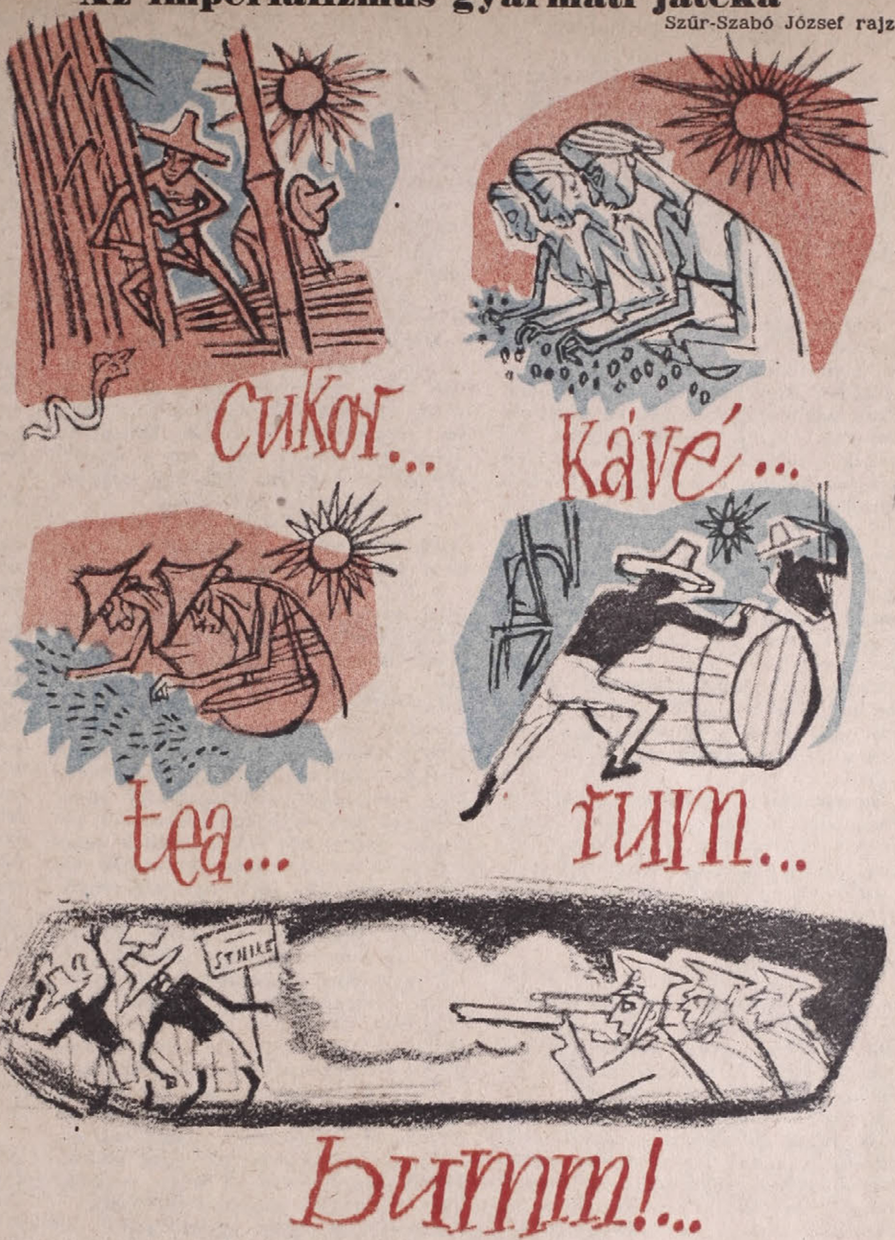
cukor...
kávé...
tea...
rum...
STRIKE
bumm!...

Konzervatív nő

Vasvári Anna rajza

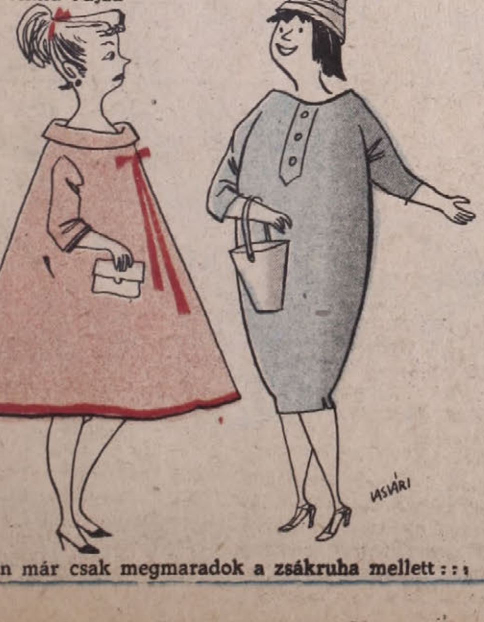

– Én már csak megmaradok a zsákruha mellett : : ;

Pesti tudósítónktól

Párbeszéd az irodalmi kávéházban:
— Mi a véleményed X íróról?
— Mint embert nagyon szeretem.

*

Azt hiszem, ideje lenne nekem is végre lelki klinikát nyitnom, s válaszolnom hallgatóimnak. Például annak a tanácstalan vidéki leánynak, akinek már évek óta udvarol egy férfi, s aki nem tudja, meddig mehet el a férfiú érzelmeinek viszonzásában. Én a leány helyében óvatos és tartózkodó lennék. Egy kis séta, egy kis mozi és legföljebb egy gyerek.

*

Palika I. oszt. tan. az általános iskolában. Az első lecke során párhuzamos egyeneseket kellett húznia füzetében. Palika világraszóló geometriai felfedezéssel kezdte tanulmányait. Olyan párhuzamos egyeneseket vont, amelyek már jóval a végtelen előtt találkoznak.

F. L.

Dramaturgiai kifogás

Amikor már az ötödik színház is visszautasította Seregély Vilmos színdarabját, a szerzőben megerősödött az a meggyőződés, hogy nem érti meg a kora. Nincs más hátra, egy másik kort kell választania, olyat, amelyik megérti. De melyik kor legyen az? Az ókorhoz nem volt sok kedve. Félt a protekció-rendszertől. Úgy hallotta, hogy Sophokles például nemcsak színműíró volt, hanem hadvezér is. Melyik színház meri visszautasítani egy hadvezér színdarabját? A középkor nem nagyon kedvez Seregély szabad szellemű komédiáinak. Shakespeare-rel sem volt kedve vetélkedni. Shakespeare-nek saját színháza volt. Könnyű egy színházigazgatónak színre kerülnie, övé a színház. Azt adat elő, amit akar. A jelenkor többszörösen levizsgázott, nem maradt más hátra, mint a jövő.

De mennyire kalandozzék előre? A szomszédba, néhány száz évnyire nem érdemes. A közvetlen jövő színházi kultúráját még bőségesen átitathatják azok a tarthatatlan nézetek, amelyek remekművei útjába állnak. De ötvenezer esztendő múlva a világ talán már méltó lesz Seregély műveihez.

Sokáig nem is töprengett, s mivel jól ismert egy varázslót, időt nem fecsérelve megbeszélte vele az utazást. Úgy találta helyesnek, hogy először darabja kéziratát küldi előre, olvassák el, s ha érdekli őket, majd üzennek érte. Úgy is történt, a darabot előreküldték, s már az is nagyon jól esett a szerzőnek, amikor alig két hét múlva a varázsló átadta neki a távoljövő egyik színigazgatójának üzenetét: bármelyik nap délután 4 és 6 óra között keresse fel, tárgyalni szeretne vele a darab ügyében. Ez igen, gondolta Seregély, ez úriember.

Sietve útnak indult, néhány másodperc alatt megtette az ötvenezer évnyi utat, s már hallotta is a majdani színigazgató barátságos hangját:

— Üdvözlöm, író uram, szeretettel üdvözlöm!

Aztán azonnal rátért a tárgyra. A jövő embere meg tudja becsülni az időt.

— Kérem szépen — mondta — először is gratulálok, a darab nagyszerű.

Mély sóhaj szakadt ki Seregélyből. Minden derűlátását egyszerre indokoltnak érezte. Hát ilyen lesz a jövő. Hozzáértő színigazgatók népesítik be a valaha ellentétektől felszántott földgolyót. Mert ez az ember aztán érti a dolgát! És milyen őszintén, nyíltan a szemébe vágja, hogy a darab kiváló.

— Mindössze — tette hozzá zavartan, szinte szégyenkezve az igazgató — egy apró kis kifogásunk van...

— Ó... — kiáltotta meghatva Seregély, az edzett szerző, szinte könnyezve ettől a bocsánatkérésnek ható megjegyzéstől. E kor színigazgatója persze nem tudja, honnan is tudná, hogy alig félszázezer évvel ezelőtt mi mindenen ment keresztül egy szegény színpadi szerző, milyen kínzások árán jutott el a bemutatóig az őskorban. Volt úgy, hogy Seregély drámájából kihúzattak egy egész felvonást, két női és egy férfi alakot, továbbá három táncszámot írattak bele. Egy ötfelvonásos történelmi drámáját addig rövidítették, amíg egy villámtréfa lett belőle. Mi ehhez képest egy apró kis kifogás? Mindenesetre halljuk azt az apró kis kifogást, gondolta, s rögtön elhatározta, hogy ha mondjuk, egy mondatot akarnak kihúzni, ő felajánlásban még tizet kihúz, hadd lássák, hogy így fizet egy magyar úr. Az igazgató szégyenkezve kezdett hozzá mondókájához:

— Ha jól emlékszem... igen, a második felvonás elején van, amikor Alfonz nekitámad Sárinak és követeli a kulcsot. Mármost kérem szépen, én ezt másoknak is megmutattam, de ők sem értették. Tessék mondani, mi az, hogy kulcs?

Seregély egy kicsit zavarba jött.

— Nem tetszik tudni, hogy mi a kulcs?

— Sohasem hallottam róla... — felelt röstelkedve az igazgató.

A szerző a fejét vakarta.

— Hogy is mondjam... egy kicsit váratlan... szóval a kulcs a zárba való.

— Mibe? — kérdezte az igazgató gyorsan.

— A zárba, könyörgök, ami az ajtóban van.

— Mi van micsodában? — kérdezte az igazgató megdöbbenve.

— Helyesebben a szekrény ajtajában, már ami ezt a szóbanforgó kulcsot illeti — magyarázta Seregély tehetetlenül.

— Szekrény? — kiáltott fel az igazgató rémülten. — Nem értem... ez talán a Sziriusz-közelség hatása...

— Igazgató úr, kérem — próbált nyugalmat erőltetni magára a szerző — talán emlékszik még, amikor Sári a szekrénykulcsot szorongatott helyzetben kidobta az ablakon át az utcára...

Az igazgató egyre szaporábban lélegzett.

— Ablakon át az utcára... mi az? — kérdezte remegő hangon.

Valami halvány sejtés támadt ekkor Seregélyben, noha realista író lévén az utópisztikus elképzelésekben mindig gyenge volt.

— Hogyan, maguk talán nem házban laknak?

Az igazgató tehetetlenül tárta szét a karját, s ekkor Seregély hirtelen körülnézett. Felkiáltott a megdöbbenéstől. Mintha levegőben lebegett volna, alatta nem szék volt, hanem örvénylő, de rendkívül kényelmes, puha színegyveleg. Az igazgatón, aki vele szemben állt, vagy lebegett, nem ruha volt, hanem valamilyen felhőszerű gomolyag. Falakat vagy bútorokat valóban nem lehetett látni. Seregély persze mindezt nem vette eddig észre, mert egy színpadi szerzőt a darabján kívül más nem érdekli. De most egy pillanat alatt átlátta, hogy reménytelen a helyzete. Ebben a korban nincs az a kellékes, aki kulcsot tudna szerezni, de ha tudna, az sem érne semmit sem, a nézők nem tudnák, miről van szó.

— Beláthatja, ugye... — dadogott az igazgató — mi igazán szeretettel foglalkoztunk a darabjával, de hát, sajnos...

Seregély nagyot sóhajtott, aztán megköszönte az igazgató kedvességét, meghajolt és sietve hazatért ötven évezreden keresztül. Keserű, de hasznos tanulsággal lett gazdagabb. Megtanulta, hogy senki sem léphet ki a jelenből. Minden szerzőnek abban a korban kell megbuknia, amelyben él.

Feleki László

MUNKA UTÁN...

Hegedűs István rajza

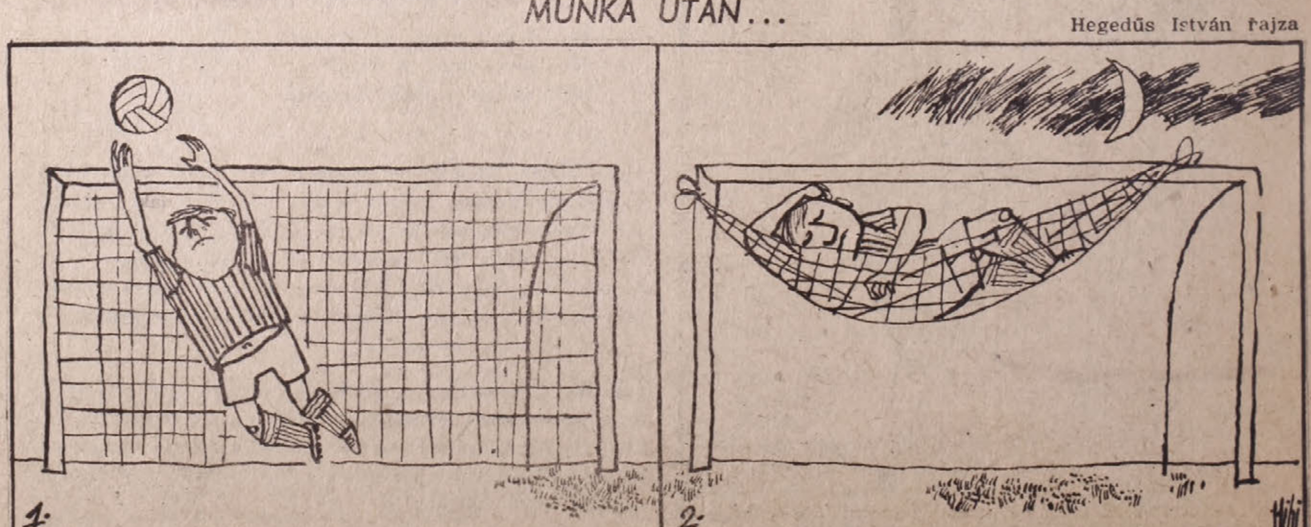

ROMEÓ ÉS JULISKA

Egy frissenépült ház emeletének
Juliska nevű szép lakója volt . . .
A haja szőke. Szeme égnél kékebb
és bőre fehér, mint a tiszta hold.
Otthona nem volt csúf, udvari fészek,
mert modern házban a divat ma más:
homlokzatával az utcára nézett
a nagy balkónos, kis garszon lakás.

Ó, mennyi bajt szül ilyen garszon-balkón!
Mert ahol ez van: van egy Romeó.
És vasrács is van minden balkón-sarkon,
melybe egy hágcsó beakasztható . . .
Juliska sem volt más fából faragva,
mint ama híres veronai szűz:
és ez a fa lángrakap, mint a szalma,
ha rápörköl a romeói tűz.

Csőnadrágot viselt a Romeója,
bár nem is volt túlontúl jampeces.
Megvárta, amíg éjfélt üt az óra,
és aztán óvatosan körbe les:
kis hágcsó csusszan, megkoppan a flaszter,
csöpp suttogás hallik alig-alig . . .
A két szerelmes senkit sem riaszt fel:
ó, mily sok óra van még hajnalig!

A hágcsó működött majd minden este
és egyre szaporábban lengett kint:
így közlekedett Romeó is fel-le,
a MÁV-nál jobban — menetrend szerint.
De egyik éjjel, mikor halkan lépdel
a hágcsóról a földre le megint
egy pofont kap, mely ágyúszóval ér fel,
szeme előtt vagy száz csillag kering:

előtte áll a ház felügyelője,
s az édes élményt durván oltja ki;
vad bajsza-hangja lerángat a földre,
mert amit mond, az roppant prózai:
— „A fiatalság ma már mitse szégyell?
Az én időmben nem tettek ilyet!
Mint ingajárat mászkál ki-be éjjel,
és kapupénzt, meg liftpénzt sem fizet?!..."

Bedő István

Huligán csőnadrág, két változatban

Szűr-Szabó József rajza

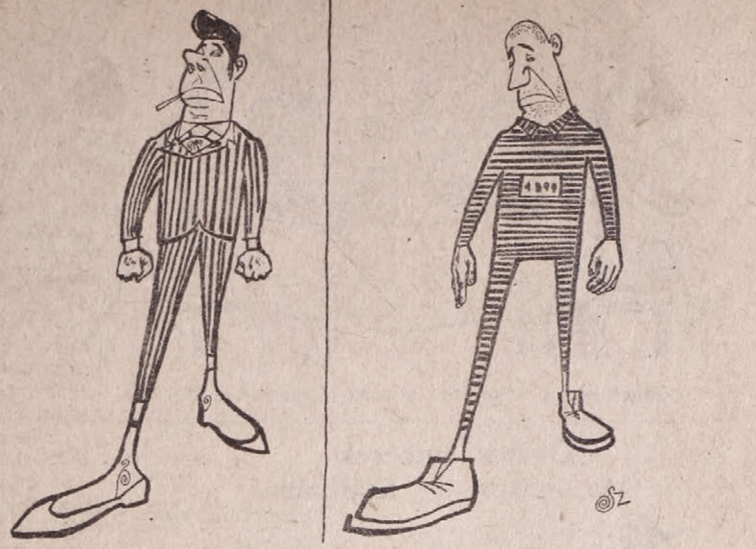

Hogyan KELL SZATIRIKUSAN írni?

A dolog roppant egyszerű, mindenki könnyen és gyorsan elsajátíthatja. A recept a következő: sűrűn kell használni az „úgynevezett" és az „állítólagos" szavakat, s az idézőjelet.

Íme, egy tanulságos példa.

A hír, amelyet szatirikusan kell feldolgoznunk, így hangzik:

„Jaquinot, francia államminiszter, De Gaulle személyes megbízottja hétfőn befejezte dél-amerikai utazását."

Ugyanez szatirikusan:

„Az állítólagos Jaquinot nevű állítólagos „francia" úgynevezett „államminiszter", az állítólagos De Gaulle „személyes" úgynevezett megbízottja hétfőn „befejezte" állítólagos dél-amerikai úgynevezett „utazását".

Vagy egy másik példa:

„A Meteorológiai Intézet jelenti: Várható időjárás ma estig: Mérsékelt délkeleti szél, változó felhőzet, néhány helyen kisebb eső. A nappali hőmérséklet alig változik."

Ez szatirikus feldolgozásban így hangzik:

„Az úgynevezett Meteorológiai „Intézet" jelenti: Az állítólagos várható időjárás ma „estig": úgynevezett mérsékelt, állítólagos délkeleti úgynevezett szél, „változó" felhőzet, néhány úgynevezett helyen „kisebb" állítólagos eső. Az állítólagos nappali, úgynevezett hőmérséklet „alig" változik."

Az állítólagos Swift nevű író és az úgynevezett Szaltükov—Scsedrin bizonyára „forognak" az úgynevezett sírjukban, „ha" elolvassák az efféle az állítólagos „szatirikus", úgynevezett írásokat.

(m)

Akit nem lehet megelőzni

Mészáros András rajza

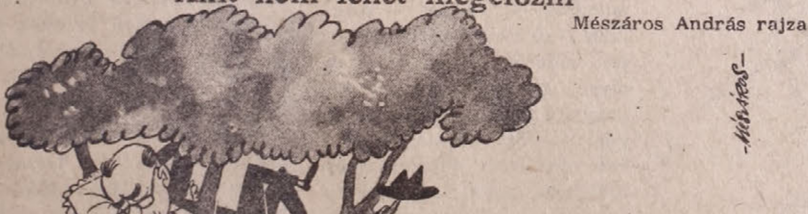

- Remélem, emberek, maguk igazolni fogják, hogy én jelentkeztem elsőnek a kombináltszekrényre! . . .

Hallottam egy viccet

Ketten, egy műbútorasztalos és egy épületasztalos arról beszélgetnek, hogy van-e telepátia vagy nincs.

— De mennyire van — mondja a műbútorasztalos —, figyelj cimbora, bizonyítom. Emlékszel, hogy tavaly kinnjártam Párizsban. Megismerkedtem egy nagyon édes párizsi cicával. Képzeld, Párizsban csakugyan huncut a lány, mert az istennek sem akart velem magyarul beszélni. Én meg egy kukkot sem tudok franciául. Tehát bementem a francia Ápiszba és vettem egy blokkot és egy ceruzát. Felrajzolok a blokkra egy kést, villát, mutatom a cicának. Mosolyog, bólint, kézenfog és elvisz egy remek kis étterembe. No, hogy jóllaktunk, veszem a blokkot, felrajzolok rá egy szakszofont. A cica mosolyog, bólint, kézenfog és elvisz egy táncos lokálba. Táncolunk, iszunk, múlik az idő. Egyszerre csak a cica a karkötőórájára néz, elveszi tőlem a blokkot, felrajzol rá egy ágyat. Hát van telepátia, vagy nincs? Honnan tudta volna a nő különben, hogy én műbútorasztalos vagyok?

Diplomáciai győzelem

Vasvári Anna rajza

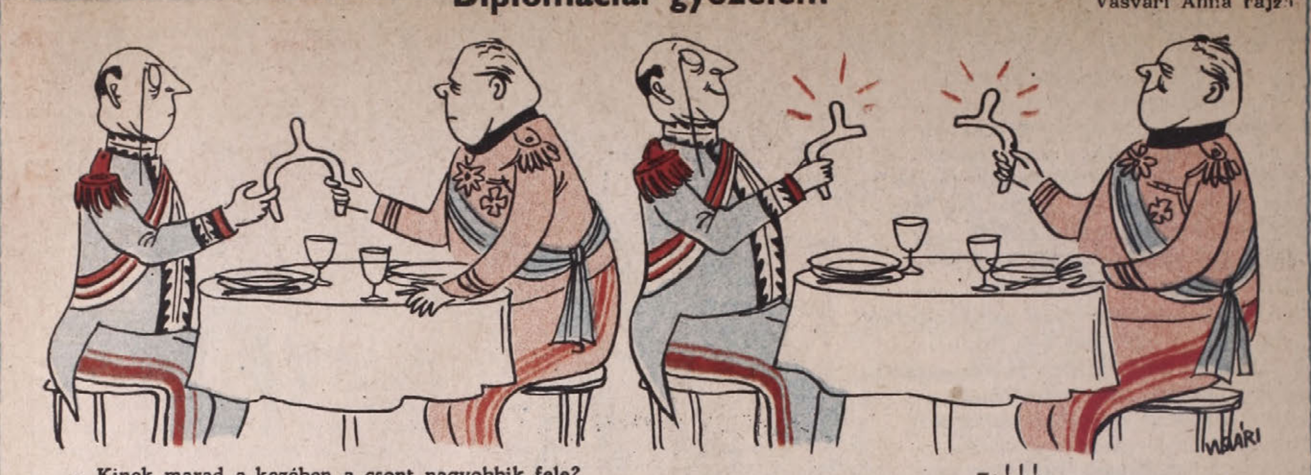

– Kinek marad a kezében a csont nagyobbik fele?

– ! ! !

Óvatos emberek a Mezőgazdasági Kiállításon

Szegő Gizi rajza

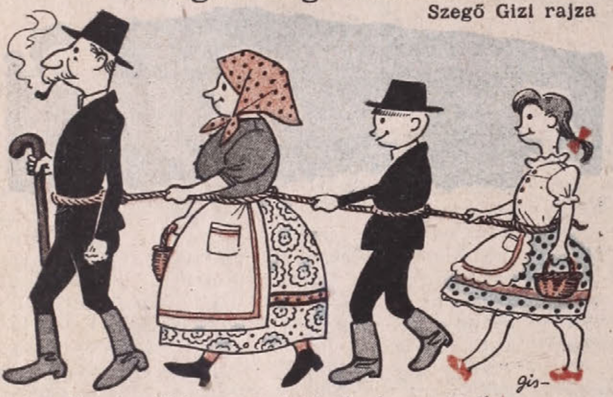

– Így legalább nem sodródunk el egymástól . . .

Műélvezet

Kasso rajza

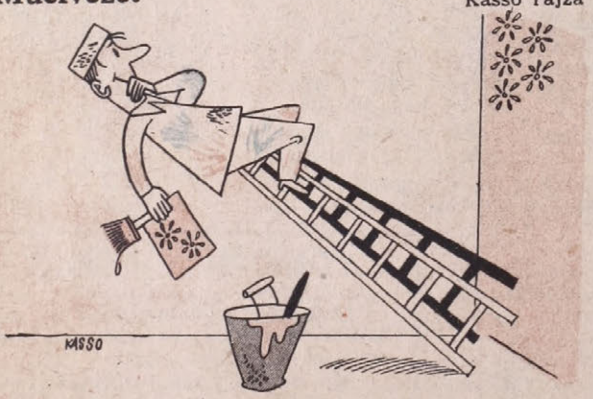

Tökéletes kényelem

Várnai György rajza

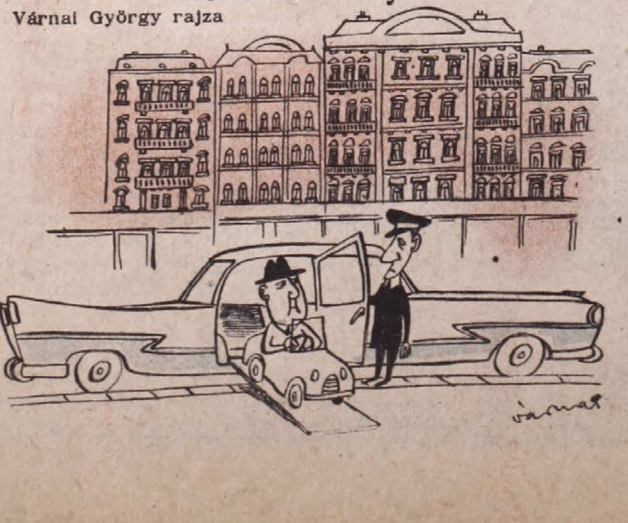

a vivódó mester

Volt egy sárga félcipőm, melynek a felsőrészétől egy napon elszabadult a talpa, ezért a cipőt cipészhez kellett vinnem. A cipész kis zsámolyon ült, háta mögött pedig egy szeméthegynyi ócska cipő hevert, hegyén-hátán.

A cipész figyelmesen megnézte a cipőmet, majd így szólt: – A cipőt meg lehet csinálni. – És ámbár magam is gondoltam előzetesen arra, hogy a cipőt meg lehet majd csinálni, mégis hálásan néztem rá, mert megerősített elképzelésemben. – Érdeklődjék a hét végén – mondta még a cipész búcsúzóul.

Hétvégén elmentem a cipészhez, s örültem, mert igen előzékenyen fogadott és mindjárt megismert. – Tudom uram – mondotta –, ez ön! – mondotta – és a cipőhegyből mindjárt elővette az én cipőmet, olyan módon, ahogyan otthagytam nála. – Ez az ön cipője – erősítette meg –, melyet meg lehet csinálni. Azon tűnődtem, tudja, hogy hogyan csináljam meg, hogy a legmegfelelőbb legyen? Ragasszam-e a talpat, vagy szegeljem-e inkább, de úgy gondolom, hogy szegelni fogom. A jövő héten legyen szerencsém uram, inkább a hét második felében, ez egy jó cipő, uram, megérdemli, hogy megcsináljuk.

A jövő hét második felén a cipész ott ült a zsámolyán és nagyon melegen fogadott. – Megvan! – mondta mindjárt. – Jókor jött, uram, mert éppen most szereztem meg a ragasztót. Itt van a cipője – vette elő a cipődombról igen előzékenyen abban az állapotban, ahogyan bevittem. – Készen van – mutatta nekem –, úgy döntöttem, hogy mégis ragasztani fogom, és egy kis flekket teszek a bőr alá.

Dadogtam valamit, hogy úgy látom, mintha nem lenne készen, mert úgy látom, hogy a talpa nincsen a felsőrészhez dolgozva, hanem éppen olyan, mint amikor behoztam hozzá, de erre csak mosolygott. – Uram – mondta –, ha egyszer megtaláltam a formáját annak, hogy miként csináljam meg, akkor már tulajdonképpen készen van. Akkor már csak meg kell csinálni az elgondolás alapján. Higgye el, uram, ez a cipő készen van. Teljesen kialakult bennem az elképzelés a cipő javítását illetően. A többi gyerekjáték. Holnap bejön uram, és átveheti a cipőjét.

Másnap idegesen és rosszkedvűen fogadott. – Tessék a cipője – mondotta, és elővette a cipődombról. – Nem vállalom mégsem. Nem megy a munka, valahogy nem érzem egységesnek az egész eljárást a ragasztással és a flekkel. Hanem majd inkább én jelentkezem önnél, jó? Ha eszembe jut egy megfelelő megoldás és ha megint kedvet kapok a munkához, egészen biztosan jelentkezem a cipőjéért, számíthat rám!

Barátságosan elváltunk. A cipész egy kissé szomorú volt.

Somogyi Pál

MOSZKVA ✈ TBILISZI ✈ SZOCSI

Réber László rajzolóművész, lapunk munkatársa, nemrégiben a Szovjetunióban járt. Utazása során készült vázlataiból alább közlünk néhányat.

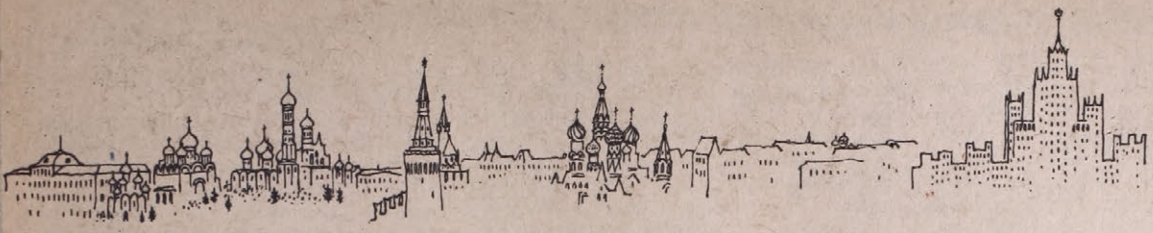
Moszkva tornyai

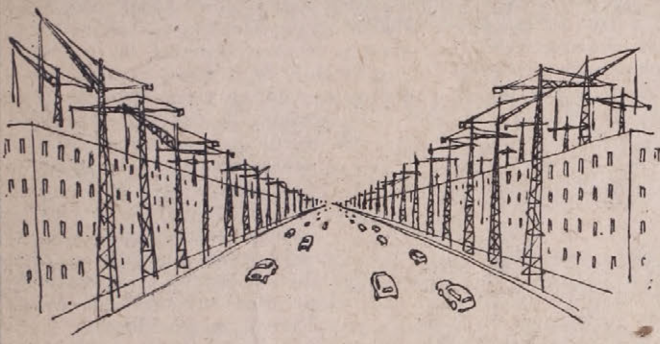
Épülő lakásnegyed Moszkvában

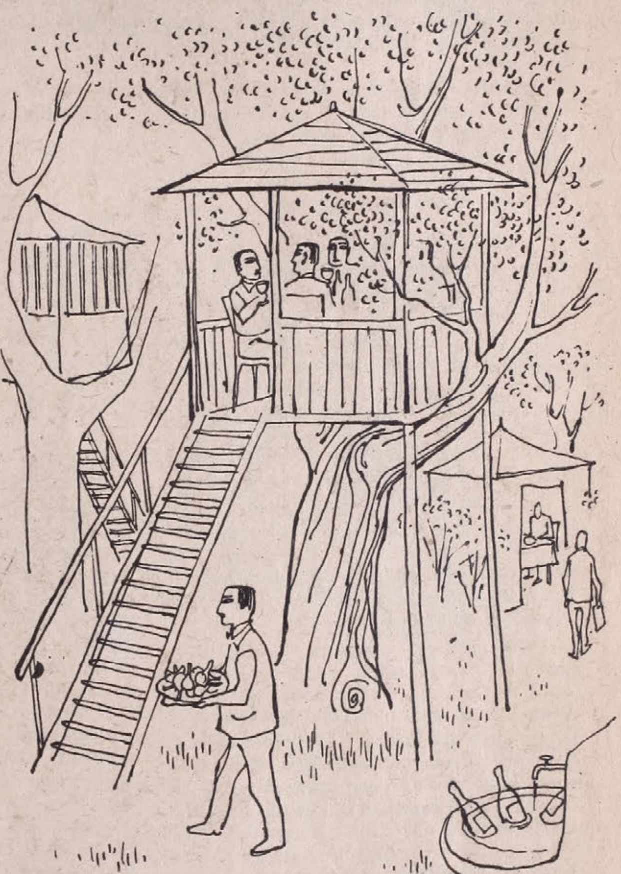
Zöldvendéglő Tbilisziben

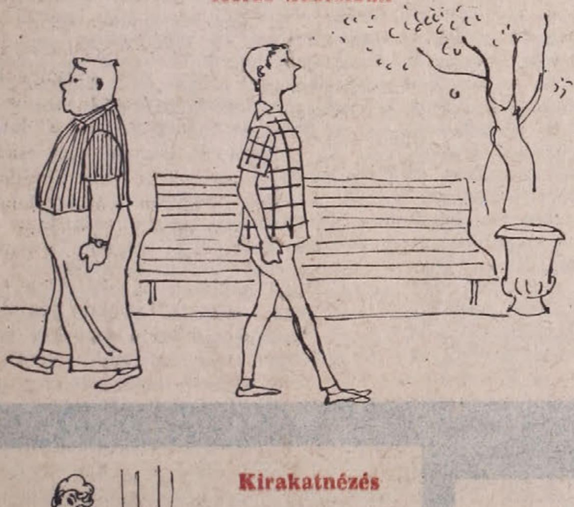
Korzó Szocsiban

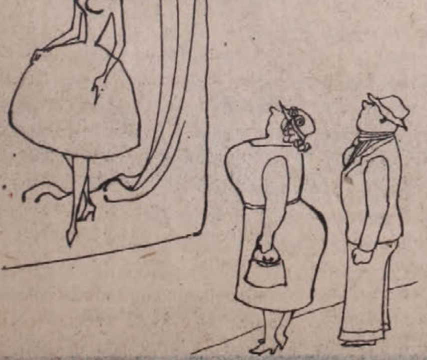
Kirakatnézés

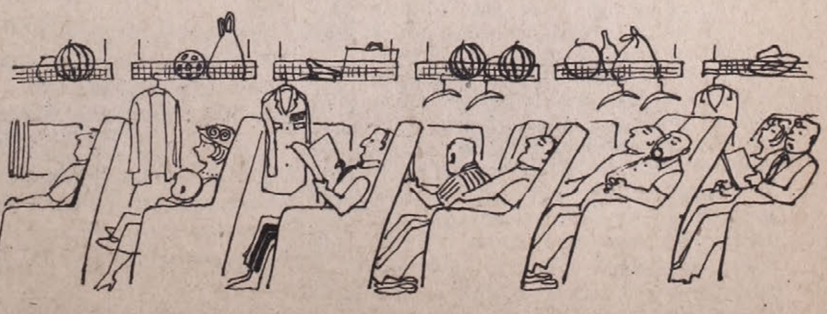
A Moszkva—Tbiliszi repülőgépen

POHÁRKÖSZÖNTŐ

Lent az alvilág mélyén, a fehér csontteremben a Halál bankettet rendezett a Gyilkosok tiszteletére. Az ünnepségen megjelentek a Halál régi, kipróbált munkatársai: a Pestis, a Kolera, az Éhínség, a Gyűlölet, az Uszítás, a Demagógia és még sokan mások a Halál birodalmának tisztségviselői közül. Feltűnést keltett és különböző találgatásokra adott alkalmat, hogy a Halál legrégibb munkatársa, az Aggkori-végelgyengülés nem vett részt a banketten.

Pontban öt órakor zúgó tapsvihar és szűnni nem akaró éljenzés közepette emelkedett szólásra a Halál és kezében koponyaalakú serleggel hozzáfogott, hogy elmondja nagy érdeklődéssel várt pohárköszöntőjét.

Beszédét történelmi visszapillantással kezdte. Megemlékezett a kezdet kezdetéről, azokról a ma már ködbevesző időkről, amikor még csak egyetlen munkatársa volt: az Aggkori-végelgyengülés.

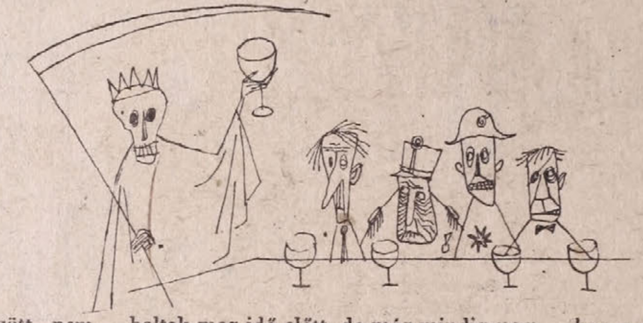

— Ebben az időben — mondotta — hatvan, gyakran nyolcvan évig is kellett várnom egy-egy emberre. Ezt nem tűrhettem! Megüzentem az Életnek: az én türelmemnek is van határa! A többit tudjátok. Az Élet még csak válaszra sem méltatta üzenetemet. Ilyen körülmények között nem tehettem mást; cselekednem kellett!

A Halál azután nagy vonásokban vázolta, hogy — mint nyerte meg munkatársának a Betegséget, a Járványt és ezek az ő parancsára milyen körülmények között lépték át a Föld határát és támadták meg az embereket.

— Az emberek azonban — folytatta szavait — sajnálatosképp nem ismerték fel, nem akarták, vagy nem tudták felismerni, az most már egyremegy, — hogy én nem ellenük harcolok, hanem az Élet ellen, s az emberek ellen csak annyiban, amennyiben ragaszkodnak az Élethez és kitartanak mellette. A többit tudjátok! Az Élet és Életösztön által félrevezetett emberek ellenséges érzelemmel fogadták a Betegséget, a Járványt — és orvosokat, meg mindenféle gyógyítókat vonultattak fel ellenünk. Fellázadtak az akaratom ellen! Ezt nem tűrhettem szótlanul! Cselekednem kellett!

A Halál itt, beszédének eme részénél tért rá a Gyilkosság történelmi szerepének méltatására:

— Amikor láttam, hogy az Aggkori-végelgyengülés, továbbá a Betegség és a Járvány egymagukban nem képesek megbirkózni az Élettel, parancsot adtam a Gyilkosságnak, hogy jelenjék meg a Földön és a maga részéről is, kövessen el mindent, ami csak módjában áll és erejéből telik. A többit tudjátok! A Gyilkosság megérkezett a Földre, az emberek azonban ahelyett, hogy megértéssel fogadták volna, törvényeket hoztak, börtönöket építettek és általában a legféktelenebb terrorral üldözték a Föld lakói közül azokat, akik nem tették magukévá a Gyilkosság eszmekörét és gondolatvilágát. És itt hangsúlyoznom kell — emelte fel hangját a Halál, —, hogy akkor is, épp úgy, mint később, mint mindig, ott állt mögöttük az örök felbujtó, az Életösztön, amely nem szűnt meg lázítani és gyűlöletre izgatni a Gyilkosság ellen. Ezt nem nézhettem tétlenül! Cselekednem kellett! Egyetlen út kínálkozott: a törvények és egyezmények kijátszása és én habozás nélkül erre az útra léptem. Megbíztam a Szemforgatást, az Ürügyet, a Képmutatást, az Álcázást, hogy haladéktalanul vonuljanak fel a Földre és lépjenek érintkezésbe a Gyilkossággal.

A Halál ezután megemlékezett arról a bizalmas tanácskozásról, amelyet az Ürügy és a Gyilkosság folytatott egymással, majd rátért a tanácskozás gyakorlati eredményeinek ismertetésére:

— Ettől kezdve rohamosan emelkedett a halottak száma. Sokan, egyre többen haltak meg idő előtt, de még mindig nem elegen. Később, mint tudjátok, jelentős javulás következett be ezen a téren. A memorandumra gondolok, amelyet a Demagógia szerkesztett és nyújtott át nekem. Nem elég a Gyilkosság tevékenysége, nem elég az Erőszak, fejtette ki memorandumában, a lelkeket is meg kell nyerni. Kívánatossá kell tenni a Halált, másrészt mindent el kell követnünk, hogy az Életet népszerűtlenné tegyük. Helyénvaló ebben a vonatkozásban az életuntakra hivatkozni, másrészt nyomatékosan rámutatni arra, hogy a halált még nem unta meg senki. De még ez sem elég. Az emberek nagytöbbségükben élni akarnak, tehát örök életet kell ígérni nekik. Hangsúlyozni kell azonban, hogy csak a Halál biztosít számukra örök életet. Aki meghal, így kell érvelni, az örökké él. Mindazonáltal az Életet kedvezőtlen színben kell feltüntetni és hirdetni kell, hogy az Élet minden rossznak a kútforrása és csak bajt meg szenvedést hoz az emberekre.

A Halál a memorandum ismertetése után a költők és a művészek ártalmas tevékenységét ostorozta. Ezek az emberek — úgymond — versekben, festményekben, szobrokban, muzsikában az Élet szépségeit zengik, a Halált pedig, mint valami nem kívánatos dolgot tüntetik fel, így a többi között riasztó formában, csontváz alakjában ábrázolják.

Meg-megújuló tetszésnyilvánítástól kísért pohárköszöntőjét azzal fejezte be, hogy az Élet még nem adta meg magát. Sőt! Csatlósai és bérencei: a tudósok, a szociológusok, a higiénikusok az emberi életkor meghosszabbításán fáradoznak és ezzel a tevékenységükkel őt, a Halált, megrövidítik. Mert minél hosszabb ideig élőlény egy ember, annál rövidebb ideig halott. Tagadhatatlan, hogy sikerült is némi eredményt elérniük, különösen újabban, a huszadik században, amikor is a Tudomány és a Felvilágosítás átlagban tíz-tizenöt évvel meghosszabbította az emberi életet... szerencsére azonban a Gyűlölet és az Uszítás megrövidítette.

— Így hát — emelte meg poharát —, semmi okunk a kishitűségre, a csüggedésre. Ellenkezőleg! A jelen pillanatban a dolgok oly kedvezően állnak, hogy módomban volt az Aggkori-végelgyengülést szabadságra küldeni. És ha az ügyek továbbis ilyen kedvező mederben folynak, előbb-utóbb végképp lemondhatok szolgálatairól és nyugalomba küldhetem.

A pohárköszöntő elhangzása után újból felzúgott a taps és a bankett résztvevői perceken át ütemesen harsogták:

— Halál az Életre! Éljen a Halál!

Gömöri László

(Irtam 1943-ban Vácott, rabszolgasorban, földről felszedett papírdarabkára, óvatlan pillanatokban... De abban a feltétlen biztos tudatban; közel az idő, amikor a féktelen uszítás, a tajtékzó gyűlölet, ártatlan emberek lemészárlása, a hatályon kívül helyezett emberi jogok helyébe ismét a Rend, a Jog, a Törvény lép.)

ERRŐL JUT ESZEMBE

A dohányzók nagy táborának
Sok öröm jut majd osztályrészül:
Januártól a cigaretta
Már újabb szabvány szerint készül.

A feldolgozás szabványai
Intézkednek majd egyről-másról,
Szabványt szeretnék arra is már:
Hogy szokjam le a dohányzásról.

PESTI BALLADA

Egy kosártáskás nő bűvölt el,
Innen lehetett még a húszon
Kosarat kaptam sajnos tőle
Oldalamba az autóbuszon.

Hidvéghy Ferenc

AKI MEGSZOKTA A TÚLÓRÁT

Szűr-Szabó József rajza

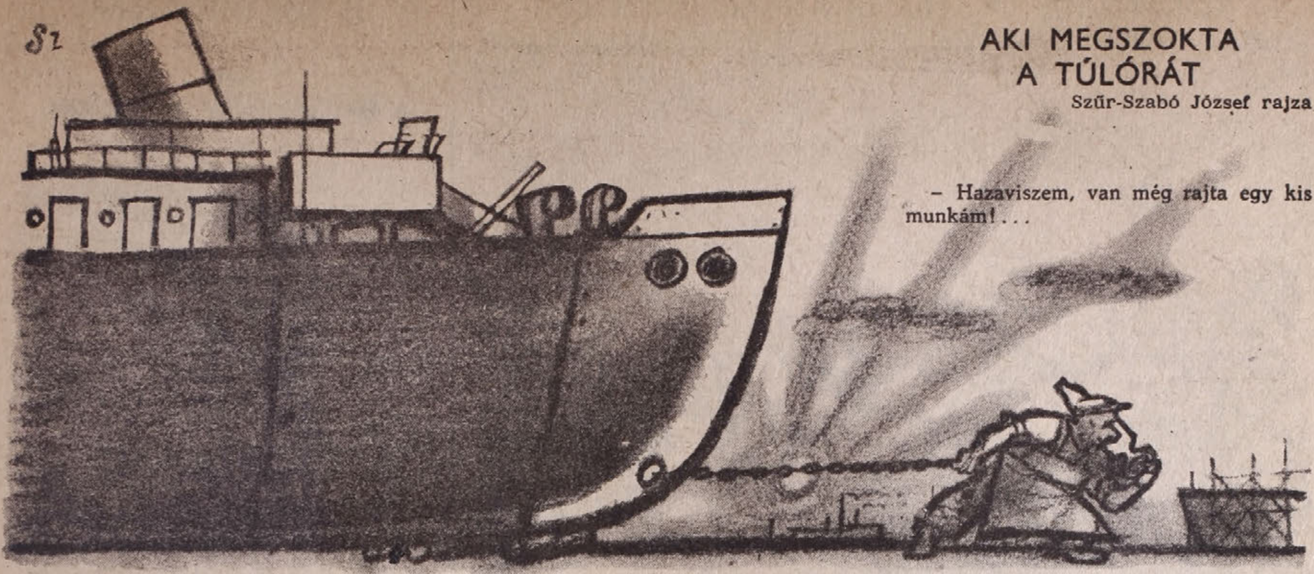

– Hazaviszem, van még rajta egy kis munkám! . . .

LEVÉL a flekkes emberről

Kedves Főnök Kartárs!

Nem múló részvétet keltett bennem afeletti gyötrődése, hogy legközelebbi munkatársát, Bartali főelőadót el kell távolítania a vállalattól. Ismerve az Ön jó szívét, meg tudom érteni, milyen nagy szomorúságot okozott Önnek visszavonhatatlan elhatározása. Részvétem már csak azért is kitartóan kíséri Önt, mert kényes ügyről lévén szó, oly fejlett diplomáciai érzékről kellett tanúságot tennie, mellyel csak keveseket áldott meg az ég. Mert nem csekélység, kérem: Bartalit kellett eltávolítania a vállalattól Bartaliné miatt, aki hűséges hitvese ugyan az Ön főelőadójának, de öltözködni és egyebekre költekezni a kelleténél sokkal nagyobb mértékben kívánkozott, mint amennyit férje az Ön vállalatánál, főelőadói minőségében, tisztességes munkával megkeresni képes volt. Bartaliné élve az alkalommal és az árubőséggel, néhány maszekot félrevezetve, ruhát, cipőt, őszi-tavaszit és más egyebet vásárolt hitelbe, amit kifizetni elmulasztott és mindezt egy kis régimódi hitelezési csalással megspékelve — jogosan került a bíróság elé.

Elismerem, kedves Kartársam, nem volt könnyű az Ön helyzete, hiszen Bartali évek óta ernyedetlen szorgalommal és elismerésre méltó megbízhatósággal dolgozott Ön mellett és a legnagyobb nehézségek közepette, sőt az Ön kilencven fokos ingadozása idején is, a vállalat mellé állt. Ilyen volt ez a Bartali! Csodálni tudom az Ön emberségét, hogy erről egy pillanatig sem feledkezett meg és most, amikor Önnek kellett a nehéz helyzetben, a megpróbáltatások idején Bartali mellé, a szeretett és hűséges munkatárs mellé állnia, megnyugtatnia, segítenie, Ön sem habozott.

Aznap, amikor Ön hírét vette Bartaliné botlásának, Bartali, a porig sújtott férj, de kitűnő főelőadó, máris ott ült a tágas főnöki szobában, Önnel szemben, egy kényelmes bőrfotőjben és jóleső érzéssel hallgatta az Ön vigasztaló szavait. A könnyekig meghatott főelőadó hálásan szorongatta az áldott főnöki kezeket és csak akkor döbbent meg, amikor Ön, a helyzet részletesebb elemzése során azt fejtegette: mennyire sajnálja, hogy a legkitűnőbb munkatárs, a legjobb szakember — mármint Bartali — olyan „flekket” kénytelen hordozni, ami önhibáján kívül esett rajta és amivel árthat a vállalat jó hírnevének is.

Az Ön kitűnő emberismeretét és tapintatát dicséri, hogy mikor e szavaknál Bartali két csodálkozó szeme Önre meredt, mindjárt megnyugtatta: nem, a vállalat nem akarja őt elbocsátani! Erről szó sem lehet! Mondjon fel ő, Bartali, a vállalatnak. Ez a legegyszerűbb megoldás, hiszen így hozzájárulással kiléphet anélkül, hogy felesége ügye, vagy ezzel kapcsolatban Bartali szerepe bárhol is szóba kerülne.

Azóta már Gizike, az Ön titkárnője, lerakta a szépen rendben tartott lyukasztós dossziéba Bartali főelőadó felmondó levelét, amellyel Ön isten és ember előtt bizonyíthatja: jogilag minden rendben van, a dolgozó saját maga mondott fel és az Ön megértő segítségével, „hozzájárulással kilépett”.

Bartali, a flekkes, nincs már a vállalatnál. Ön nyugodtan aludhat, kedves Kartársam! Pompás eredménnyel vizsgázott: jogból is meg emberségből is . . .

Földes György

Telefon a trafikban

Várnai György rajza

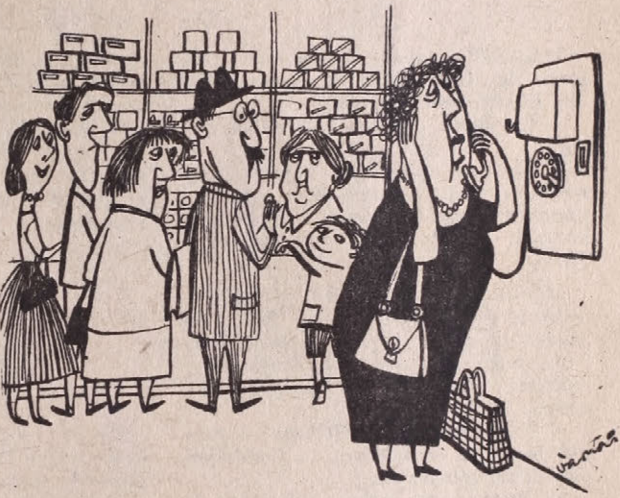

– . . . Kovácsné minden pénteken megcsalja a férjét, de ez, nagyon kérlek, maradjon közöttünk! . . .

Túra

Pusztai Pál rajza

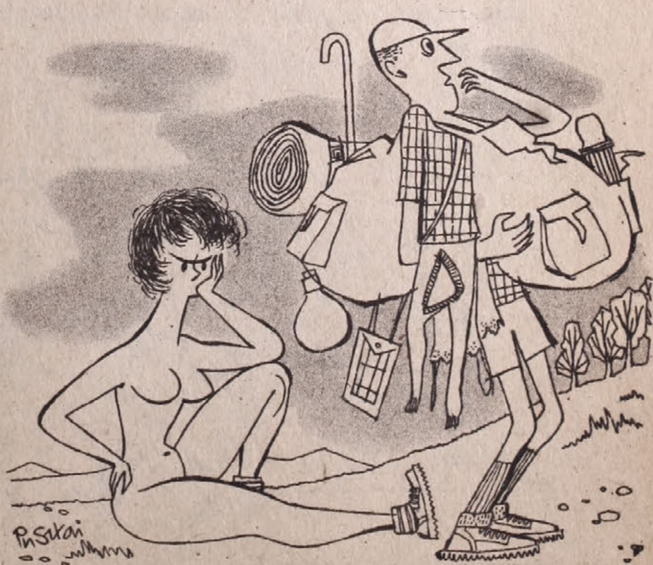

– Nincs már semmi, amit vihetnék maga helyett?

KONFLIKTUS IZLAND ÉS ANGLIA KÖZÖTT

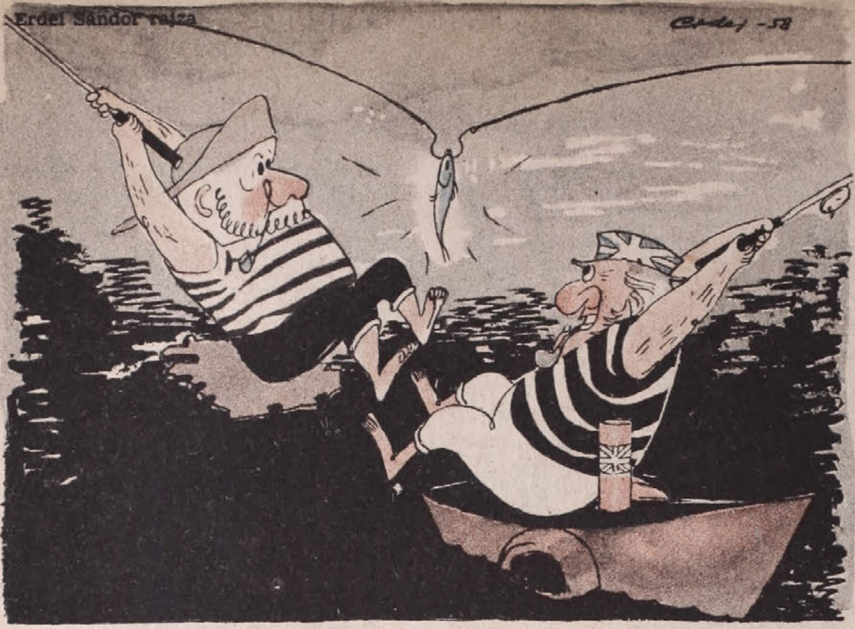
Erdei Sándor rajza

A humor könyvéből

VOLTAIRE egyszer későn este kávét ivott. Egy fiatal orvos volt éppen nála, aki kétségbeesve mondotta:

– Ön kávét iszik? A kávé lassú méreg!

– Valóban, igaza van, a kávé lassú méreg – felelte Voltaire és nagyot hörpintett a csészéből – mert én már, hála istennek, körülbelül hatvan esztendeje iszom.

ALEXANDER GIRARDI osztrák színművész, egy napon a bécsi Práterben sétálgatott és egy elhagyott helyen észrevette, hogy egy szomorú öregasszony óvatosan kötelet köt az egyik juharfa ágára.

– Szerencsétlen – szólt hozzá a színművész – az ön korában... Gondoljon családjára, gyermekeire!...

Az öregasszony szóhoz sem jutott, a művészből dőltek a jótanácsok, a vigasztaló, lelket erősítő szavak. Majd pedig elvitte a megmentett nénikét egy vendéglőbe, finom ebédet, sőt bort is adatott neki. Bevégezve az étkezést a szegény asszony így szólt:

– Ön valóban nagyon kedves volt hozzám. De most már ha akarja, ha nem, mennem kell. Gondolja csak meg, ha nem teregetem ki a fehérneműt, estig sem szárad meg.

* * *

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Pincér: Van szerencsém, igazgató úr! Parancsoljon helyet foglalni! Mivel szolgálhatok, igazgató úr?

Törzsvendég: Kérem, Béla, ne szólítson engem többé igazgató úrnak. Elseje óta állásom van.

Adenauer helyesli az atomkísérletek folytatását

Szegő Gizi rajza

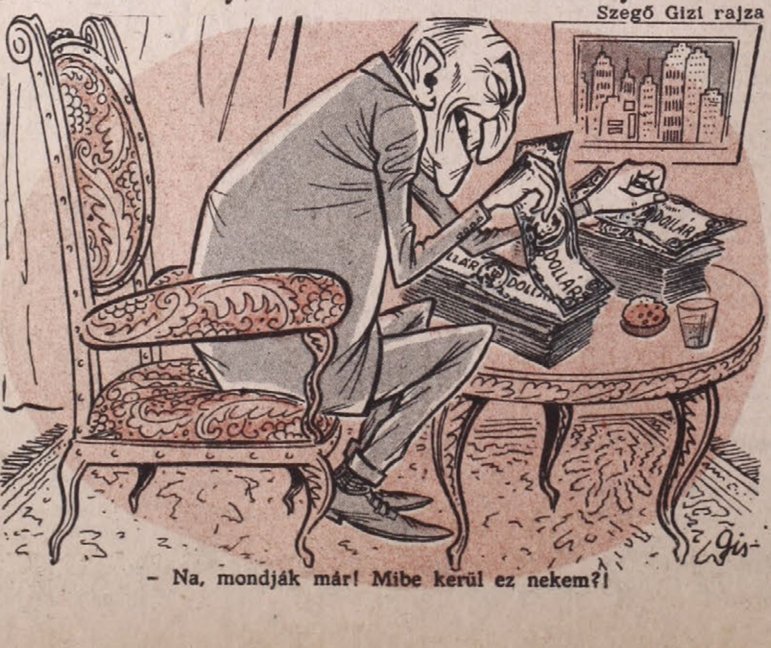

– Na, mondják már! Mibe kerül ez nekem?!

E heti hirdetésünk

Séta a Mezőgazdasági Kiállításon

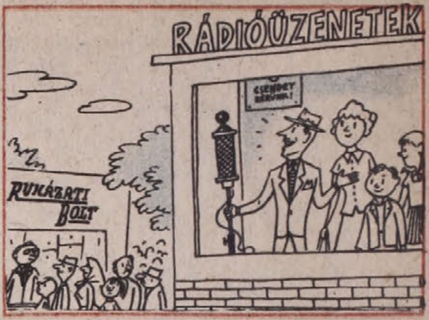

– Itt vagyunk a Vásáron, minden nagyon szép... Sőt, mi is nagyon szépek vagyunk, mert mindnyájan remekül kiöltözködtünk a Ruházati Bolt pavilonjában...

* * *

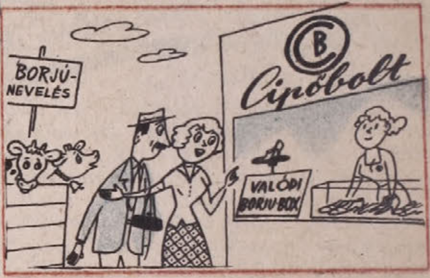

– Nem mondom, azok a bocik is helyesek, de nekem ez a borjú tetszik legjobban...

* * *

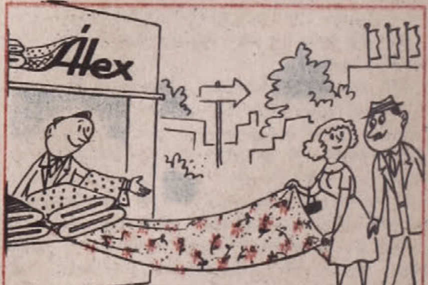

– Lajos, amig te a terményeket nézed, addig én majd ezeket a virágokat tanulmányozom...

* * *

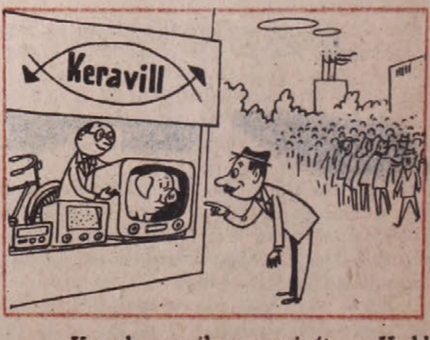

– Veszek egy ilyen masinát... Hadd lássák jövőre otthon is, hogy milyen jó fényképarca van a téeszünk hízójának...

ERRŐL SZÓ SINCS!

Furcsa és kínos volna, ha egy nap rádöbbennének arra az emberek, hogy valójában milyenek, ha úgy ismernék magukat, ahogyan a többiek látják őket. A cézárkodó hivatalfőnök ráébredne arra, hogy jelentéktelen senki; a melldöngető zseni, hogy dilettáns; az egyéniség, hogy szürke sablon; a sovány, hogy kövér; a bőkezű, hogy fösvény; az őszinte, hogy hazug; a jóságos, hogy gonosz; a bátor, hogy gyáva; a szerény, hogy öntelt; a csendes, hogy hangos; a nagylelkű, hogy kicsinyes; az önzetlen, hogy érdekhajhász; az udvarias, hogy hízelgő...

Vajon mi történne? Mindenki egyszerű lenne, szerény, jóságos, őszinte, csendes, kedves, megértő? Senkisem lopna, hazudna, csalna, rágalmazna, gyűlölne, irigykedne? Minden házasság sikerülne, minden barátság őszinte volna, minden dicséret igaz, minden szó önzetlen?

A krakéler így kezdené a szóváltást az ellenfelével:

— Kérem, én alapjában gyáva vagyok.

Egy ügyvéd így fogadná ügyfelét, mikor az jogi tanácsot akar tőle kérni:

— Bevallom, én őszintén szólva buta vagyok s egy csomó paragrafust már el is felejtettem, biztosan elveszítem a perét.

Egy orvos a páciensének azt mondaná:

— Hiába jött hozzám, én nem tudom meggyógyítani, menjen egy másik doktorhoz, s nekem ne fizessen egy fillért sem a vizitért.

Egy menyasszony a vőlegényéhez esküvő előtt: Artúr, ne vegyen feleségül, mert én tíz évvel idősebb vagyok magánál, és csalfa, költekező, hűtlen természetű.

Egy csapos: Mindig kevesebb bort mérek, mint amennyi jár a vendégnek, mert pénzsóvár vagyok.

Pincér: Rossz az ebéd, menjen egy másik vendéglőbe!

Cukrász: A sütemény bizony már lassacskán egy hetes, száraz, ehetetlen, ne vegye meg.

Hivatali főnök: Csak a sógorom protekciójával kerültem ide. Nem értek semmihez. Már csomagolok is, és átadom a helyemet egy tehetséges szakembernek. Bocsássanak meg.

Dramaturg: Mindeddig hiú módon reménykedtem, de most már biztosan tudom, hogy semmit nem értek a színházhoz. Kész röhej, hogy eddig dramaturg voltam, de most már belátom és elmegyek segédmunkásnak.

De, hogy ez a változás megtörténne, erről szó sincs, ettől a nyájas olvasók ne féljenek. Erre semmi remény. Sajnos.

Kemény György

Az emberektől tanulták

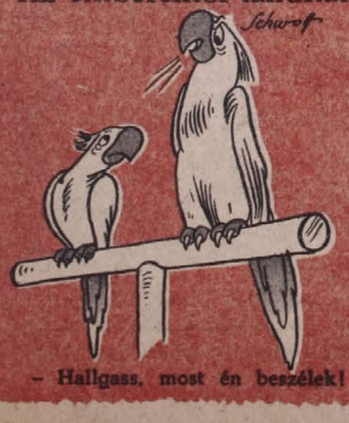

– Hallgass, most én beszélek!

Irodalmi kilátó

Toncz Tibor rajza

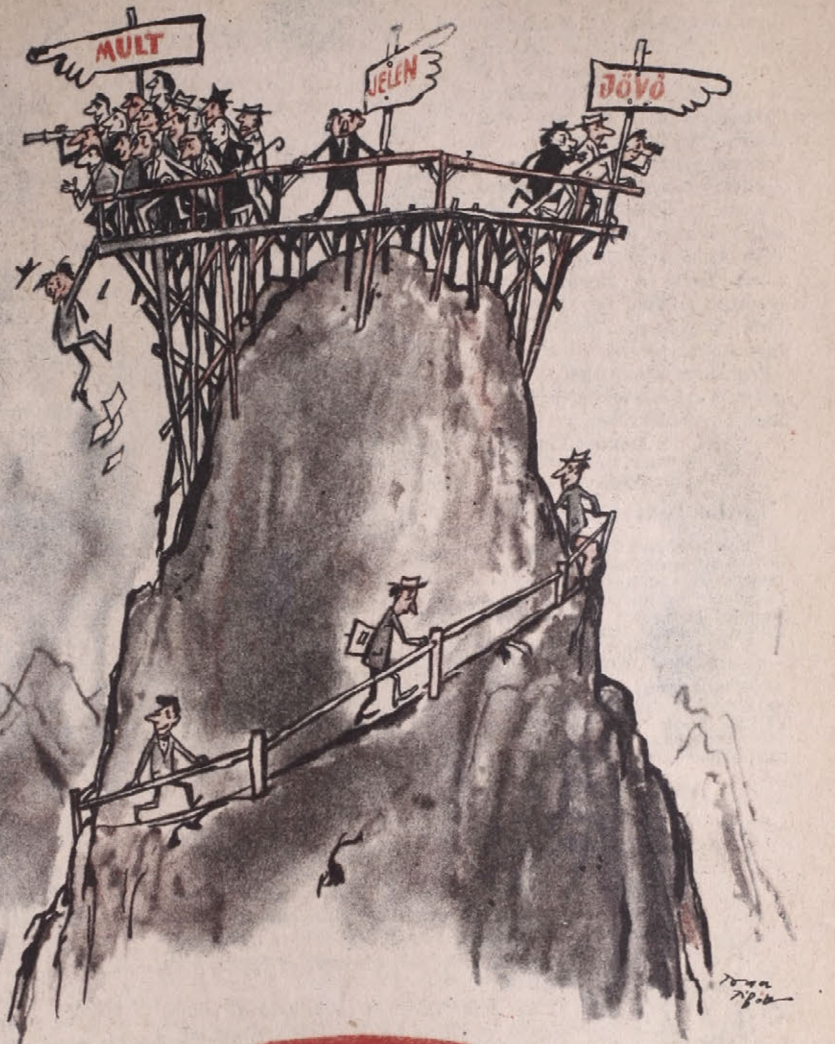

A bajnok

Szűr-Szabó József rajza

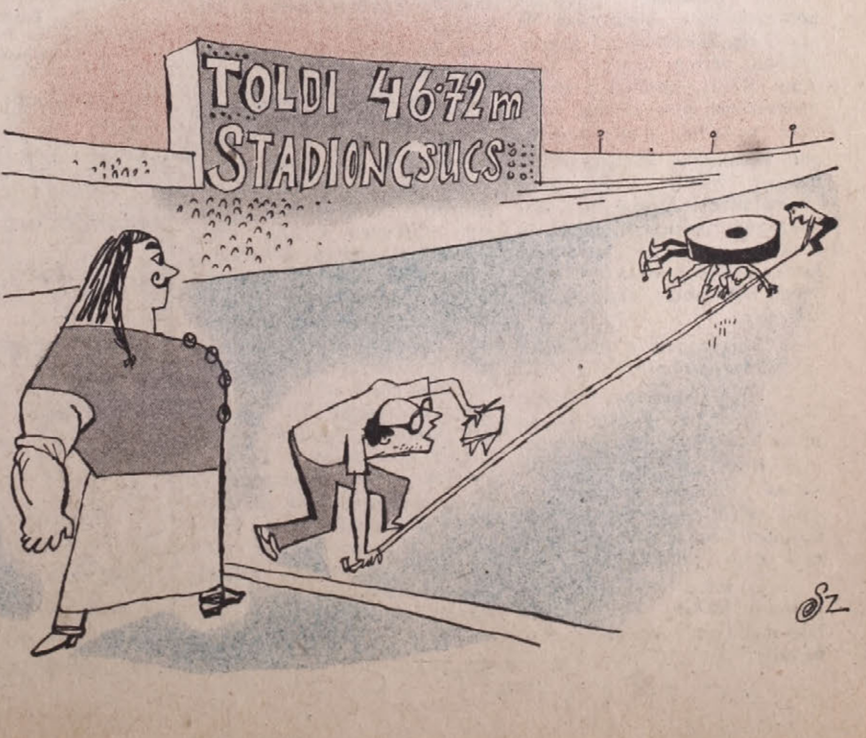

Le a bürokráciával.

Új lassúsági világrekord

Augusztus 18-án, a reggeli órákban, egy Ilona-napi dísztáviratot adtam fel a tuzséri postahivatalban a Tiszadezdéden lakó feleségem részére. Dísztáviratom, valamint a barátaink által ugyanott feladott dísztáviratok 25-én még nem értek el rendeltetési helyükre. A felvevő postahivatal sürgetése eredményeképpen a feleségem augusztus 26-án, Izsó napján végre kézhez kapta a távirati úton küldött névnapi üdvözleteket. Ezen a „gyorsaságon" felpaprikázódva úgy határoztunk, hogy a jövő évi üdvözlő táviratokat – erre az alig öt-kilométeres távolságra – csigaháton fogjuk eljuttatni, hogy idejében odaérjenek.

Daku Gyula
Tuzsér, Ady E. u. 6.

* * *

Ludas Matyi elintézte

„Egy kis árukapcsolás" című közleményükkel kapcsolatban utasítottuk a kiskereskedelmi vállalatokat, hogy a Neotox féregirtó pumpa nélkül is kapható legyen.

Virág Mihály oszt. vez.
BELKER

„A világ egyetlen balkezes kaszása" című cikkükre közöljük, hogy a szobor művészi renoválására megtettük a szükséges intézkedést.

Nika Ernő
FM Gazd. Hiv. vez. h.

Őszi elégia a nyári jégről

A XVII. kerületi, 1703. számú (Árokţói út 120.) vendéglátóipari helyiség panaszkönyvébe egy kedélyes vendég a következő keserű sorokat írta:

„Köszönjük a forralt bort és a forralt sört!"

A lefolytatott vizsgálat ezzel a határozattal zárult:

„Az üzletvezető kijelentette, hogy jéghiány miatt nem tudta hűteni az italokat, az üzem erről nem tehet."

Bár a lombok már hullatják levelüket és egyre kevésbé fenyeget bennünket a kánikula, mégis vissza kell térnünk azokra a jég-panaszokra, amelyeket elsősorban Murányi Józsefné, a X., XVI. és XVII. kerület (tehát munkáskerületek) vendéglátóipari vállalatának csoportvezetője hozzánk juttatott és amelyeknek jogosságáról meggyőződést szereztünk.

Murányiné nem kisebb vádat hangoztat egyes jégszállítók ellen, minthogy *„Ha valamelyik lelkiismeretes vendéglátóipari üzlet nem igazol a jegeskocsi kihordójának öt tábla jég helyett tíz táblát, akkor az többé vagy egyáltalán nem kap jeget, vagy csak olyan minimális mennyiséget, hogy a húskészlete nyáron okvetlenül megromlik."* A jegesek ezenkívül alpári hangot használnak a vevőikkel szemben, amit úgy látszik, központjuk is átvesz. Amikor *Katona* István üzletvezető felhívta a Jégszállító Vállalatot és panaszkodni kezdett, hogy nem kapnak jeget, a vonal másik végén azzal zárták le a beszélgetést, hogy *„hagyjuk a süket dumát!"*

Alig akad üzem, amely ellen annyi panasz merüljön fel, mint a Fővárosi Jéggyártó és Értékesítő V. ellen. Most, hogy már a természet is segít a húsfélék tárolásában, most, hogy már nem térdepelnek a háziasszonyok a jegesek előtt egy tábla jégért, az illetékesek kicsit átgondolhatnák a jövő nyári teendőket és előkészíthetnék az udvarias formák között történő, rendszeres jégszállítást.

Igazán idejében szólunk!

Vita helyett liftet!

Néhány héttel ezelőtt a mi vadonatúj liftünk elromlott. Kilőttek a szerelők, csináltak vele egy-két fordulót, megtapogatták itt is, meg ott is, majd mikor úgy „megjavították", hogy még rosszabb lett, mint volt, — eltávoztak. Távozásuk óta azon vitatkozik a 3. sz. Házkezelőség, a Felvonógyár és a Szerelő Vállalat: kinek a költségére javítsák meg a liftet. A vita tehát folyik, folydogál. Mi pedig továbbra is róhatjuk a lépcsőfokot gyalog. Volna egy tömör javaslatunk: javítsák meg előbb a liftet, s utána döntsék el, hogy ki fizessen!

XI., Baranyai u. 7.
G. 15. lépcsőház lakói

Fityegő — halálfejjel

— Anyu, adj kölcsön húsz forintot . . . — állít elém serdülő fiam. — Nagyon fontos! . . . — tette hozzá a nyomaték kedvéért.

— Először is nem adok . . . Másodszor tudni szeretném, mire kell — válaszoltam szigorúan, mert nagy gyakorlatom van már a gyakran fellobbanó igények oltogatásában.

Másnap megtudtam, mire kellett volna a pénz.

— Vedd észre, mi van nekem! — hencegett s kihúzta magát előttem.

Nem kellett különösen igyekeznem. Ott lógott a nadrágján, az úgynevezett órazsebbe akasztva egy sárgaréz-lánc, rajta diónagyságú halálfej,

lábszárcsontokkal, félelmet keltő zöld szemekkel.

— Hogy jut eszedbe ilyen ízléstelen vacakot magadra rakni? — kérdeztem a gyereket felháborodva.

— A Janónak is ilyen van... — rebegte kissé bizonytalanul. Legalább annyira csalódott volt, mint én, aki a kölcsönpénzen beszerzett mütyürjéért nem tudtam lelkesedni, sőt a fáradságos szülői nevelés összeomlását véltem látni a halálfejes fityegőben.

* * *

A rock-and-roll, a sujtásos kabát és a jampi-cipő után új divat hódít a serdületlen ízlésű pesti kamaszok körében: a halálfejes huligán-bizsu. Ahogy az effajta divatnak hódoló fiataljainkat ismerem, egyre több csőnadrágon fityeg hamarosan ez a kellemetlen jelkép. Csak a készítő győzze nyersanyaggal . . .

Egyelőre még korlátlan mennyiségben kapható a Híradó Mozi melletti trafikban, a Dohány utcában. Ott vette a fiam is . . .

Rácz Erzsébet

Hogyan készítsünk könnyen, gyorsan port?

A por-készítés legcélszerűbb módja: ássunk fel egy utcát gyalogjárda-készítés alkalmával, majd hagyjuk az utcát ilyen módon, úthenger, olajozás és locsolókocsi nélkül.

Az érdeklődőknek bemutatóval egybekötött részletes tájékoztatást nyújtanak a XIV. kerületi, Szobránc utcai lakosok!

Hozott anyagból — drágábban

Nyári szabadságomat külföldön töltöttem, ahonnan hosszúra nőtt körmökkel és egy üveg körömlakkal gazdagabban tértem haza. Első utam a VII. kerületi Fodrász Szövetkezet 6-os számú üzletébe vezetett, ahol elhanyagolt körmeimet kívántam illő módon rendbehozatni és a körömlakkot kipróbálni. Kívánságom rövidesen teljesült is, csak akkor lepődtem meg kissé, mikor a munka végeztével hétforintos blokkot tettek elém.

— Megdrágult a manikűr? — kérdeztem gyanútlanul.

— Nem, kérem, mindig ennyi volt, — felelte hűvös nyugalommal a manikűrösnő.

— Itt valami tévedés van, — mondtam én szelíden, — mert ezelőtt hat héttel, mikor utoljára ápolták körmeimet, csak négy forintot fizettem.

— Az lehet kérem, de nem külföldi lakkal. Ha külföldi lakkot használunk, akkor hét forint.

— Kérem, a külföldi lakkot én hoztam, nem a szövetkezet adta, — világosítottam fel türelmesen a körömművészt.

— Az mindegy, kérem, — szólt szigorú határozottsággal, — a külföldi lakkot mindenképpen fel kell számítani.

Annyira meglepett ez a magabiztos állásfoglalás, hogy egy pillanatra a saját józan eszemben kezdtem kételkedni.

Hogy is van ez? Én megfizetem a szövetkezet által előírt négyforintos munkadíjat. Ebben benne foglaltatik egy lakkozás — belföldi lakkal. Ezt azonban nem vettem igénybe, mivel én hoztam egy külföldit, amivel bekenték a körmeimet. Tehát a szövetkezetnek megmaradt a fel nem használt, de az alapárban kifizetett anyag. Ez a színtiszta igazság. Ezek után felvetődik a kérdés, milyen alapon számolták fel nekem a saját külföldi lakkom árát?...

Kovács Antalné
Budapest

Ha otthon is úgy rendelnék az anyagot, mint a gyárban

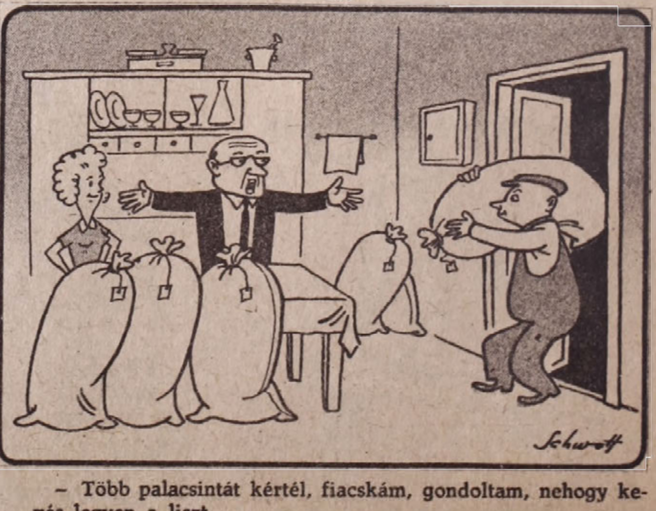

– Több palacsintát kértél, fiacskám, gondoltam, nehogy kevés legyen a liszt . . .

A takarékos EMBER

A takarékosságnak egyik sajátságos módját csak néhány nap óta ismerem, pontosabban: *Csiberics* kartárssal egy barátom lakásán először találkoztam.

— A borravaló megszüntetése takarékossági szempontból rendkívül fontos — fejtette ki nekem Csiberics. — És ne higgye, hogy én zsugori vagyok, vagy neveletlen. Dehogy. Nagyon jól tudom, hogy egy kiadós taxiút után illő 2—3 forint prémiumot adni a sofőrnek, mert nem borított be az árokba, tudom, hogy a fodrász is prémiumot érdemel a jó munkájáért, mert nem vágta el a nyakam, holott késsel a kezében azt is megtehette volna, azt is megértem, hogy a házfelügyelő jogosan várja a prémiumát, mert külön kapupénz ellenében beenged a lakásomba. De én nem adok senkinek borravalót, hanem ezt az összeget bedobom inkább az asztalom fiókjába, olybá veszem, mintha kifizettem volna és megtakarítom.

Nem egészen értettem a dolgot, mire Csiberics részletesen kifejtette egyéni takarékossági rendszerét.

— Nézze csak — mondta — takarékoskodni úgy is lehet, hogy az ember nem mond le semmiről és nem von meg magától semmit, amit megkíván. Ugye a világon minden pénzbe kerül? Pénzbe kerül a villamos, a feketekávé, a lift, a cigaretta, az étkezés, a színház, sőt, ha 11 óra után megyek haza az is. De persze nem mindig a saját pénzünkbe! És ez a döntő. Figyelje meg, hogy az emberek maguk kényszerítik rá embertársaikra a takarékosságot, miközben ők maguk pazarló módon élnek. Például, ha maga megkínál engem egy cigarettával, akkor maga ráfizet erre a gesztusra 20 fillért, én pedig keresek rajta ugyanannyit. Tehát, ha valaki megkínál engem egy Terv cigarettával, akkor én az egyik zsebemből nyomban átteszek a másik zsebembe 17 fillért s ha véletlenül Tihannyal kínál, akkor 32 fillért, tehát mindig annyit, amennyi értéket elfogyasztottam. Tehát nem fukarkodok, mert mindennek megfizetem az árát. Ha véletlenül elromlik a lift és gyalog megyek fel a lakásomba, otthon azonnal befizetek a takarékkasszámba 30 fillért, mert a lift annyiba kerülhetett volna. Gyufát csak akkor használok rágyújtáshoz, ha egyedül vagyok, mert az emberek általában udvariasak és maguktól adnak tüzet. A legkisebb értéket is meg kell becsülnünk. Ha kedvem támad egy kis sétára és gyalog megyek haza a hivatalból, kifizetek magamnak 70 fillért, mert általában villamoson járok. Ha a hivatalból magánügyben telefonálok valakinek, tüstént átrakok 60 fillért a spórzsebbe, mert a telefonérme annyiba került volna. A nyári hónapokban lemondom a rádió előfizetést, mert a nyitott ablakon át úgyis betör hozzám a szomszéd rádiójának üvöltése. Ugye, milyen egyszerű ez? Szabályosan, sőt mondhatnám jól élek, nem vonok meg magamtól semmit és mégis megtakarítok havonta pár száz forintot.

Zseniális ember, gondoltam magamban és talán gyökeret is vert volna bennem a Csiberics zsenialitásáról fellobbant hit, ha tegnap nem kellett volna felkeresnem őt valamilyen ügyben hivatalában.

Rendkívül szívélyesen fogadott. Meghallgatta ügyemet, megértően bólogatott, sőt konyakkal, feketével, szendviccsel és cigarettával is megkínált. Csodálkozó tekintetemre megjegyezte: „Nono, ne gondoljon semmi rosszra, mindezt a reprezentációs költség számlájára fogyasztja!"

Dolgom végeztével elbúcsúztam s mikor kilépve az ajtón, visszanéztem, még láttam, hogy egyik zsebéből villámgyorsan átrak a másikba 28 forint és néhány fillért. Hát persze, volt egy konyakja, egy dupla feketéje, három szendvicse és öt cigarettája — a reprezentációiból.

Szinetár György

Struccpolitika

Szegő Gizi rajza

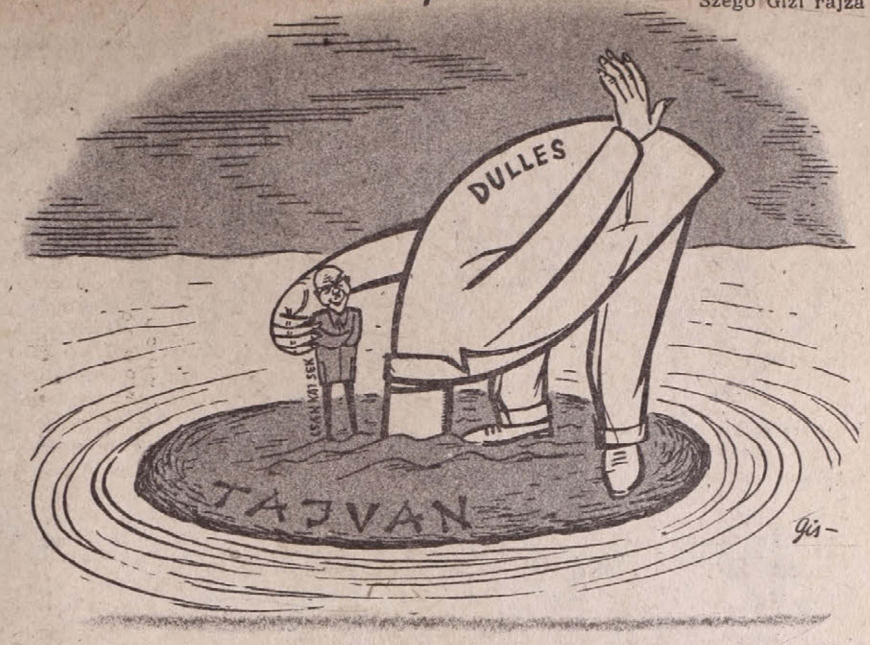

HASKULTUSZ

Kalán Tibor rajza

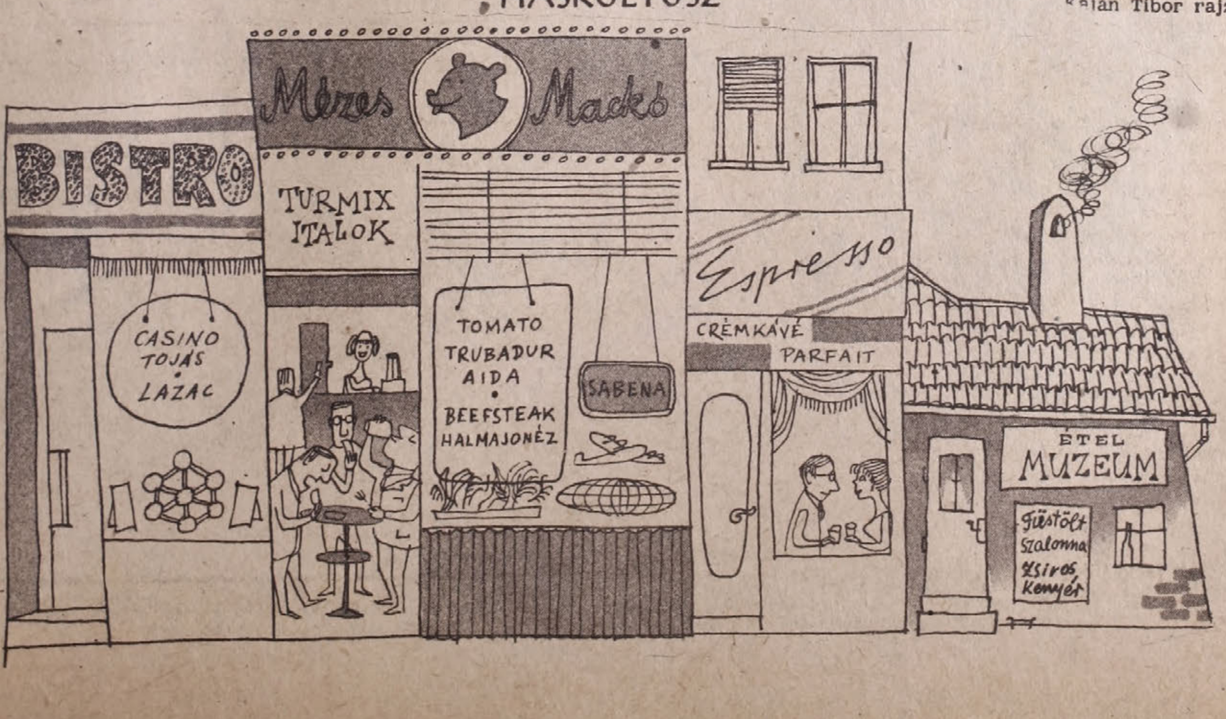

ÚJRA ITTHON AZ OPERAHÁZ EGYÜTTESE

Pusztai Pál rajza

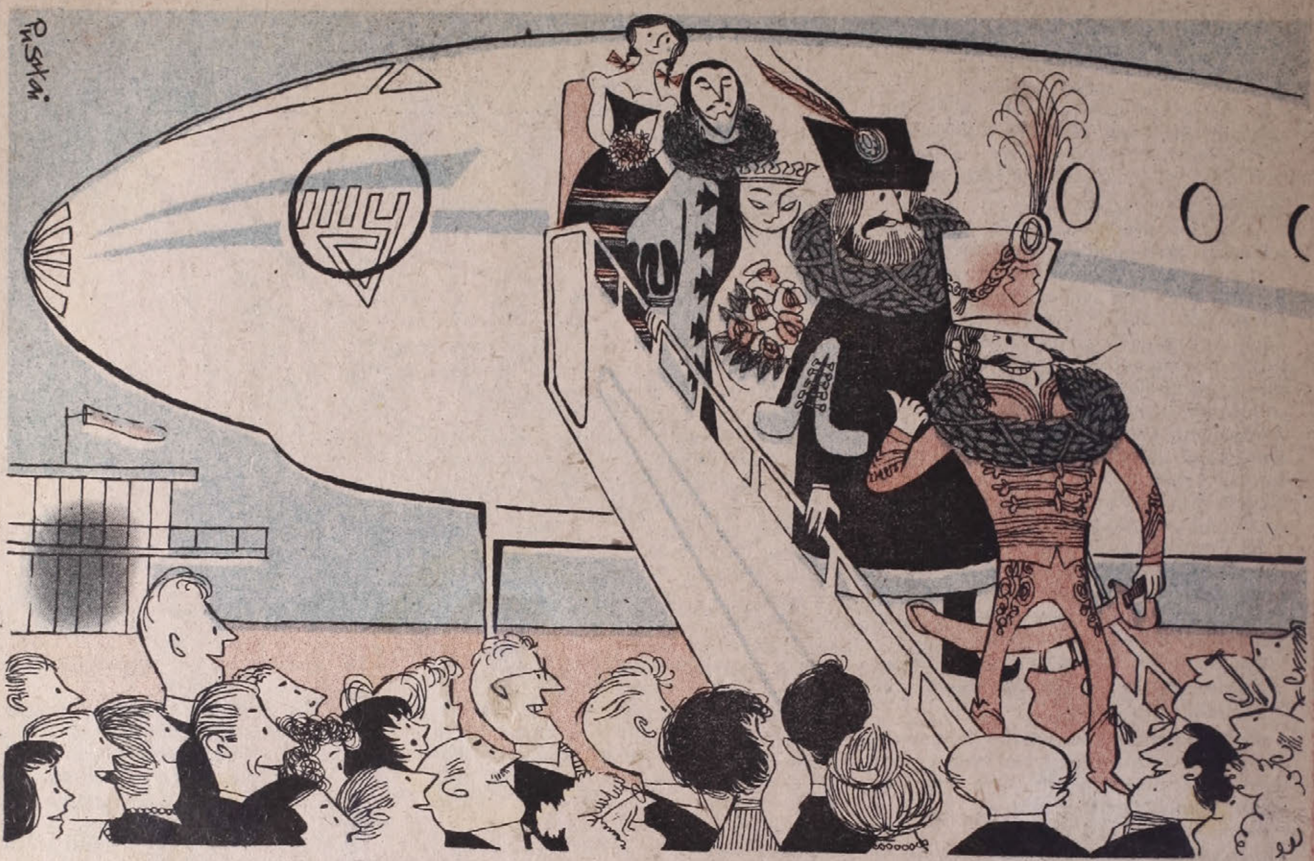

Háry János: Óriási sikerünk volt, de ha nekem nem hisznek, kérdezzék meg Bánk bánt...

OLTHATATLAN SZOMJÚSÁG

Toncz Tibor rajza

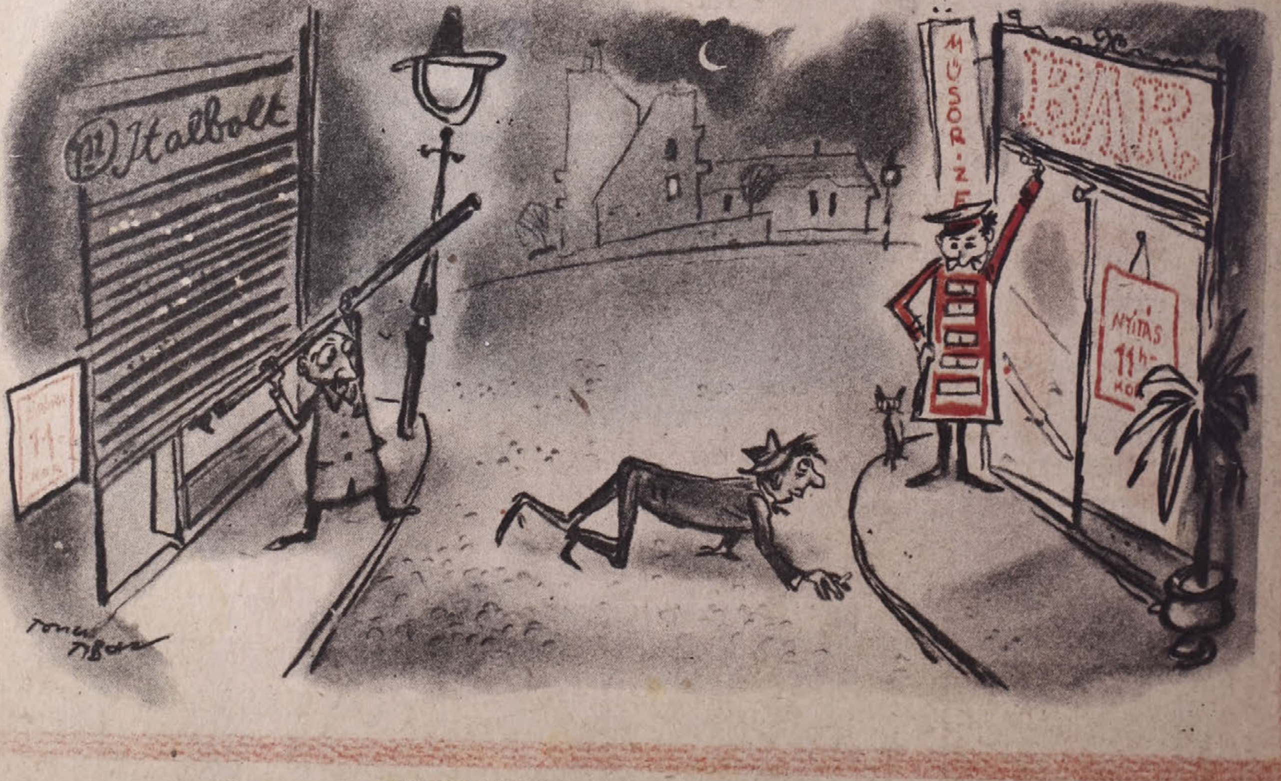

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. —
A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718.
— Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. —
Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.

XIV. évfolyam 39. szám. 1958. szeptember 25.

Ludas Matyi

Ára: 1 forint

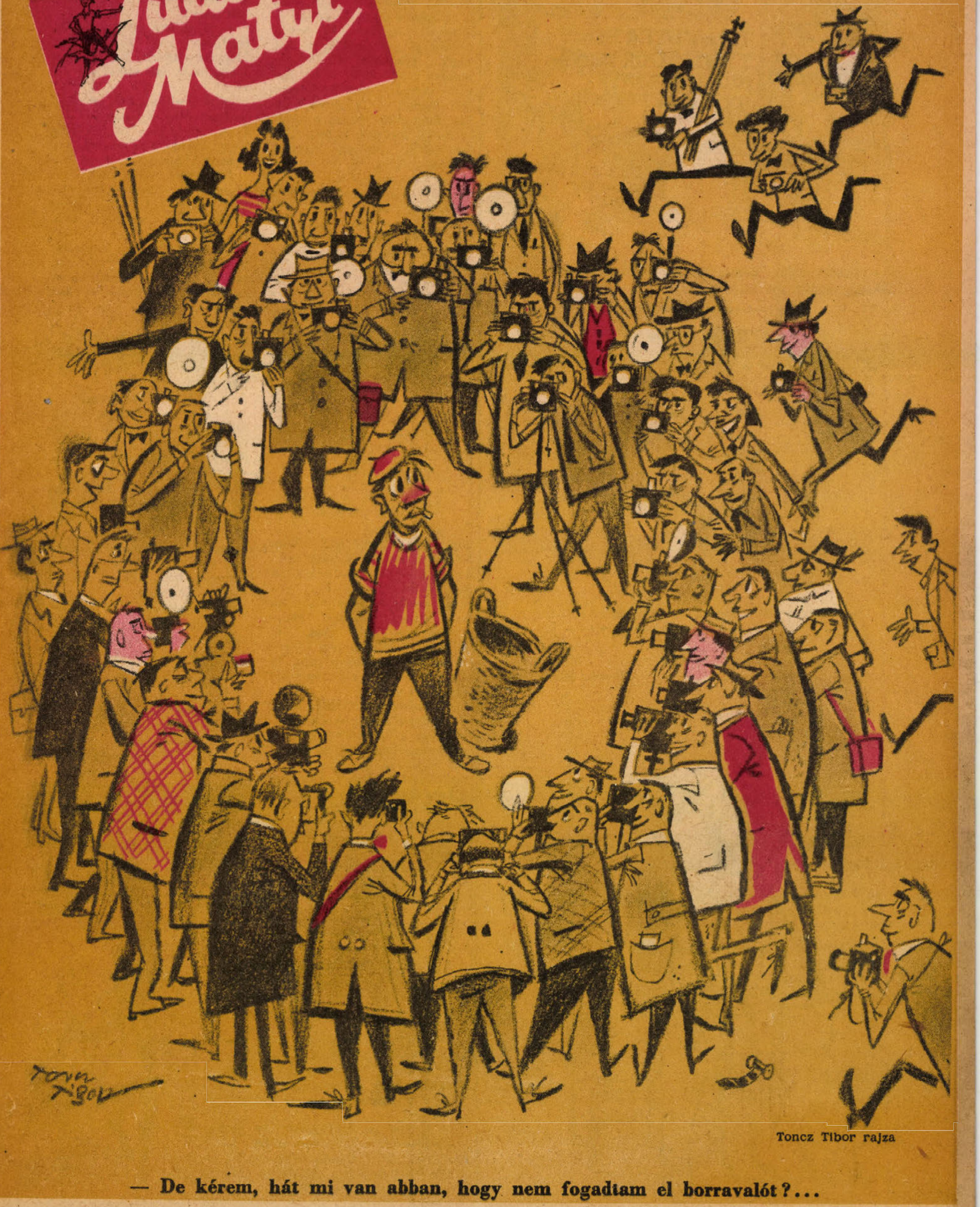

Toncz Tibor rajza

— De kérem, hát mi van abban, hogy nem fogadtam el borravalót?...

Egy divatos büfében

Sándor Károly rajza

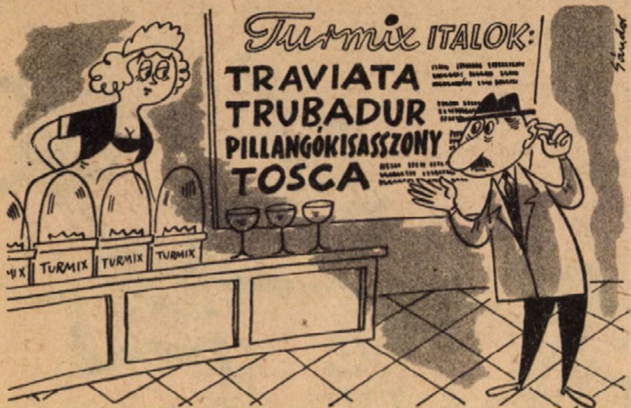

– Tetszik tudni, kisasszony, én botfülű vagyok... Nem adhatna inkább egy kisfröccsöt?

Költöznek a madarak

Kaján Tibor rajza

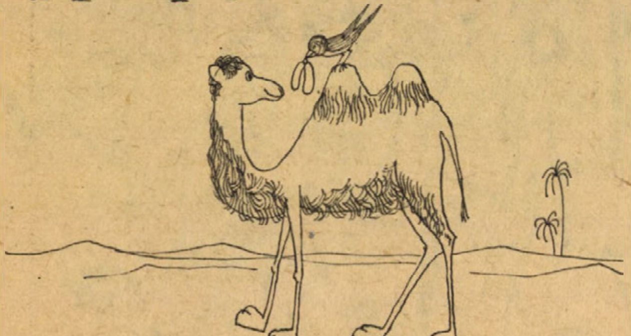

– Hoztam neked Pestről egy pár debrecenit...

Ebéd

Hegedűs István rajza

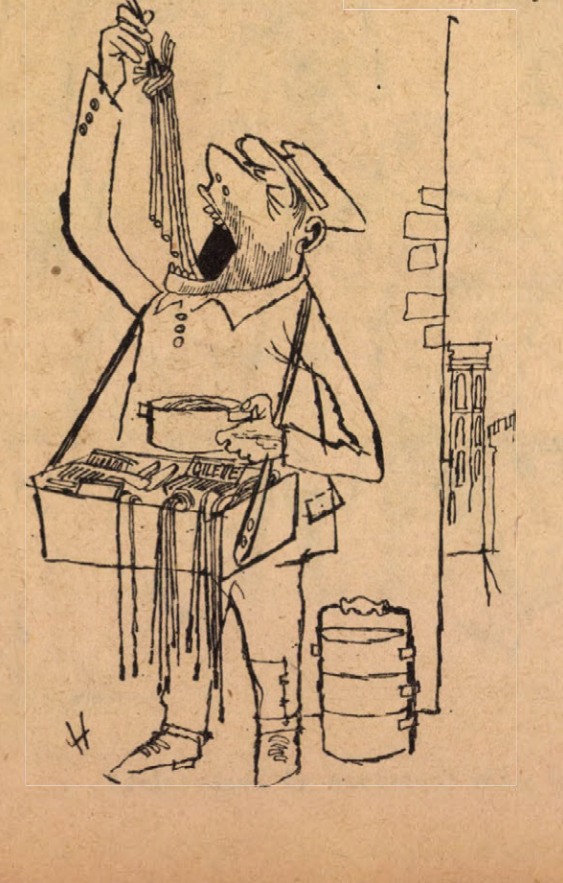

Meglepetés

A vonat lassan pöfékelve kúszott be a csarnok harmadik vágányára. Julis néni is felkászálódott, Terkával — kisebbik lányával, — összeszedte a csomagokat, a két nagy bőröndöt, a kosarat, amiben szőlő volt, a két kisebb szatyort, melyekből csirkék dugták elő kíváncsi fejüket, meg a demizsont s türelmetlenül topogott a tolakodó, lökdösődő, leszállni készülő utasok mögött. A másik lányát, Erzsókot jöttek meglátogatni — aki már egy éve Pestre költözött, amikor férjhez ment, s azóta sem látta. Szépen el is tervezték Terkával, hogy ma este beállítanak s meglepik őket. De késő éjszaka van, már a villamos sem jár. Hogyan jutnak el Óbudára? A leszállni igyekvő sokaságban egyre csak ez járt a fejében.

A vonat megállt s az emberek ugyancsak lármásan tolongtak a kijárat felé. Julis néniék is leemelték nagy óvatosan a csomagokat s kimentek az állomás elé. Lesz ami lesz, gondolta Julis néni, ha már nincs villamos, elmegyünk taxival — csak nem fogjuk a váróteremben tölteni az éjszakát. Hanem mire ők kiértek, bizony már egy fia taxi sem volt.

— Most mit csinálunk, Ides? — kérdezte Terka, — s szemrehányóan nézett az anyjára. — Mondtam, hogy jöjjünk a reggeli vonattal, de nem hallgatott rám. Ülhetünk itt a csomagokon akár reggelig is.

— Ne orrolj te jány — így Julis néni — majd csak lesz valahogy. Örülj, hogy Pesten vagy. És ha nem hoztalak volna el? — Még folytatni akarta, amikor egy gépkocsi állt meg előttük. De nem akármilyen ám. Pobjeda. A vezetője egy pillanat alatt kiugrik belőle s azt mondja:

— Megjöttek mama? — No, szálljanak csak be gyorsan. Magukért jöttem! Így ni! — A bőröndöket ide előre! — Jól van!

Julis néni még fel sem ocsúdott ámulatából s már minden bent volt a kocsiban, ők meg hátul ketten a Terkával s a masina elindult.

Julis néni egész úton azon töprengett: honnan tudhatta meg jövetelüket a Laci, hiszen senkit nem értesítettek róla. De hát csak ő küldhette ezt a kocsit. — Biztosan az igazgatótól kérte el... Lám-lám, milyen jól is választott ez az Erzsók... Éppen meg akarta tudni a sofőrtől, hogy megvan-e már a gyerek, amikor az hátrafordult és így szólt:

— Mindjárt meg is érkezünk. Addig készítheti is a gubát, mama.

— Mifélét, édes fiam?

— Hát a fuvardíjat. Ötven forint. Nem képzeli, hogy szerelemből viszem magukat Óbudára, az istenhátamögé. Itt is vagyunk.

A kocsi megállt. Julis néni korát meghazudtoló fürgeséggel szállt ki belőle. Szaporán szedegette a csomagokat, lerakta a járda szélére s közben csak motyogta — ötven forint... hm... ötven forint... hm... Amikor a sofőr eléje tartotta a markát, azt mondta:

— Nincsen nekem ötven forintom, édes fiam. De ha vár egy kicsit, a vőm, a Laci, aki rendőrszázados, az kifizetheti — mindjárt szólok neki.

A sofőr a kocsiba vágta magát s teljes gázzal száguldott el az éjszakába. Julis néni kuncogva nyomta meg a kapun a csengőt. Terka pedig ámulva kérdezte:

— Ides, a Laci mióta lett rendőrszázados?

— Semmióta, édes jányom. Művezető az most is a gyárban. Azóta százados, mióta ez a sofőr taxis!

Lakatos István

Egy rezignált ANGOL FŐÚR

A Duke of Bedford; Anglia egyik legelőkelőbb arisztokratája, Chelseában levő kastélyából éjnek idején felhívta a rendőrséget és a következő bejelentést tette:

— Betörtek a kastélyba, aranyórát és több értéktárgyat vittek el.

— Azonnal jövünk, Uram —, válaszolt szolgálatkészen az ügyeletes.

Mire a herceg igazi angol hidegvérrel így szólt:

— Igazán ne fáradjanak. Az utóbbi esztendőkben tizenkétszer törtek be a kastélyba, önök mindig nyomoztak, de a tetteseket sohasem fogták el. Csak a rend kedvéért telefonálok.

Az Országház kémleleplező kiállításán

(A nyugati sajtó agyonhallgatta az amerikai kémek leleplezését)

Sándor Károly rajza

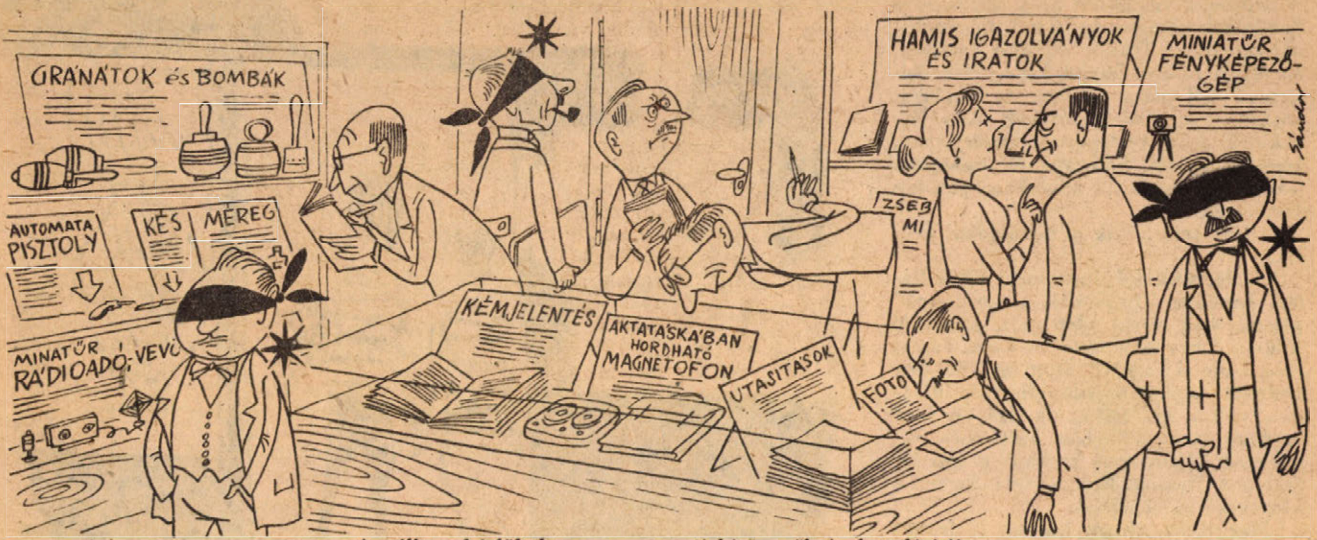

A csillaggal jelöltek a nagy nyugati hírügynökségek tudósítói.

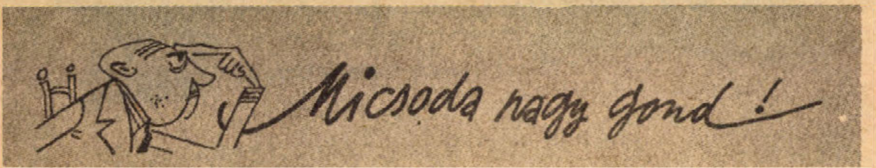

Micsoda nagy gond!

— Nagy problémát okoz nekem ez a Simor — panaszkodott az igazgató. — Tudod, az a hosszú, fekete férfi, azokkal a bánatos szemekkel… Mondd, mit csináljak vele?… Simor főfőelőadó volt egy vállalatnál — már nem is tudom, hol —, de ott nem vált be — már nem is tudom, miért. Onnan gyorsan áthelyezték főelőadói beosztásban, ugyanannyi fizetéssel egy másik vállalathoz… Eddig érted?

— Eddig értem — válaszoltam fölényesen.

— De ez a Simor — folytatta az igazgató — ott is csak akadályozta a munkát és nem tudtak mihez kezdeni vele. Ekkor ismét áthelyezték előfőadói minőségben, ugyanannyi fizetéssel egy másik hivatalba, ahol…

— Ahol nem vált be — szóltam közbe.

— Úgy, ahogy mondod. De onnan is áthelyezték. Kérlek, ez a Simor, ez a hosszú, fekete ember, azokkal a bánatos szemekkel, végigvándorolta népgazdaságunk összes hivatalait és most ide került hozzánk. Lelkemre kötötték, hogy olyan beosztást keressek neki, amivel nem sértem meg és a fizetés is nagyjából ugyanannyi, mint az előző mukahelyén. Legyek tekintettel arra — mondták —, hogy főfőelőadó volt. Mondd — siránkozott az igazgató —, mi a fenét csináljak vele?

— Tehát volt főfőelőadó, főelőadó, előfőadó — mondogattam —, akkor most legyen előadófő, ugyanannyi fizetéssel, mint az előző helyén.

— Az is volt már néhány hétig — rázta meg fejét az igazgató.

— És adófőelő? Ugyanannyi fizetéssel?

— Egy hónapig az is volt.

Hallgatásba merültünk, mindketten a fejünket törtük. Az igazgató tenyerébe hajtotta barázdás homlokát, én pedig fel és alá járkáltam a szobában.

— Felőadóő — kérdeztem reménykedve.

Legyintés volt a válasz.

— Két hónapig ebben a beosztásban dolgozott.

Tovább folytattam a sétát. Csak eszembe fog jutni valami, gondoltam, és eszembe is jutott:

— Hauptelőadó, ugyanannyi fizetéssel?!

— Az is volt már!

— Akkor legyen előadó! — vágtam rá dühösen.

— Nem lehet… Egy volt főfőelőadó?!… Megsértődne!… Nem lehet!

— Legyen előelőadó!

— Újabbat. Félévig előelőadó volt. Aztán áttették egy másik hivatalba, mint előelőadóadót, ugyanannyi fizetéssel, mint az előző munkahelyén…

— Első előadó volt már?

— Legeslegelső előadó is volt már, de áthelyezték…

Hosszú ideig nem szóltunk egymáshoz egy szót sem. Most én ültem a széken, gondterhelten, elkínzott fejemet tenyerembe hajtva és az igazgató szaladgált körbe-körbe a szobában.

— Álljon meg a menet! — sikoltottam. — Eszembe jutott egy Simornak való beosztás! Garantálom, hogy meg lesz vele elégedve… Legyen ő a vállalati fő-zelék, ugyanannyi fizetéssel, mint az előző munkahelyén.

— Gondolod, hogy nem fog megsértődni? — aggódott az igazgató. — Ne felejtsd el, hogy főfőelőadó volt!

— Hát akkor legyen főfőzelék — sóhajtottam kimerülten.

Javaslatomat elfogadták. Engem pedig beosztottak alzeléknek Simor főfőzelék mellé, lényegesen kisebb fizetéssel, mint azelőtt…

Mikes György

Találkozás és búcsú

Népszerűségben fürdött Pesten
A kiállítás sok-sok sztárja,
Virág, az ötszáz kilós koca
Idén már kimérését várja.

Pályafutása véget ér most,
Nehezen nyugszik nyilván bele
Abba, hogy szereplése végén
Ilyen kimérten bánnak vele.

Hidvéghy Ferenc

Szépül a Rákóczi út

Pusztai Pál rajza

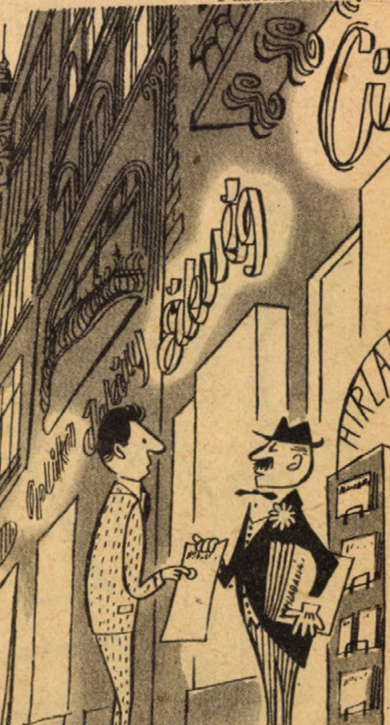

– Mi az, esküvőre készül, újságárus bácsi?

– Dehogy, én is hozzátartozom az utcaképhez.

Ez aztán katonai karrier!

Bejárta a világsajtót az a hír, hogy a dominikai köztársaság fiatal tábornoka, aki egyébként Trujillo diktátor fiacskája, az állam részére kapott két milliós dollársegélyből pazar autókat és bundákat vásárolt két filmszínésznőnek, Kim Novak-nak és a Budapestről elszármazott, kisebb-nagyobb botrányairól nevezetes Gábor Zsazsának. Az amerikai lapok felhördültek:

— Hát erre költik a mi népünk pénzét?

A Life című folyóirat most közli Rafael Leonidas Trujillonak, a „népszerű" generálisnak rövid életrajzát, amelyből kitűnik, hogy ez a rettenthetetlen harcos ritka katonai karriert futott be. 1929-ben született, amikor az édesapja már diktátora volt a kis országnak. Három éves korában, azaz 1932-ben kinevezték őrnagynak. Nyolc éves korában magas kitüntetést, Katonai Érdemrendet kapott a következő indokolással:

„Már ilyen zsenge korban is fényes példáját adta kivételes katonai erényeinek."

Kilenc éves korában lett vezérőrnagy.

Ahhoz képest, hogy most 29 éves korában még csak vezérezredes — elmondhatjuk, hogy az utolsó húsz évben aránylag gyengén lépett elő.

Új színfolt az eszpresszó-világban

Szűr-Szabó József rajza

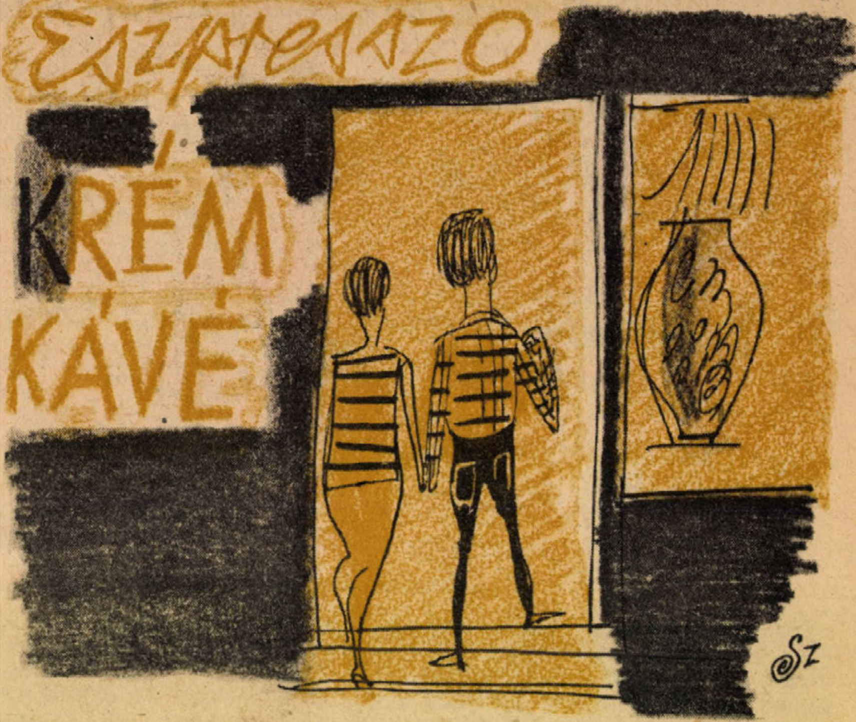

Közöny

Toncz Tibor rajza

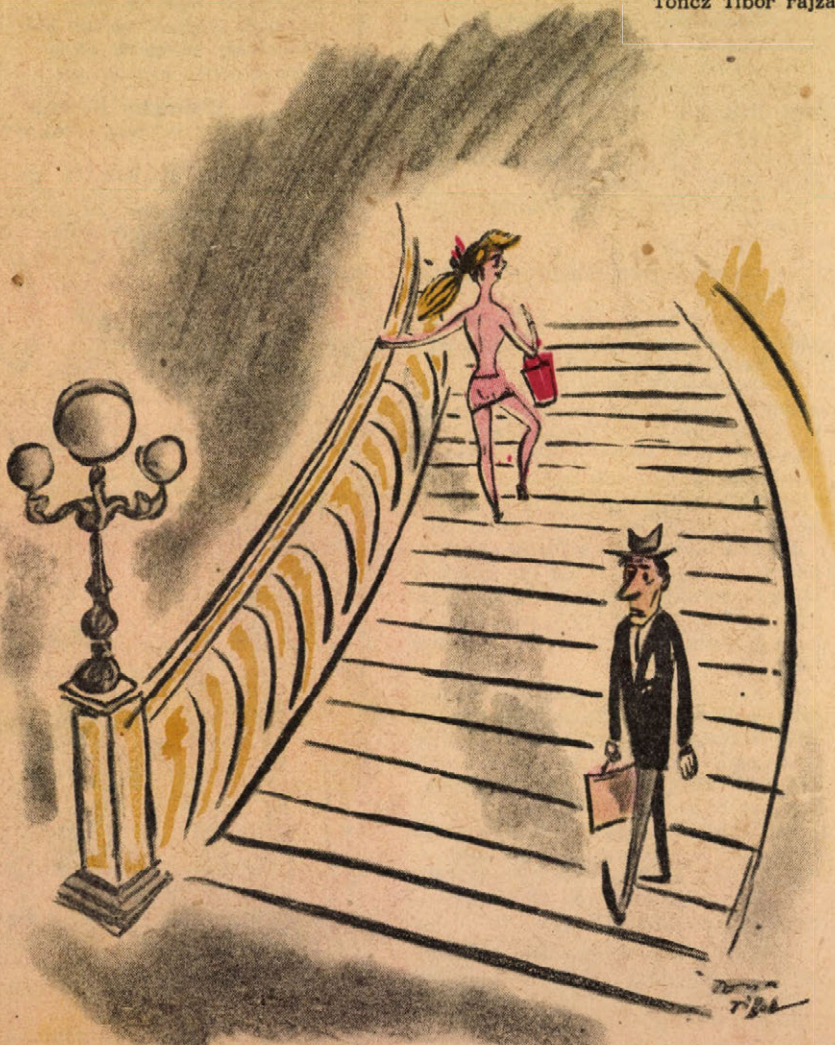

V. Viktorov:

Állatmese, de...

Nagy udvarra, hol a jószág
Nem kevés,
Ráfér egy kis csinosítás,
Rendezés.

Összeült a sok jószág és
Vitatta:
Szebb külsőt az udvaruknak
Mi adna?

Szólt a kakas: — Kartársaim,
Belássuk:
Gyönyörű lesz a kertünk, ha
Felássuk!

A gunár csak rásziszeg a
Kakasra:
— Nem virágágy kell ide, de
Tavacska!

— Minek a tó — nyög a disznó
Szabódva,
— Teljességgel elegendő
A tócsa.

Zsong a méh: A javaslatom
Palánta!
A tehén a füvet jobbnak
Találta.

A kecske a káposztáról
Mekegett...
Ma se terem mást a kert, mint
Szemetet.

A szép tervnek azért lett bús
Halála,
Mert minden tag gondolt csupán
Magára!

A „Pionerszkaja Pravdá"-ból fordította:
K. Tóth Lenke

LEKÉRÉS

Hegedűs István rajza

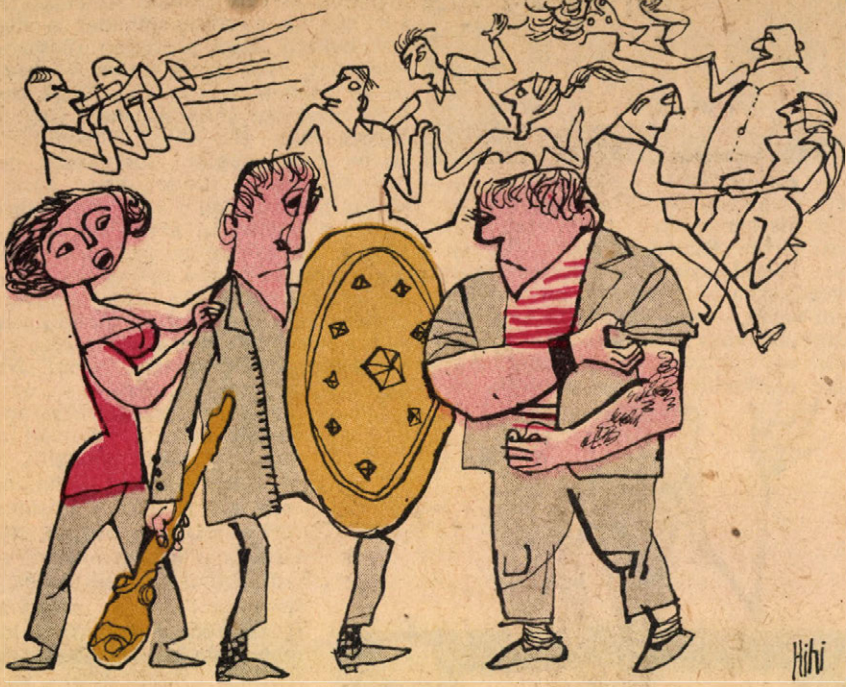

Pesti tudósítónktól

Régi klasszikus némafilmet láttam a minap a Filmmúzeumban.

Mint sportember is nagyon szeretem a néma filmeket, mert a néma filmekben sokkal gyorsabban futnak az emberek, mint a hangosban.

*

A pesti ember udvariassága és nagyvonalúsága minden körülmények között érvényesül. Egy barátom udvariasan ajánlotta fel a nagykörúton:

— Gyere, elviszlek a kocsimon.

És felsegített a villamosra, majd ő is felszállt.

*

Nemcsak nemzeti, nemzetközi sajátosságok is vannak. Ilyen nemzetközi sajátosság például az a mód, ahogyan a gyerekek bemennek az iskolába, majd kijönnek onnan. A különbség a fokföldi gyerekeken éppen úgy megfigyelhető, mint a pestieken. Érdemes megnézni a gyerekeket, amint háromnegyed nyolc táján elgondolkozva, a kötelességérzet komolyságától áthatva, kimért léptekkel haladnak az iskola felé. Amikor viszont a tanításnak vége, mint szilaj csikók egetverő jókedvvel rohannak ki.

Tévedés ne essék: én tudom, miért rohannak. Hogy minél előbb megcsinálhassák a leckéjüket.

F. L.

Úti jegyzetek

(Miután franciaországi utazás előtt állok, úgy döntöttem: úti riportomat előre megírom, hogy az utazás alatt ne kelljen mindenféle irka-firkával eltöltenem a drága időt. Ilyenmódon még indulás előtt közrebocsáthatom úti jegyzeteimet.)

Bécs.

Maria Hilferstrasse. Fényes üzletek, neon. Nem vibrálnak. Neon alatt festett nők, álmosak. Szegény édesanyjuk.

München.

Kovácsolt vasak, sörivók, Hindenburg. Hindenburg alatt festett nők, szerencsétlen páriák. Kiki megy a maga páriával.

Páris.

Általános sztrájk. Szajnapart. Horgászok De Gaulle-t szidják. Nincs fogás. Diákok mennek hosszúkás kenyérrel. Rue Pigalle. Hiányosan öltözött nők, kapualjban. Utcán fiatal nők vegyesen. Szegény lányok, boldogtalan szülők, ártatlan apróságok.

Marseille.

Mulatónegyed. Nem is negyed. Egész. Távolban daruk, közelben festett nők, mindenféle. Sztrip-tiz. Szőke, karcsú lány, reménytelen helyzet. Szegény, szegény feleségem.

(somogyi)

Az USA külügyminisztériumban

Erdei Sándor rajza

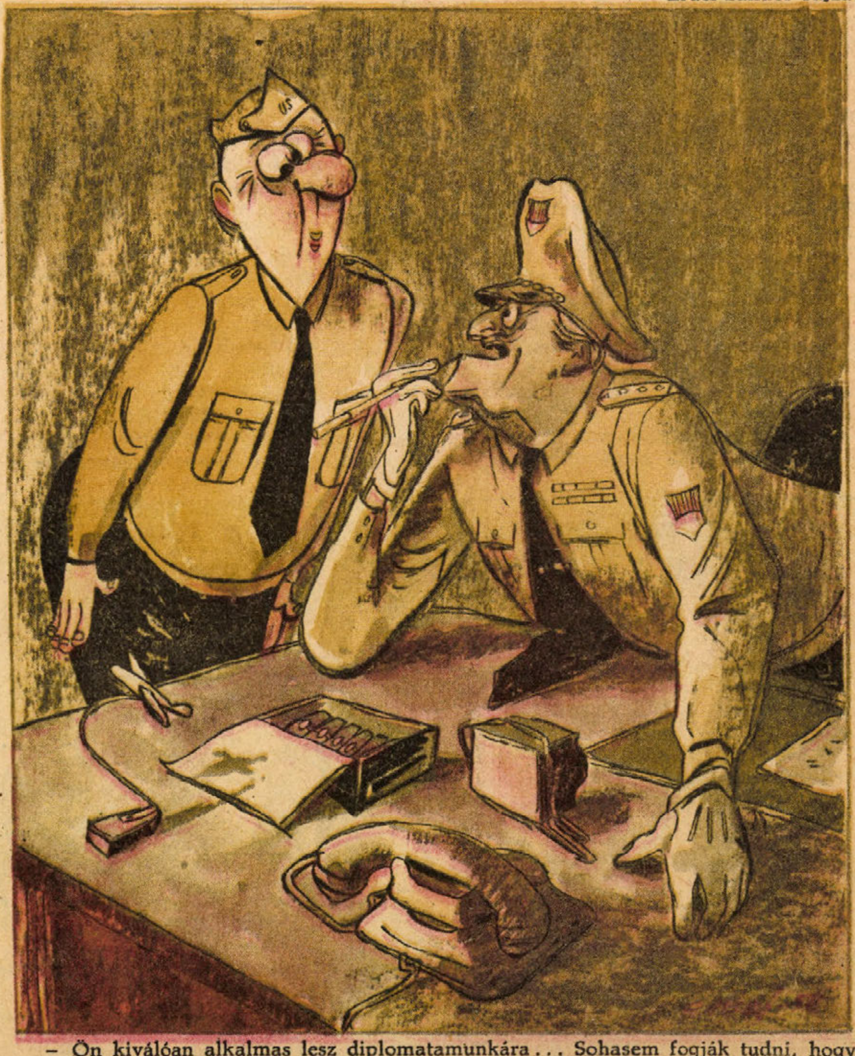

– Ön kiválóan alkalmas lesz diplomatamunkára... Sohasem fogják tudni, hogy mit figyel éppen!...

MELLŐZÉS

Zenóbiás prófétával a morenai sivatagban találkoztam. Egy kaktusz árnyékában ült, s elgondolkozva tépegette ágyékkötője rongyait. Hosszú, fehér szakállával a forró déli szél játszadozott. Rendkívül sovány volt. Nem csoda, sem a sáskában, sem a gyökerekben nincs annyi táperő, amennyit egy felnőtt ember szervezete megkíván. De Zenóbiás próféta lelkierő dolgában túlszárnyalja a dagadó izmú atlétákat. Szégyenkezve álltam előtte, én, a civilizáció puha fészkéből jött élvhajhász. Lelkiismeretfurdalásaim voltak, amikor arra gondoltam, hogy házban lakom, ágyban fekszem, rendszeresen, bőségesen táplálkozom, nem vetem meg a jó italt sem, a korszerű technika adta közlekedési eszközökön utazom, rádióm, lemezjátszóm van, színházba, moziba, sporteseményekre járok.

Hirtelen megcsömörlöttem mindettől. Hát nem szebb, nem magasztosabb az, ha valaki elvonul a világtól, s mitsem törődik a bűnös kényelemmel, amelyet egy végvesztébe rohanó világ kínál neki, hanem villámló próféciákkal ostorozza az emberiséget? Zenóbiást nem érdeklik az élet hiú örömei, ő megveti a mi alantas kielégüléseinket. Mi, akik a test vágyainak üstjében forrunk, talán meg sem értjük az élet fizikai valóságán felülemelkedő bölcset. Hányszor hallottuk már a torrei csúcsról dörgő hangját, amikor figyelmeztette az emberiséget, hogy bűnei végpusztulással fenyegetik. Hallgattuk, megrendültünk, magunkbaszálltunk, majd tovább folytattuk bűnös életünket, egy kis lelkiismeretfurdalással. Ő pedig fáradhatatlanul ostorozott minket, ez a dörgőhangú próféta, sivatagi remete, a materiális örömök megvetője. Nagyon alázatosan szóltam hozzá és dicsőítettem egyszerűségét, puritán életmódját, vágyainak legyőzését.

— Mi is hiányozhat még az ember boldogságához? — mondtam halkan.

— Az elismerés! — kiáltott a próféta azzal a szenvedélyességgel, amelyet jól ismertünk. Aztán szünetet sem tartva dörgött tovább: — Ötven éve szidalmazom az emberiséget, nincs olyan bűn, amelyet ne ostoroztam volna, s mi a hála? Egy árva kitüntetést vagy oklevelet sem löktek oda, egy jó szót sem kaptam. Aki nem alázkodik meg, annak felkopik az álla. Én hóban, esőben, napsütésben, szélben ostoroztam az emberiséget, néha napjában kétszer is, és még csak azt sem kapom meg, hogy odaröffennének: Jól van, Zenóbiás! Én nem mondom, nem azért dolgozik az ember, de mégiscsak jól esnék egy kis elismerés, az ember látná, hogy méltányolják a munkáját, gondolnak rá. Egy kis figyelmesség, egy kis tapintat, s az embernek mindjárt jobb kedve lenne, a munka is jobban menne. És a lapok, kérem! Hallatlan! Fogalmuk sincs a dolgokról, csak firkálnak. Azt írták például, hogy Theophilus sokkal fanatikusabb, mint én és félelmetesebb a hangja. Nevetséges! Hogy Theophilus egyáltalán hogyan lett próféta, arról lehetne egy-két szót ejteni. Éppen az a baja, hogy hiányzik belőle a fanatizmus. Orgánuma pedig egyáltalán nincs. Éppen ő maga panaszkodott egyszer, hogy képtelen megborzasztani az embereket, egy kis mardosó önvádat is alig tud kelteni. Nem szeretem dicsérni magamat, nem az az ember vagyok, de én például csak a világ végét valami nyolcszor jósoltam meg. Ugyan kérem, hogy' jön ehhez Theophilus. És én nem szoktam pletykázni, de biztos forrásból tudom, hogy Theophilus hálózsákban alszik, mert hajlamos a hűlésre, a sáska fogyasztásától eltiltották az orvosok, mert kevés a gyomorsava, a gyökerektől pedig csalánkiütést kap. Hogy milyen próféta az, aki rántottán, puddingon és tejeskávén él, annak eldöntését az ön józan ítélőképességére bízom. No de hát — legyintett gúnyosan —, úgy látszik, az összeköttetés fontosabb, mint a tehetség, a végzett munka. Zenóbiás, a jó bolond csak dörögjön, csak szórja átkait, elismerést azonban ne várjon, találja meg örömét a munkában. Én, aki reggeltől estig, fáradságot nem kímélve igyekeztem megjavítani az emberiséget, feldúlni milliók és milliók bűnös lelkét, annyit sem érdemlek meg, hogy legalább azt mondanák, hogy köszönöm. Mások bezzeg... Komolyan mondom, néha annyira elkeseredem, hogy felteszem magamnak a kérdést: érdemes volt-e ennyit kínlódnom? Érdemes volt kilométereket gyalogolnom, hogy szózatokat intézzek az emberiséghez, mert tudtam, hogy amilyen lusta, hiába vártam volna rá a sivatagban? Eh...

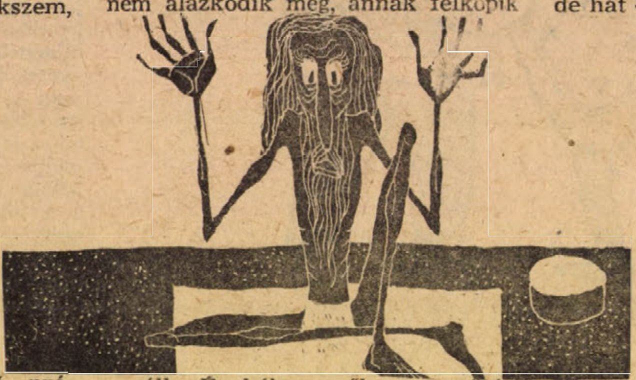

Keserűen legyintve elhallgatott. Én, hogy valamivel megvigasztaljam, zavartan felhívtam a figyelmét arra, hogy itt vagyok én, eléggé bűnös ember, helyben vagyok, eljöttem hozzá, kedve szerint ostorozhat. A próféta szelíd mosollyal rázta a fejét:

— Most nem. Két nap szabadságot vettem ki. Én is ember vagyok, nekem is szükségem van egy kis pihenésre.

Feleki László

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

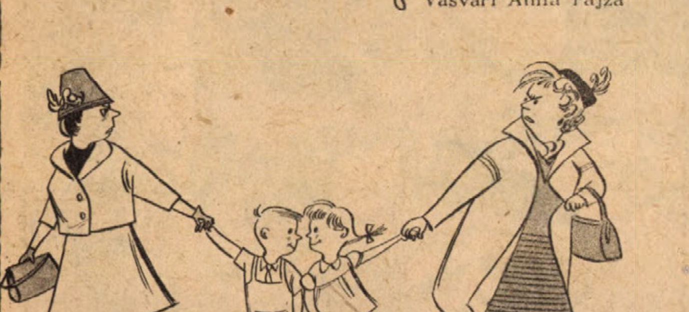

Gólyakatasztert állítanak fel

Szűr-Szabó József rajza

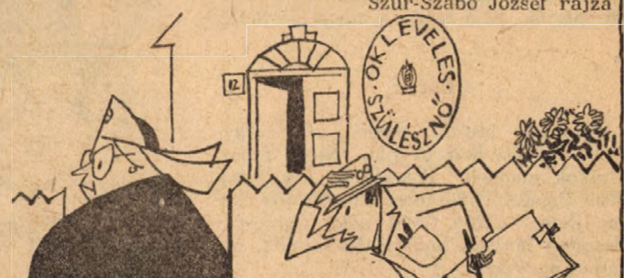

Gólyaösszeíró: Utána! Ahol ez a néni van, ott a gólya!...

VIDÉKI TÁJKÉP

Szegő Gizi rajza

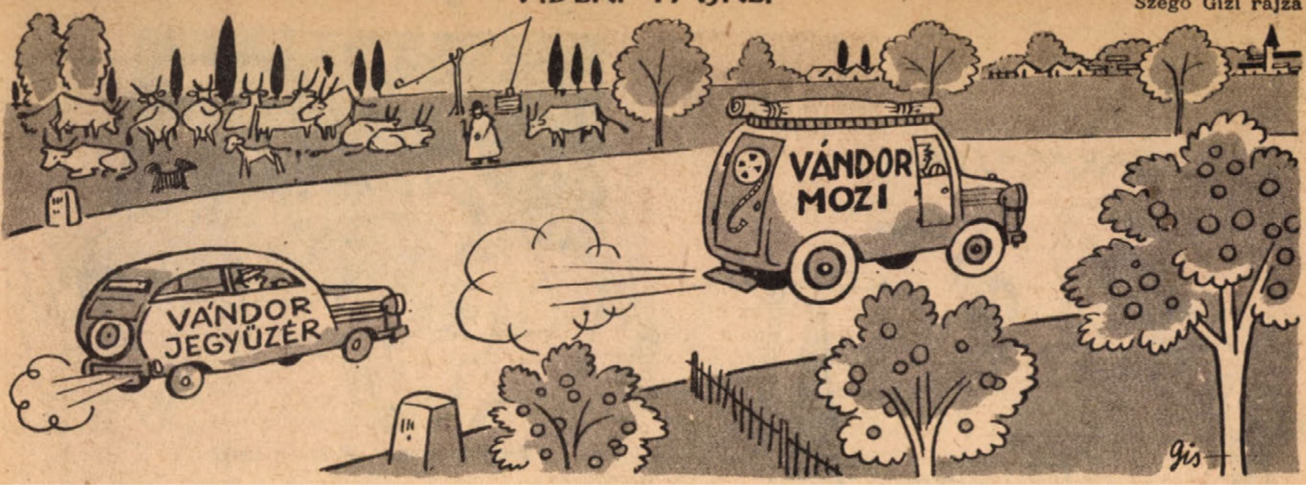

A BOLTBAN

Juhász Pali, kedves atyámfia Dobozról, mesélte a következőt:

— Tudod sógor, ott lent minálunk mindenki ismer mindenkit. Ha találkozunk az utcán, itt-ott, meg is süvegeljük egymást. A fiatalabb még akkor is köszönti a korosabbat, ha mitsem tud róla, hogy kicsoda, miféle. Ezt csak azért mondom, mert a minap, hogy bementem a Népboltba, sokan ténferegtek ott a pultok körül, szemlélődtek, vásárolgattak, kinek hogy adta a dolga. Egy darabig magam is, mint a többiek, elácsorogtam a bolt közepén, mígnem oda nem lökte a szót felém a boltvezető szaki: „No, Juhász sógor, hát már maga is?" „Úgybiz, mondom én, node hogy véli?" „Háthogy magából is pesti lesz!" „Belőlem-e? Már miért lenne?" „Merthogyha bejön a bótba, amúgy igaz pestiesen, már maga se köszön."

— Nagyot nevettünk, oszt ebben maradtunk.

Ezután én, Juhász Pali kedves sógora Budapestről a következőt meséltem neki:

— Tudod, sógor, itt fent nálunk senki sem ismeri a másikat. Ha találkozunk az utcán, legföljebb lelökjük egymást a villamos lépcsőjéről. Ezt csak azért mondom, merthogy tegnap bementem a Nemzetinek átellenében levő Közért boltba, ahol igen sokan ténferegtek a pultok körül. Tisztességtudóan jó hangosan mondom, ahogy arra gyerekkoromban oktattak: „Jó napot kívánok".

— Senki se köszönt vissza, csak egy barátságos kartárs szólt ki felém a szalámirudak közül: „Adjonisten urambátyám, mivel szolgálhatnánk? Honnan tetszett jönni?" „Innen az Akácfa utcából" — mondom. „Nohát, — hüledezett, — ezt igazán nem hittem volna." „Nocsak, nocsak, mondom én, oszt miért?" „Mert a világ olyat még nem hallott, hogy a pesti ember köszönt volna, ha bement egy üzletbe." „Ugyan miért is köszönt volna, — toldottam meg a szót, — úgyse fogadja azt senki. Mink is csak kivételek vagyunk!"

— Nagyot nevettünk, oszt ebben maradtunk.

O. T.

Szerencsejáték

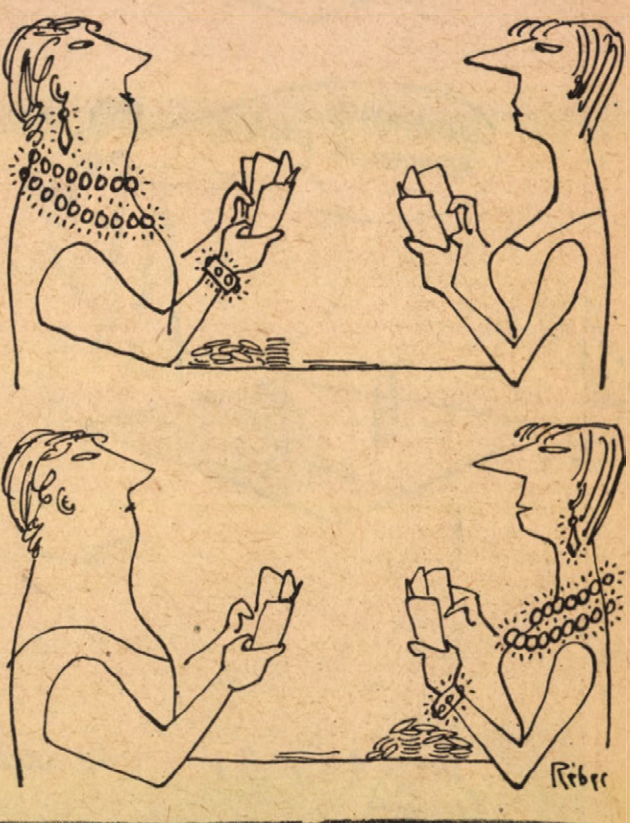

Sütnek-főznek a műhelyekben

Schwott Lajos rajza

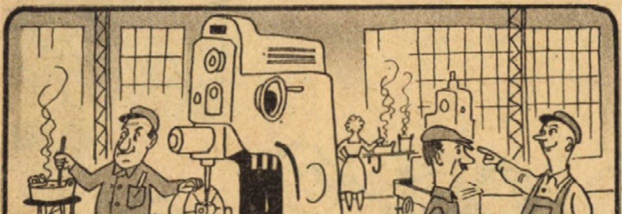

– A Kovacsiknét keresi? Menjen csak a jó pörköltszag után . . .

Mindent meg kell próbálni

Szegő Gizi rajza

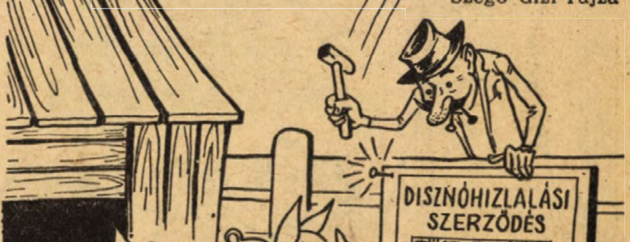

– Ideszögezem, hátha akkor többet zabálnak! . . .

ZÁRÁS UTÁN

Toncz Tibor rajza

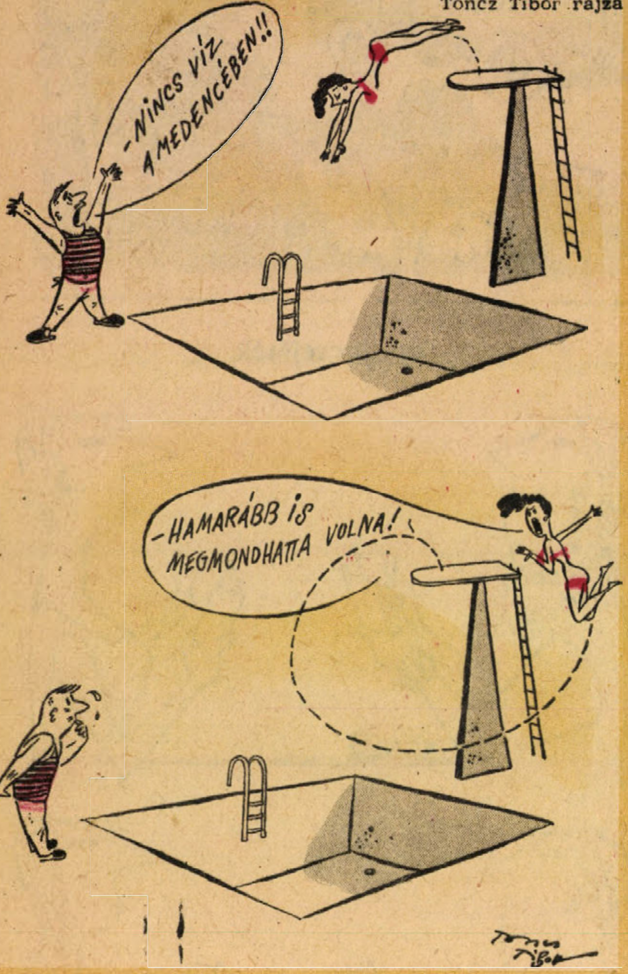
– NINCS VÍZ A MEDENCÉBEN!!
– HAMARÁBB IS MEGMONDHATTA VOLNA!
Toncz Tibor

Ha majd végre eljut az ember a Holdba

Vasvári Anna rajza

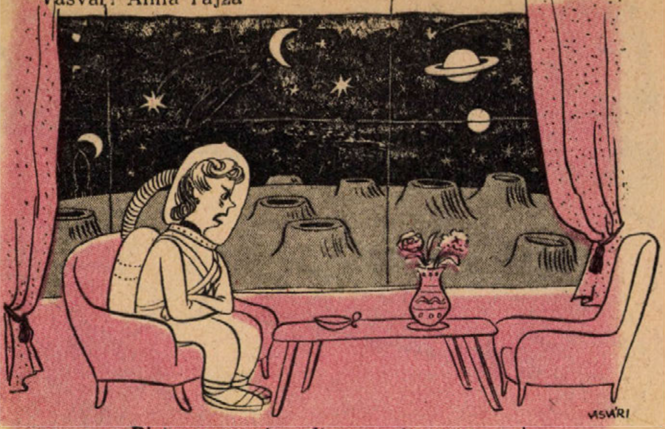

– Biztosan megint elissza a fizetését...

A szendvics

Ülök a társalgóban és nézem a kisfiút. Amolyan hat éves lehet. Szőke haj, tiszta kis nadrág, szandál. A folyosón, a sarokba húzódva áll, időnként vigyázva kibontja a zsírpapírba csomagolt szendvicset, egy falat felvágottat, vagy tojást csíp le róla, aztán gondosan visszacsomagolja és kinéz az ablakon. Talán vár valakit.

Komoly gyerek — mondom magamban — elmélyedő és takarékos. Beosztással él. Tetszik nekem. Nem habzsolja fel egyszerre a tartalmas szendvicset, hanem korát messze meghazudtoló önuralommal és önmérséklettel adagolja. Lám, megint felemeli a felső réteget, most uborkát kóstol és szalámit. De csak keveset. Ilyenekből lesznek a józan emberek, akik semmilyen helyzetben nem vesztik el a fejüket és nem hamarkodják el a dolgot.

Most egy kis sajtot és paprikaszeletet emel le és ha lehet, még komolyabb ábrázattal, lassan megeszi. Látszik rajta, hogy evés közben is fontos problémákon gondolkodik. Az is tetszik nekem, hogy milyen nyugodtan eszik. Áhítattal és keresztényi alázattal eszik. No, ezt meg kell néznem közelebbről. Úgy teszek, mintha a falon csüngő képekbe merülnék és észrevétlenül közelébe kerülök, éppen mikor ismét leemeli a felső szelet kenyeret. Ám most meglehetősen savanyú képet vág. Odakukkantok — a két kenyér között már nincs semmi. A töltelék elfogyott.

Nem állhattam tovább szó nélkül:

— Mondd, kis fiam — szólítottam meg — miért nem etted meg egyszerre az egészet?

A fiú rámvetette nagy kék szemét, nyelt egyet és így felelt:

— Mert nem az enyém.

Kőműves Imre

Az utcán láttuk!

Szűr-Szabó József rajza

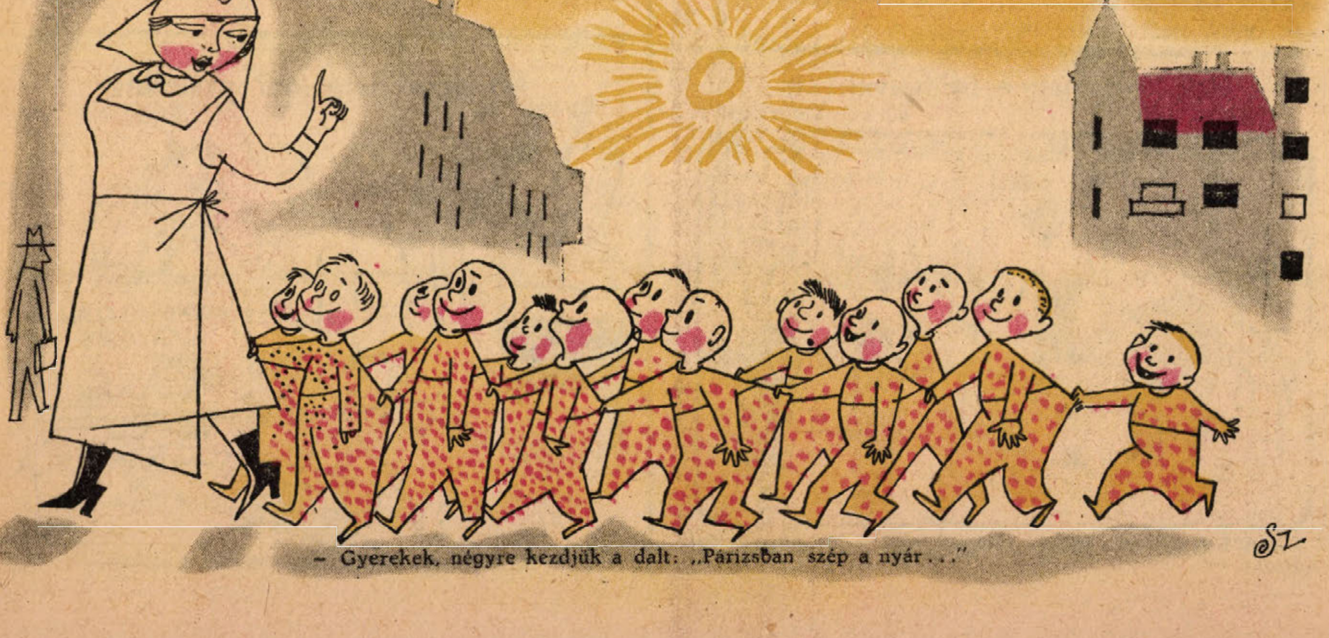

– Gyerekek, négyre kezdjük a dalt: „Párizsban szép a nyár...”

PUSZTAI PÁL:

Romániai ANZIKSZ

A tengerparton

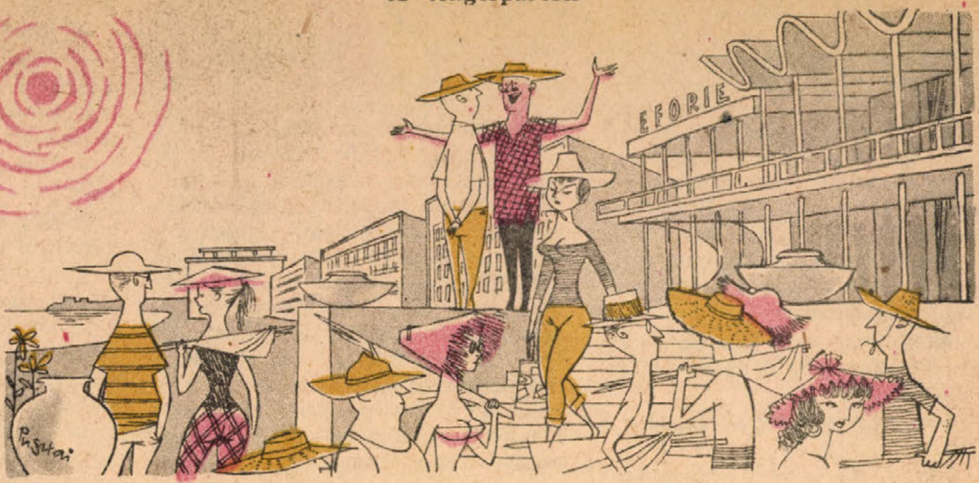

— Tavaly itt még kopár domboldal volt ... Na és maguk, hogy állnak a Balatonnal?
— Ó, már van Balatoni Intéző Bizottságunk ...

Konstanzában

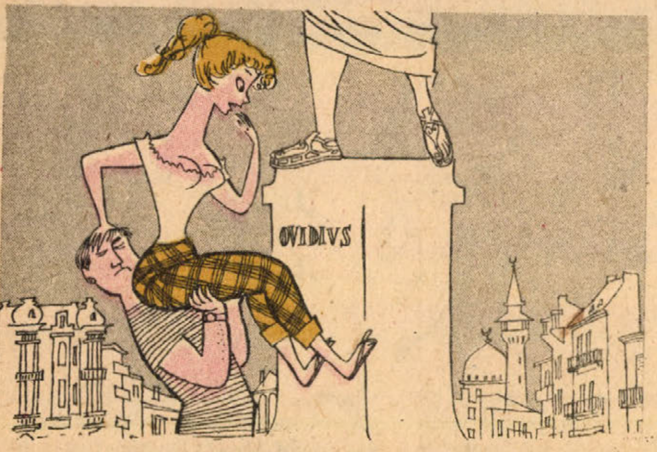

— Otthon csináltatok egy ilyen szandált! ...

Barátságos arcot kérek!

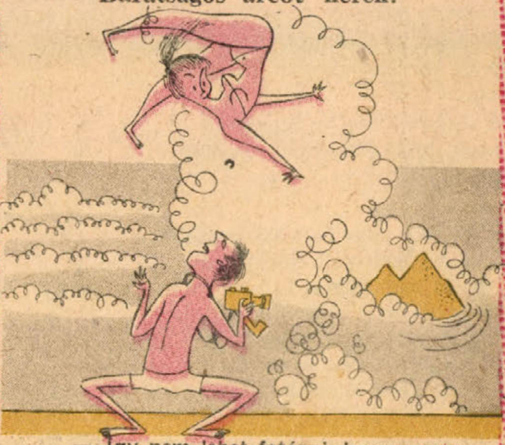

— Így nem lehet fotózni, ha egy percig sem tudsz nyugton maradni a sziklán! ...

A humor könyvéből

SZOMORY DEZSŐ egyidőben szenvedélyesen hódolt az autósportnak és szívesen látta, ha erről a művészvilág tudomást szerez. Gyakran hívott meg vendégeket autótúráira, melyeken a rozoga kocsit maga Szomory vezette. Egy ilyen alkalommal az egyik vendég — a Szomory-darabok állandó epizódistája — furcsa zörejre lett figyelmes.

— Dezső kérlek — szólalt meg félénken — nem a hengerek zörögnek?

— Nem a hengerek — nyugtatta meg az író — csak az én fogaim!

EUGEN D'ALBERT-nak, aki 65 éves korában vált el hetedik feleségétől, az újságírók feltették a kérdést: hogyan tudta megőrizni kitűnő kondícióját?

— Sohasem bosszankodtam. Ha bármilyen nézeteltérés merült fel köztem és a feleségem között, nyomban vettem a kalapomat és sétálni mentem.

— De hogyan függ ez össze a Mester remek kondíciójával?

— Úgy, hogy életem nagyrészét szabadlevegőn töltöttem.

LÓCZY LAJOST, a kiváló geológust, első tanulmányútja az Ecsedi lápra vitte, amelynek lecsapolásáról akkor még szó sem volt. A munka annyira elfoglalta a fiatal tudóst, hogy mással nem törődött és késő este lett, amikor egy útszéli csárda ablakán bezörgetett: kaphatna-e ott éjjeli szállást?

A felriasztott kocsmáros bosszúsan mérte végig a bebocsátást kérő fiatalembert. Különösen a hatalmas bőrönd szúrt szemet neki, amely az első napon gyűjtött kőzet- és talajmintákat tartalmazta.

— Még rám szabadítja a betörőket, akik zsákmányt szimatolnak a bőröndjében! — s elutasítóan intett a kezével.

Lóczy kapacitálta a kocsmárost: nála ugyan nincsenek kincsek, majd az őszi szélviharban hirtelen felhangzott csaholásra figyelve, megjegyezte: vannak erre kutyák, majd azok megvédik a házat a betörőktől.

— No hiszen! — kacagott fel a kocsmáros. — Szép kis kutyákra bízná maga a házamat. Nem kutyák ezek, hanem farkasok.

És kívül tágasabbat intve, bereteszelte az ablaktáblát.

Kép a jövőből

Hegedűs István rajza

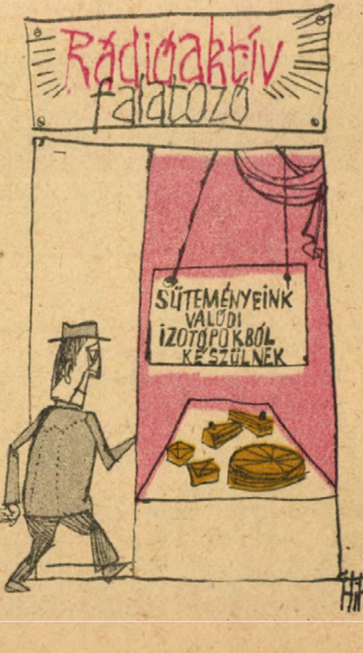

ISTEN UJJA

Isten ujját látta meg két barát a minap. Az ujj egyikük keszeg koponyájára mutatott, mely koponya a magyar irodalom egén fénylik. S oly határozott biztonsággal mutatott alá, oly tévedhetetlenül, hogy másikuk dúsan tarkálló művészbozontja szálanként felmeredezett.

A dolog azzal vette kezdetét, hogy a két barát egyikük hivatali helyén összetalálkozott.

— Inni kéne valamit — mondta a keszeg.

— Inni — bólintott rá a tarka fejű társ.

S tovább ültek bánatosan, mozdulni képtelen.

— Egy vasam sincs — mondta a keszeg, minthogy momentán valóban lapos volt a zsebe.

— Nekem se — bólint a tarka, minthogy minden pénzét elvette az asszony.

Roskatagon ültek, csüggedten.

— Meg kellene büntetni valakit.

— De kit?

.....

Égen-földön nem volt kit megbüntetni, mert régen volt már fizetés. S büntetni is csak akkor tud az ember — fejtette ki már többször igen bölcsen Keszeg — midőn pénz van az ember zsebében. Ha üres az ember zsebe, önbizalma is elröppen s nincs bátorsága kölcsönkérni.

— Mit tegyünk hát? Inni mindenképpen kell. — E lényeget nem vesztette szem elől Keszeg és Tarka s minthogy közel volt az íróasztal, melynek pereméről egy elhagyott és vadonatúj könyvtermék kandított, a felé nyúló kéznek játékra kínálván magát, Keszeg nyurga ujjaival borzolgatni kezdte lapjait. Szórakozottan borzolgatta, miközben falakon által nézve gondolatban sorra vette az összes lehetőségeket pénzszerzés iránt.

Addig csinálta ezt, míg belefáradt. Ekkor vigyázva felemelte a könyvet, s kinyitotta az első oldalon. Dedikáció állott ott a szerzőtől a barátjuk nevére, ki e hivatali helynek főnöke s most éppen valamely más hivatala után száguldván, a könyvet itt elől hagyá.

— Hohó — kiáltott fel Keszeg. — Ezek ketten derék barátaink. Mi lenne, ha innánk az egészségükre?

— Helyes lenne — bólintott Tarka.

A könyvet hónuk alá vették s elindultak vele a Bajcsi Zsilinszky útra, hol antikvár könyvek vétele és eladása történik.

Horgadt fejjel mentek, mert lelkükben még nem tisztázták egészen ezt a dolgot s nem döntötték el még teljes bizonyossággal, hogy jót vagy rosszat cselekszenek-e. Mindez pedig azért volt, mert üres volt a zsebük. Végül Tarka valamely ruhadarabja korcában 25 fillért talált, minek következtében teljes bizonyossággal el tudták dönteni, hogy a legszebb erények útját járják. Többszörösen jót cselekszenek. Először is isznak két barátjuk egészségére, másodszor: a tanítómestert megszabadítják attól, hogy hív tanítványa könyvét el kelljen olvasnia, harmadszor: a hív tanítványt megkímélik a kritikától, melyet a tanítómester minden bizonnyal rámérne, ha olvashatná a könyvet.

Így a sokszoros jócselekedet reményében lelküket kiegyensúlyozva mostmár csak azon izgultak, beveszi-e a könyvet az antikvárium, s ha beveszi, mi legyen a dedikációval!?

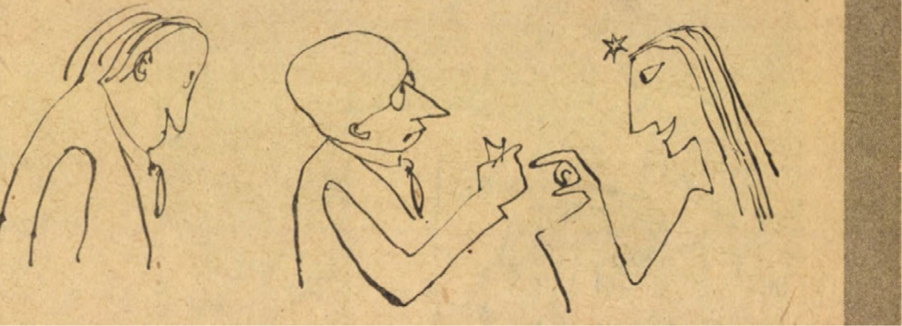

Ez utóbbin Keszeg máris segített, letépvén a könyv első lapjának széplségfoltos sarkát. Nagy kő esett le mindkettőjük szívéről, illetve a nagy kőnek egyik fele, mert a másik fele mindaddig megvolt, míg be nem léptek szorongva az antikvárium ajtaján s a fejük fölött lebegő bizonytalansággal le nem tették a pultra a hív tanítvány makulátlan könyvét.

— Tizenkettőnyolcvan — mondta egyszerűen a becsüs s hanyagul megdobta kissé tenyerén a könyvet.

Leszakadt a kő másik fele. Keszeg és Tarka vidoran fénylő tekintete találkozott s valahol a légben borospoharak csendültek.

E sorok írója nem kívánja untatni olvasóját az apró izgalmak részletes leírásával, melyek az antikváriumban sorra megpróbálták őket, mindaddig, míg a tizenkettőnyolcvan realitássá nem lett, a kasszából előkerülvén.

Először is a becsüs — igaz, hogy csak úgy mellékes mozdulattal, de biztos érzékkel — felnyitotta a könyvet a megkurtított oldalon.

— Itt mi volt? — kérdezte Keszegtől unottnak tetsző képpel, de vizsgaszemekkel, melyek vesébe látnak.

— Biztosan valami dedikáció — mondta Keszeg hasonlóképp unottan s a tizenkettőnyolcvanra gondolt, mely még nem jött elő a kasszából.

— Magának dedikálták?

— Nem mindegy az? — mondta Keszeg fokozott unottsággal s mostmár egészen szuggesztíven gondolt a pénzre.

— Igazolványt kérek — szólt a becsüs.

Keszeg könnyedén kicsapta igazolványát a pultra.

A becsüs, a könyvek becsüse, ránézett a névre s ránézett az emberre, ki e fénylő nevet viseli az irodalom egén. Furcsát gondolhatott, minthogy e név megfordult már a keze közt. Dehát nem mindegy az, mit gondol a könyvek becsüse? A kassza megnyílott s Keszeg és Tarka a léleknek ennyi megpróbáltatása után az utcára lépett.

Keszeg frissen ropogtatta tenyerében a még kasszameleg tízest, melynek szögletéből némi fém érmék dugdosták kifelé a fejüket.

— No, most aztán semmi akadálya többé, hogy igyunk barátaink egészségére — mondta Keszeg vidáman és megkönnyebbülten. Megcélozta a legközelebbi kocsmát, melynek átellenben kellett valahol lenni. De ezt oly gondtalan vidámsággal tette, Tarkával egyetemben belefeledkezve a könnyelmű örömbe, melyet csak enynyi viszontagsággal megszerzett tízes tud okozni, hogy az Isten Ujját nem vették észre, mely több szórakozott átkelő közül éppen őrájuk mutatott.

Az Isten Angyala fehérben állott előttük. Mosolygott.

— Uraim, szórakozottságuk fejében kérem önöktől azt a tízest — s vidáman mutatott Keszeg ujjai közé.

Keszeg és Tarka, midőn az eseményeknek ily gyors lepergése után egymásra néztek, s kiki a másikban meglátta a maga árvaságát, valamint Tarka, Keszeg kezében a maradék kettőnyolcvanat, bölcs fintorral magyarázni kezdték a dolgot.

Megállapították, hogy az Isten gyöngéd ujja nyúlt közbe, hogy óvja az ő kedvenc fiait. Mert igyanak csak barátaik egészségére, de úgy, hogy a maguk egészségének ne ártsanak.

Meg is itták a két pikoló világost, amire a náluk található érmékből tellett.

Szeberényi Lehel

Szabályszerű világnap

Mészáros András rajza

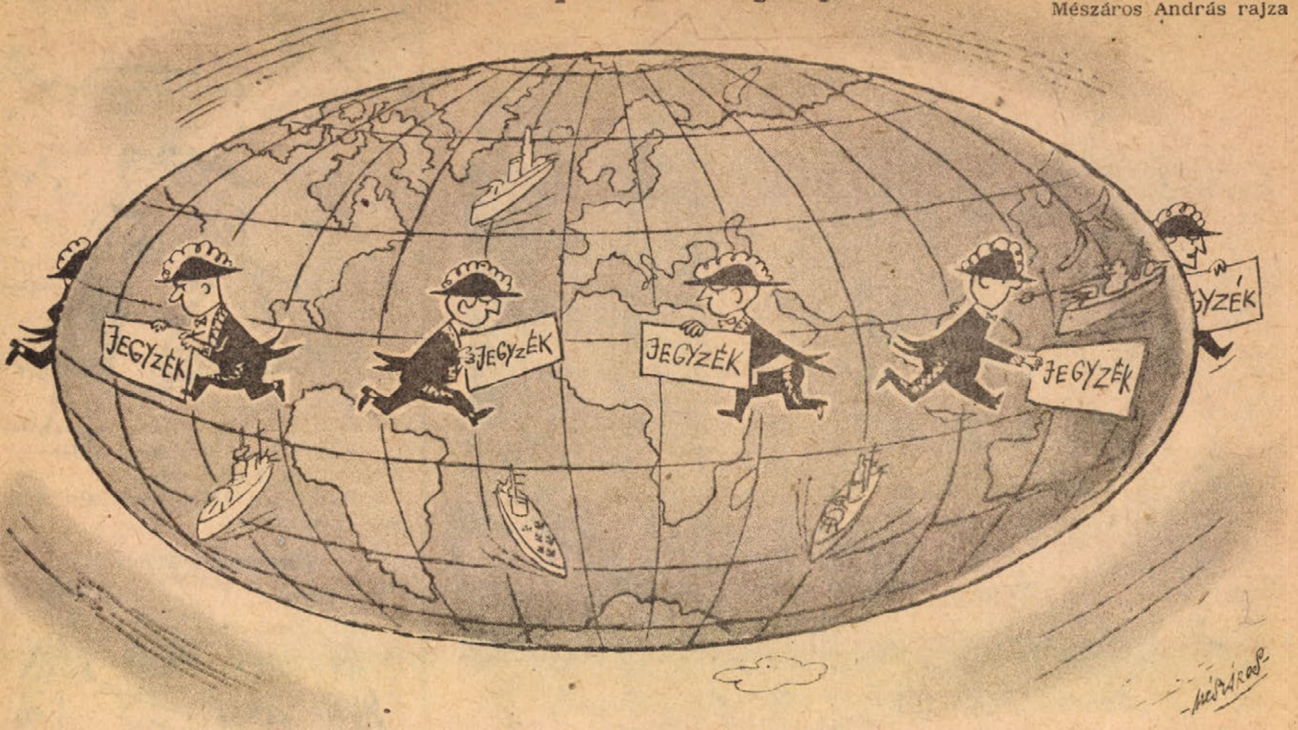

Csukaorr

Hegyesednek, egyre hegyesednek a férfiúi cipellők és örömmel olvasom, hogy őszre már az egészen hegyes lesz a divat.

A csukaorrú lábtyű daliás ifjúságom emlékeit ébreszti. Mi viseltük valaha. Húsz éves koromban olyan hegyes csukákat hordtunk, hogy dinnyét lehetett lékelni vele.

Költő voltam akkoriban és — mint fizetésnélküli gyakornok — leendő oszlopa a telekkönyvi nyilvántartásnak. Amikor elhagytuk a sárga törvényszéki palotát, oly finoman vonultunk a kisvárosi korzón, mint ősszel a darvak. Halkan, légiesen, megannyi álomherceg. Döngetni a járdát nem lehetett, sőt sietni sem módfelett. A csuka ugyanis orrban olyannyira szűk volt, hogy benne a lábujjak egymás alá gyűrődtek.

Első csukámban hódítottam meg első szerelmem s az első csukámban szereztem az első tyúkszemet.

Ilonka hallgatag volt, a tyúkszem beszédes. Ha néha felszisszentem, Ilonka kérdő tekintetét rám vetette.

— Ó, ha tudná, mit érzek... — sóhajtottam ilyenkor égnek fordított szemekkel és Ilonka lesütötte éjbarna pilláit.

Egyszer akkorát nyilallott a jobb kisujjam, hogy könnyek tolultak szemembe.

— Fáj valami? — kérdezte Ilonka megrendülten.

— Csak a szívem, a szívem... ez a megtépett, árva kis madár... — leheltem és hévvel szorítám meg két alabástrom kacsóját.

Nem húzta vissza. Az akkori Ilonkák nem tudtak ellenállni szenvedő férfiaknak. Attól kezdve megengedte, hogy naponta egyszer csókkal illessem ruhája szegélyét. Mindig friss vasalás szaga volt.

Szerelmünk egyre nagyobb lett, a tyúkszem egyre forróbb. Szűmben mámor trillázott, csukámban tyúkszem tüzelt, s amikor este a lavórba dugtam, az felért az üdvösséggel. Csodálatos ősz volt...

Ilonka aztán elhagyott.

A tyúkszem hű maradt.

Sokáig nem tudtam eldönteni, hogy melyik fáj jobban, a válás, vagy a tyúkszem. Később szívem sajgása enyhülni kezdett, a tyúkszemé erősbödött...

Ilonkának azóta kedves arcvonásai is elhalványodtak emlékezetemben, mert ilyenek a férfiak. A tyúkszem ma is hasogat, mert ilyenek a tyúkszemek.

A szerelem elmúlik egyszer.

A tyúkszem soha.

Kisjó

Hátha valaki nem ismeri..

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Két jóbarát beszélget a születésnapi ajándékokról. Az egyik panaszkodik, hogy mennyi pénzbe került a család. Aztán megkérdi:

— Te mit vettél a feleségednek?

— Sokáig haboztam, hogy autót vegyek-e vagy gyöngysort. Végül is a gyöngysor mellett döntöttem.

— Miért?

— Mert még nem találták fel a hamis autót.

Egy férfi bemegy az áruházba és egérfogót vásárol. Kiválasztja a megfelelő típust. A segéd udvariasan megkérdi:

— Becsomagoljam?

Mire a férfi így felel:

— Köszönöm szépen, inkább majd ideküldöm az egereket...

Nagykepű harangozó

Sándor Károly rajza

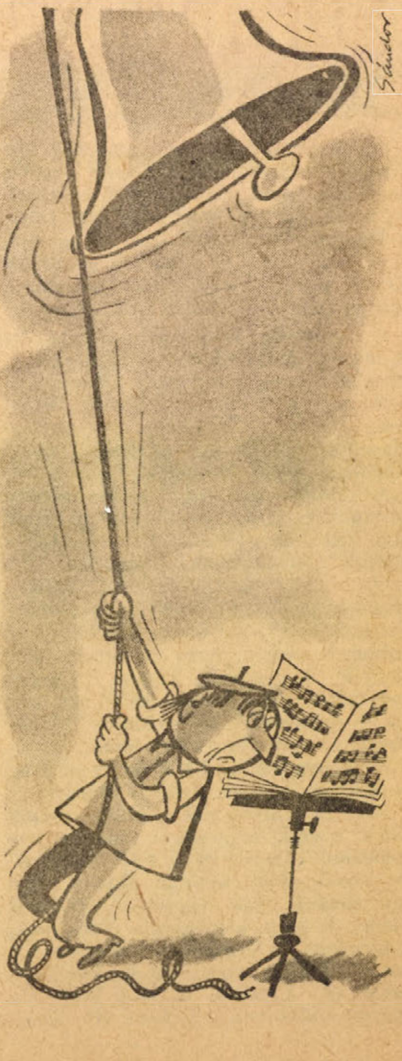

A KULTÚRA TETEJE

Szűr-Szabó József rajza

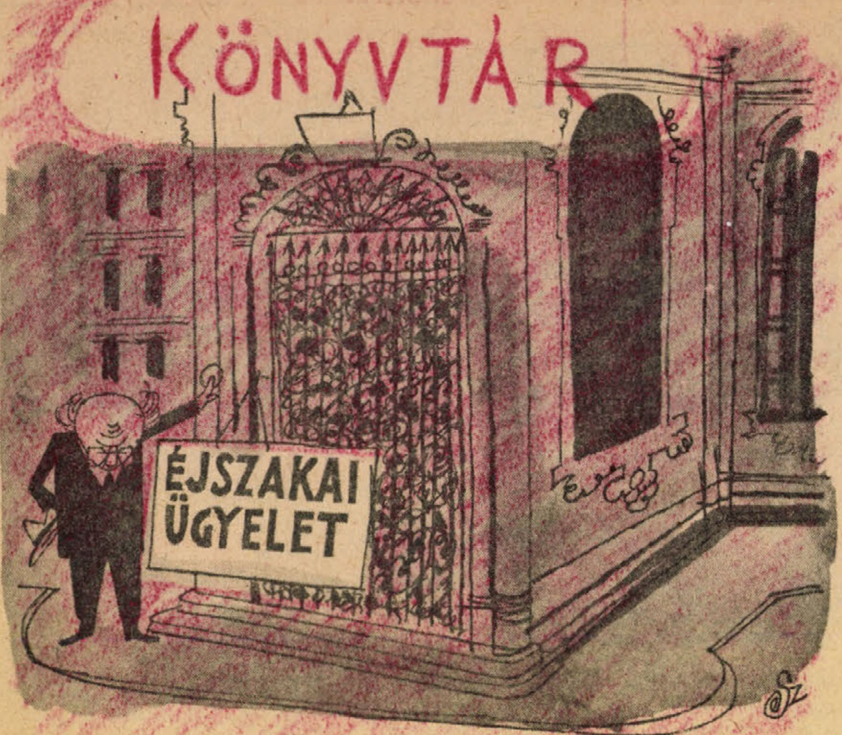

ábrándozás

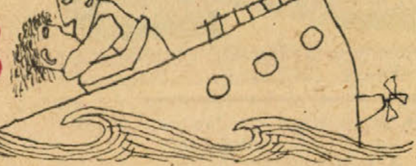

A szerelmes ifjú megigazította feje alatt a párnát és sóhajtott. Fájt a szíve, hogy ma nem találkozhat Mancikával, pedig tegnap még úgy tervezték, amint a Dunaparton sétáltak. Most meg csak ábrándozhat róla. Behunyta a szemét. Képek jelentek meg előtte és mesélni kezdett magának, Mancikáról.

— ... Tenger ... A hatalmas hajó ring és mi ott csókolódzunk a korlátnál ... Hirtelen recsegés, ropogás ... Zátony ... Felrobban a kazán ... Emberek hevernek ... Vér ... Süllyedés ... Úszok ... Mancika remegve ül a hátamon ... Megcsókolom, hogy ne féljen. Csak ketten menekülünk meg. Egy lakatlan szigetre kerülünk és csókolódzunk. Aztán élelem után kell nézni. De már sötét van, hiába nézünk. Csókolódzunk, hogy az időt mégis valami hasznos dologgal töltsük. Hirtelen ordítás. Jönnek a bennszülöttek. Indiánerek. Körülfognak, jelbeszéddel tudtomra adják, hogy Mancikát meg akarják vacsorázni. Engem reggelire hagynak. Früstök leszek. Abból nem esztek — mondom és csókolódzunk Mancikával. Fenyegetően viselkednek. Én is. — Majd meglátjuk, ki eszi meg a másikat! — kiáltom és felemelem az öklömet ...

— ... A kunyhó előtt ülünk és rántott bálnát eszünk, majonézzel, valamint csókolódzunk. Megremeg a föld. Óriási állat jelenik meg előttünk. Akkora, mint egy elefánt, csak nagyobb. Medvének néz ki, de lehet, hogy gorilla. Nekiugrom, fejbevágom a bunkóval. Szétmegy. A bunkó. Elefánt marad. Puszta kézzel rohanok rá. A medve hátrálni kezd. Üldözöm. Előrántom a bicskát. Küzdelem. A gorilla összerogy. Megigazítom a nyakkendőmet. Mancika hálásan néz rám és csókolódzunk ...

...Nyugalom. Ülünk a tengerparton és csókolódzunk. Arról ábrándozunk, hogy ülünk a Dunaparton és csókolódzunk. Hull a hó. Manci fázik, ráterítem a nadrágomat. A kabátomat ugyanis a tigris széttépte, még csütörtökön. Ma szerda van. Most péntekig semmi dolgom. Tehát csókolódzunk.

— ... Menekülnünk kell. Három nap, három éjjel. Üldözők a nyomunkban. Valahogy mögéjük kellene kerülni, hogy ne bírjanak kergetni és akkor nyugodtan csókolódzhatnánk. Mancika ájultan hever a karomon. Csókolgatom, hogy magához térjen. Nem tér. Mégis csókolgatom. Nem ismerek fáradtságot. Aztán én előttem is elsötétül a világ. Mindketten eszméletlenül fekszünk és csókolódzunk. Manci magához tér, felemel és visz, míg össze nem esik. Feleszmélek. Rogyadozva vonszolom. Összeroskadok. Most ő emel ölbe. De másnap délután nem bírja tovább. Hátamra veszem és kedd reggelig rohanok vele. Így viszszük egymást felváltva tavaszig, míg végre megmenekülünk és csókolódzunk...

Az ifjú sóhajtott, kinyitotta a szemét, elővette a hőmérőt a hóna alól és megnézte. 37,1-en állt. Hiába, hűvös volt már este a Dunaparton, érezte, kétszer is megborzongott. Most ágyban kell maradnia, bárhogy is szeretne találkozni Mancikával.

Kínlódva fordul a fal felé és újra lehunyja a szemét.

Kékvölgyi Vilmos

E heti hirdetésünk

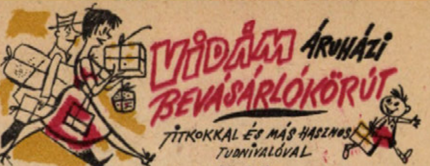
VIDÁM ÁRUHÁZI BEVÁSÁRLÓKÖRÚT
TITKOKKAL ÉS MÁS HASZNOS TUDNIVALÓVAL

A „titok"

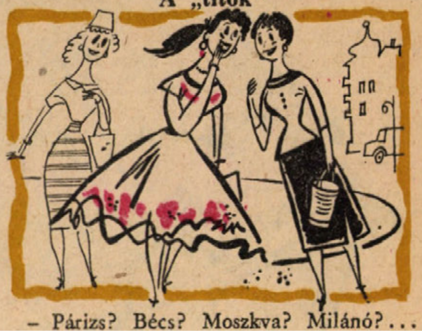

– Párizs? Bécs? Moszkva? Milánó? ... Áruld el már, honnan való?

– Pszt! Exclusiv női ruhaosztály, Budapest, Divatcsarnok!

Türelmes kiszolgálás

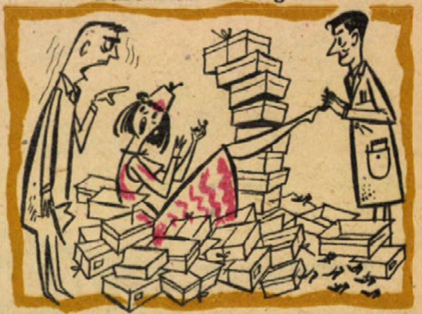

Férj: Mondja kérem, hol vette ön ezeket a kitűnő idegeket? Csak nem azt is itt a Divatcsarnokban?!

A bűvös telefonszám

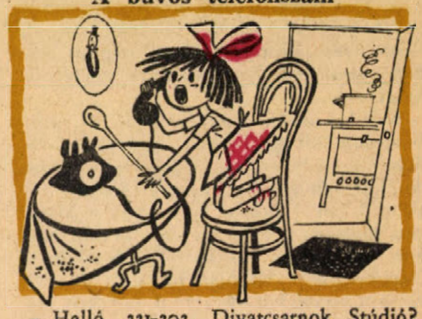

– Halló, 221-202, Divatcsarnok Stúdió? Kérem anyut hazaküldeni, ott vásárol valahol ... Megfőtt az étel és apu is mindjárt hazajön ebédelni ...

Részvét

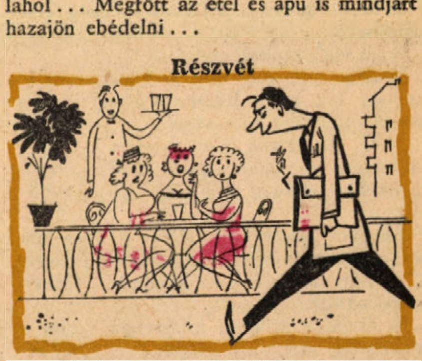

– Nézd azt a férfit! Ő adta el nekem azt a remek mosógépet a Divatcsarnokban ...

– Jaj, szegény, miért tartja így a nyakát?

– Na hallod! Egész nap a feje fölött van a Könyvterjesztő többmillió kötetes könyvraktára ...

(Folytatjuk)

Apja fia

Este tíz óra után szabadult el a gyárból. A kapuban megállt és megnézte az óráját.

— Tíz óra tíz — motyogta magában. — Féltizenegykor Liptai fel fog hívni telefonon a kemence ügyében...

Valaki megszólalt a háta mögött:

— Jóéjszakát, igazgató kartárs.

— Jóéjszakát, Zsiga bácsi — felelte ő, anélkül, hogy visszanézett volna; megismerte az öreg éjjeli főportást a szivarillatról.

— Hogy van?

— Köszönöm.

— Család? — kérdezte szigorúan, s közbe arra gondolt, vajon nem felejti-e el Liptai felhívni őt féltizenegykor a kemence ügyében.

— Megvagyunk...

— Gyerekek egészségesek?

— Hála istennek... — hallatszott Zsiga bácsi reszkető hangja.

— Na, ennek örülök, a viszontlátásra! — emelte meg a kalapját és beült a kapu előtt várakozó öreg Skodába.

Otthon már mindenki aludt. Az asztalon kis cetli hevert: „A sütőben van a vacsora".

— A sütőben van a vacsora... Na jó — morogta és az órájára nézett. — Nemsokára féltizenegy, Liptai mindjárt jelentkezni fog...

Bement a gyerekszobába. A fia kinyitotta a szemét, amikor belépett és suttogva köszönt:

— Kezcsókolom...

— Szervusz — rebegte ő halkan, aztán kifelé fülelt, nem csörren-e meg a telefon. — Hogy van? — kérdezte később a gyerektől fáradt hangon.

— Köszönöm...

— Család?

— Megvagyunk...

— Gyerekek egészségesek?

— Egészségesek — felelte a gyerek.

— Na, ennek örülök, a viszontlátásra! — biccentette meg a fejét és az ajtó felé indult, mert a másik szobában megszólalt a telefon.

A gyerek felült az ágyban és az apja után szólt:

— Hogy van?

— Köszönöm — vágta rá ő gépiesen, már az ajtó előtt.

— Család?

— Megvagyunk.

— Gyerekek egészségesek?

— Hála istennek! — mondta gyorsan és kisurrant az ajtón, mert már nagyon lármázott a telefon.

— Na, ennek örülök, a viszontlátásra! — hadarta a gyerek, de elkésett.

Az apja már telefonált. Valami kemencéről volt szó.

(m. gy.)

SPORTLEÁNY A TALPÁN

Pusztai Pál rajza

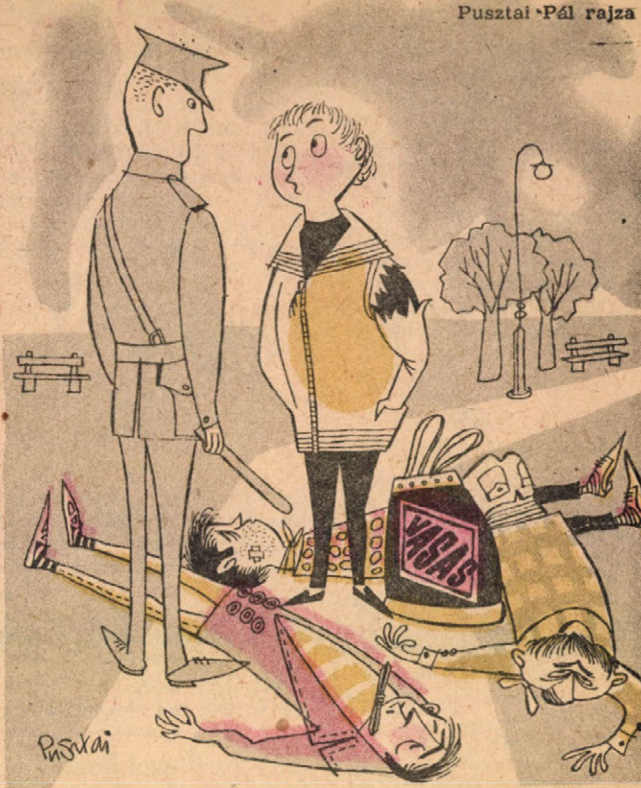

– Látom, elintézte a huligánokat, de miért nem kiabált segítségért?

– Nem mertem elárulni, hogy nő vagyok.

Reggeli ébredés

Kasso rajza

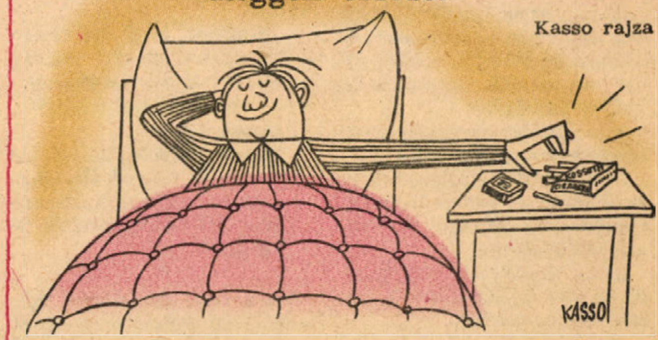

Díszbemutató

Sándor Károly rajza

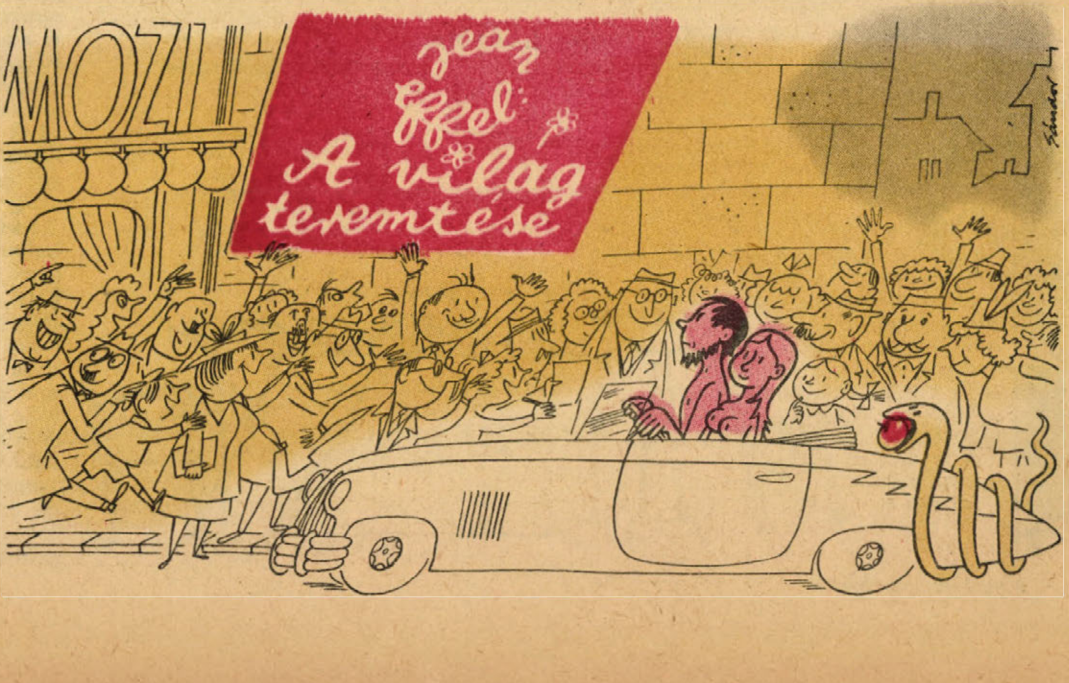
MOZI
jean effel: A világ teremtése
Sándor

Érkeznek a film főszereplői

Haladjunk a Volttal…

Hetek óta járom a várost egy 220 voltos porszívógépért, de mindenhol csak 110-est ajánlanak. A 110 voltos áramkör – hogy úgy mondjam – lassan kiveszőben van, hiszen az áramszolgáltató vállalatok egyre-másra szerelik át a hálózatot 220-as áramra. Miért nem veszi figyelembe fejlődő gépiparunk ezt a tényt és miért tömik a boltokat 110-es porszívókkal, mikor a fent említett okok miatt a 220 voltosoké a jövő?…

Süki Pálné
III., Ágoston u. 11.

Szezonvégi intelmek

Már ez évben is jól elnyaralgattunk Miskolc-Tapolca egyre jobban fejlődő fürdőhelyén. Jövőre azonban sokkal kellemesebben nyaralhatnánk, ha…

a) nem a főszezonban javítanák az utakat;

b) nem a legnagyobb forgalom idején tatarozták a büfét;

c) a poros utakat olajoznák;

d) az Anna szállón kívül még egy helyen biztosítanának étkezési lehetőséget, esetleg újból megnyitnák nappal is a Vadász-vendéglőt;

e) a fürdőpénztárnál megszüntetnék a sorbaállást;

f) a miskolci pályaudvaron az átszállásnál nem kellene két szerelvényen átmászni a csomagokkal; és ha

g) az illetékesek nem felejtik el jövő nyárig ezeket a szerény észrevételeket.

Horváth László
XIV., Amerikai út 40.

Le a bürokráciával.

Aranykoszorús márka

A borotválkozás még akkor se öröm, ha a kellékek – zsilett, szappan, pamacs – kitűnően szuperálnak. Hát még, ha ezek egyike megmakacsolja magát!… Több éves használat után kiváló pamacsom felmondta a szolgálatot és én balga, vettem egy 13 forintos újat, gondolván: ezzel pótolni fogom a régit. De alaposan megjártam vele, mert úgy hullott a szőre, mint ősszel a falevél. Na, mondom, ez olcsó, azért ilyen hullós a természete. Vettem egy húsz egynéhány forintost, de csodák csodája: ez éppen úgy igyekezett megszabadulni szőrzetétől, mint a 13 forintos elődje. Mit volt mit tennem, újfent kinyitottam a pénztárcámat és megeresztettem belőle – ha jól emlékszem – 63 forintot egy „Molla" nevű pamacsért, amelynek a nyelére az volt ráírva: *„Aranykoszorús márka. Vulkanizálva. Jótállással."* Ezzel a Mollával azután pamacsoltam minden baj nélkül, mint a motolla, körülbelül három hónapig. Mikor aztán ez is elkezdte vedleni vulkanizált, aranykoszorús sörtéjét, feladtam az egyéni küzdelmet és ez úton próbálom megtudni, hol és mennyiért lehet vásárolni egy olyan borotva-pamacsot, amelyikkel pótolni tudom a tíz évig sikerrel használt régit.

Bakó László
VII., Sip u. 10.

Ezt jól megolajozták!…

Az Újpesti Növényolajipari Vállalat szeptember 8-i keltezéssel ezt a nem mindennapi értesítést küldte a Terményértékesítő Vállalat I. számú telepének:

> „Közöljük, hogy nyilvántartásunk szerint 1958. augusztus 31-i zsák-számlájukon
>
> — db zsák tartozásunk mutatkozik.
>
> Kérjük egyenlegünk 8 napon belül történő visszaigazolását, mert ellenkező esetben azt elfogadottnak tekintjük."

*

Ha a fenti levelet nem hitelesítené két aláírás, meg egy hivatali pecsét, el sem hinnénk, hogy igaz.

Megcsípték a MÉH-et

Az I. és a XII. kerületi Tanács érdekes újítást vezetett be a MÉH-vállalat gyűjtőszenvedélyének sikeres leküzdése érdekében: egészségügyi okokra hivatkozván, ottani telepeinken megtiltották a rongy- és papír átvételt. Az üvegféleségek átvételét ugyan engedélyezték, de csak úgy, ha azokat a beadó előzőleg kívül-belül aranyos tisztára kimossa. Ha ezt a gyűjtéskorlátozó rendelkezést egy-egy patikának írnák elő, nem is csodálkoznánk. De mi hulladékgyűjtők vagyunk, amiért is engedjék meg nekünk, hogy a fent említett korlátozások miatt egy kicsit felháborodjunk. Mert hiszen ezek szerint a Patyolatot is kötelezhetnék, hogy csak olyan tisztára mosott és vasalt ruhaneműt vegyen át, ami az egészségre nem ártalmas.

MÉH Vállalat
XIII., Sallai I. u. 11.
Lantos Zoltán

A főnöki szoba küszöbén

Szűr-Szabó József rajza

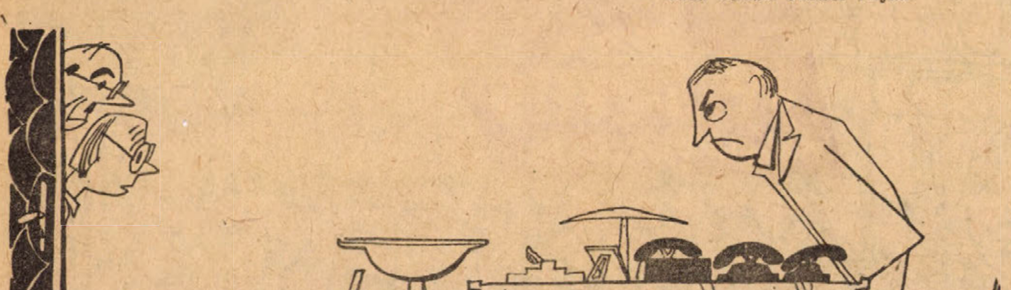

– Ajaj, fejmosás lesz! . : :

Utolsóelőtti kísérlet

A szégyen pirja önti el az arcomat, ha arra gondolok, hogy milyen makacs, szófogadatlan a pesti felnőtt. Nem lehet neki parancsolni, de kérni is hiábavaló. Nem hallgat senkire és semmire. A lelkét írhatja ki az ember, akkor sem figyel rá. Hányszor hívták már fel arra, hogy legyen rendes az utcán, ne dobáljon semmit szerteszét, hanem, ha már nincsen szüksége az almacsutkára, a dinnyehéjra, az elrongyolt papírra, akkor dobja a szemétgyűjtőbe. De nem és nem! A pesti felnőtt csak éli tovább a maga szemetelős életét, mintha mi sem történt volna. Éppen ezért az illetékesek segítségére sietek a következő egyszerű kisérlettel:

Valamennyi szemétgyűjtőt apró automatával kell ellátni, amelyen felül nagyobb, alul kisebb nyílást hagynánk. Amikor a pesti ember meg akar válni a szeméttől, bedobja azt a felső nyíláson. Ugyanakkor az alsó nyílásban megjelenne egy forint s közben egy kellemes női hang köszönöm szépent rebegne.

Ennyi az egész.

(gera)

Mennyi a 100?

Most, hogy a tanítás megkezdődött, az egyik Ápisz-boltban vettem az elsőosztályos fiamnak egy doboz számolókorongot és egy csomag pálcikát. A dobozra és a csomagra rá volt írva: „Tartalma 100 darab". Csupa kíváncsiságból megszámoltam a korongokat és a pálcikákat, de csak 94 korongot és 96 pálcikát találtam. Később csak úgy ellenőrzésképpen megszámoltuk kisfiam egyik pajtásának, egy másik Ápisz-boltban vásárolt korongjait és pálcikáit. Eredmény: 91, 97 darab a gyártók javára.

Ezeket a taneszközöket valószínűleg azért állították össze ilyen kerek százas módon, hogy a kis tanulók a 100-as számig fel tudjanak kapaszkodni rajta.

De ha már az illetékesek nem ellenőrzik, hogy betartották-e az előírt szabályokat, illetve szabványokat, akkor legalább ne írják rá a doboz vagy a csomag tetejére, hogy: tartalma 100 darab, mert így csak bosszantják a szülőket és a gyerekeket.

Szilczer Lajosné
XXII., Angol utca 17.

Föld!!!

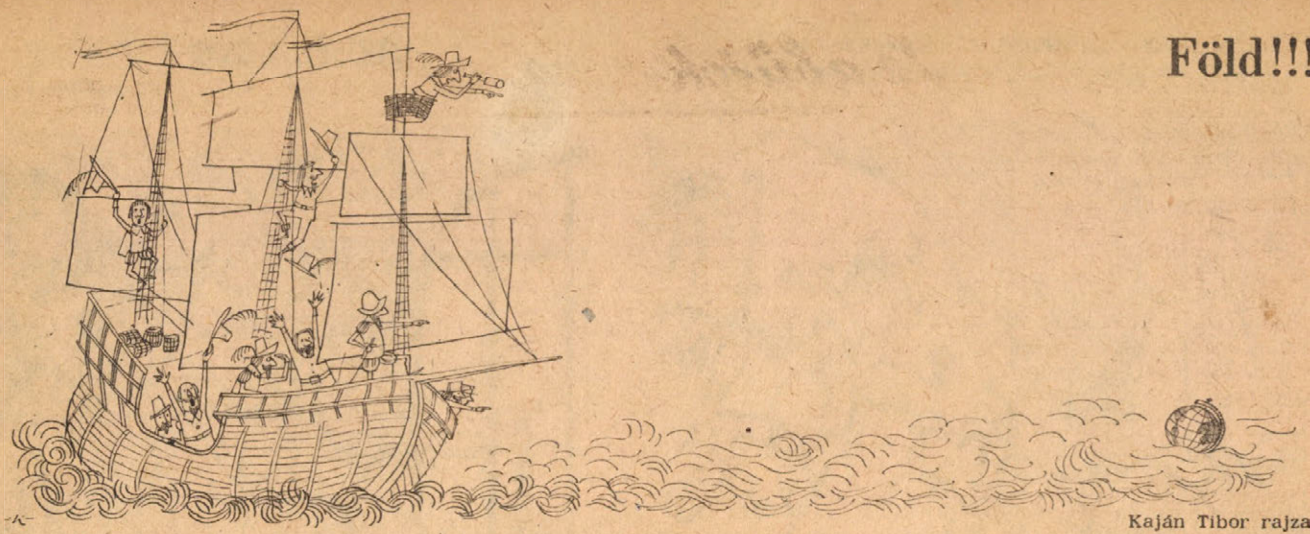

Kaján Tibor rajza

A házasságok az égben köttetnek

A világsajtó furcsaság-rovataiban szerepelt már vízalatti, görkorcsolyás, kerékpáros stb. esküvő. Most Rómában egy ejtőernyős esküvőt rendeztek, Alberto du Christoforo és arája, Bianca Cappone között. A vőlegény ejtőernyős katona volt, s ez adta neki az ötletet ahhoz, hogy ejtőernyő segítségével vezesse oltárhoz menyasszonyát. A jegyespár a vőlegény vezényszavára egyszerre ugrott ki a repülőgépből, a többi esküvői gépből ugrottak ki a tanúk és a meghívott vendégek. Lino Basso tisztelendő úr, egykori ejtőernyős káplán már előzőleg kiugrott a gépből, hogy a szertartást előkészítse. Az esküvő után Christoforné elmondotta, hogy egy kissé ideges volt, mert ez volt élete első ejtőernyős ugrása.

Mit meg nem tesz egy szegény lány ahhoz, hogy férjhez mehessen!

Akinek „Tajvan” a fején

Szegő Gizi rajza

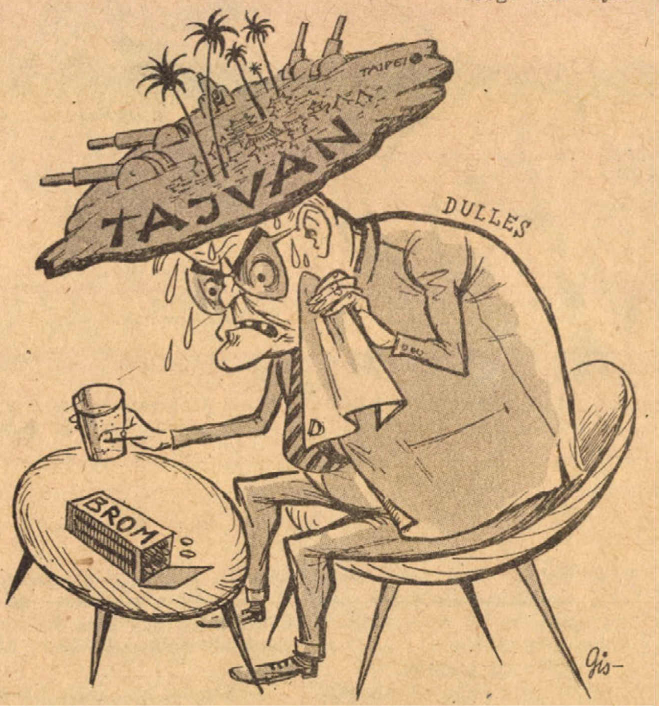

A rövid élet titka

Az amerikai biztosító társaságok lapja riasztó adatokat közöl arról, hogy a kövér emberek mennyivel rövidebb ideig élnek, mint a soványak. A normális ember súlya annyi kiló, ahány centivel magasabb az illető egy méternél. A statisztika szerint minden egyes többletkiló 2 százalékkal csökkenti az egyén élettartamát.

A lap legközelebbi száma tárgyilagosan közzétett egy levelet, amelynek írója érdekes kérdést vetett fel:

„Mivel 170 centiméter magas vagyok és 120 kiló, vagyis ötven kilóval több, mint a megengedett, 100 százalékkal rövidült meg életem, vagyis arra kérem önöket, hogy postafordultával küldjék el a halotti bizonylatomat, és ígérem: senkinek sem fogom elmondani, hogy a legjobb egészségnek örvendek.”

Gépesített italbolt

Réber László rajza

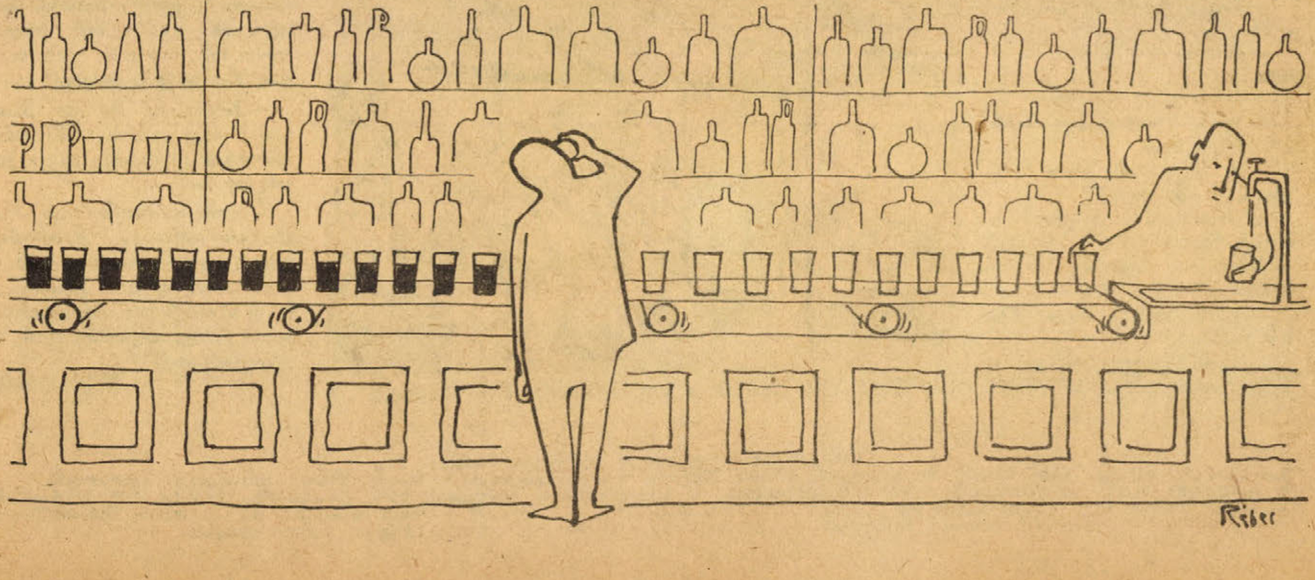

JORDÁNIÁBAN IS KÖVETELIK AZ AMERIKAI CSAPATOK KIVONÁSÁT

Szegő Gizi rajza

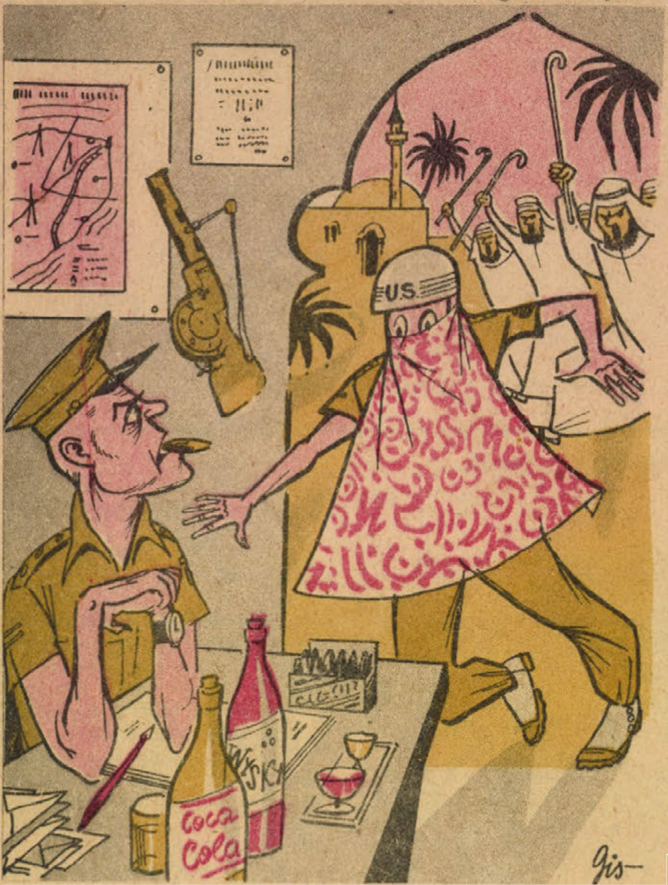

– Úgy látszik, magát sem nézték háremhölgynek, Jenkins őrmester! ...

NEHÉZ VEVŐ

Pusztai Pál rajza

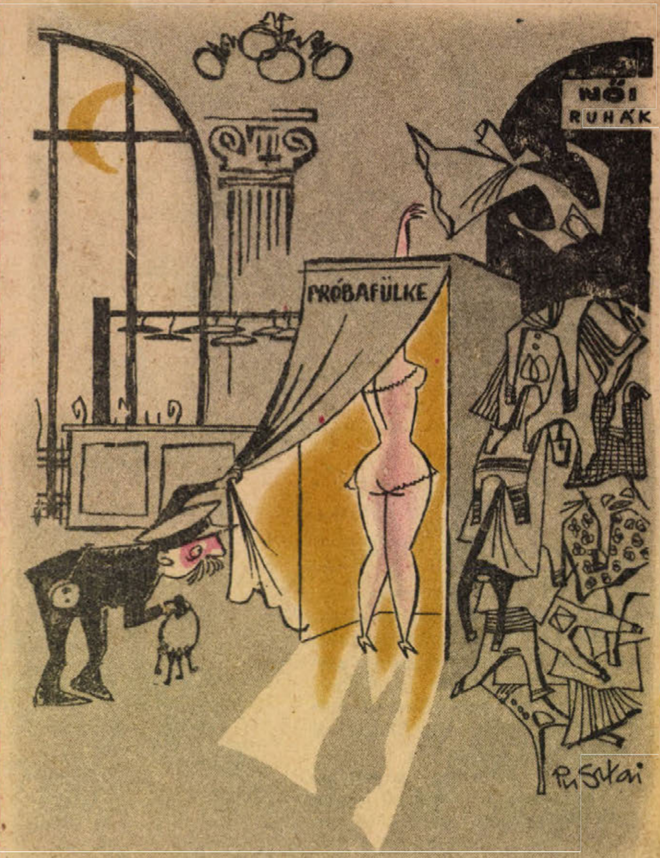

– Bocsánat, kisasszony, több ruhánk nincs ... Egyébként is én már az éjjeli őr vagyok.

Ketten beszélnek

— Nem volna szíves nekem egy közhelyet mondani?

— Miért gyűjti maga a közhelyeket?

— Tudja, vállaltam egy rovatot a „Családi Hetilap”-nál. Lelki problémákra válaszolok. Tanácsokat adok reménytelen szerelmeseknek, elhagyott asszonyoknak, csalódott férfiaknak. Hetenként kétszáz közhelyet fogyasztok. Egyedül nem győzöm. Nincs valami lelki problémája? Mert ha van, én szívesen megoldom!

— Futja a közhely-készletéből?

— A barátaimtól nem sajnálom.

— Csakugyan megtenné?

— Igen. Parancsoljon. Halljuk. Mi a baj?

— A nagyobbik fiam huligán lett. Mit tegyek?

— Próbáljon a lelkére beszélni. Szeretettel sok mindent el lehet érni. Meglátja, a fia idővel észre fog térni.

— Látja, ez jól esett. Van hát remény?

— Igen. Higgye el, a reményt sohasem szabad feladni.

— Nahát! Erre még sohasem gondoltam! De volna még egy problémánk a családban. Adna még tanácsot?

— Szívesen. Halljuk.

— A sógornőm huszonhét éve élt boldog házasságban a férjével. Két szép gyermekük is van. És a sógornőm most beleszeretett egy nála öt évvel fiatalabb balösszekötőbe. Mit tegyen?

— Nagyon meg fogja bánni, ha egy fellobbanó érzés kedvéért elhagyja a családi otthont. Igyekezzék leküzdeni magában a szenvedélyt, meglátja, hogy idővel megnyugszik, s örülni fog, hogy nem hagyta el a megszokott fészket.

— Nagyon szépen köszönöm, még ma megtelefonálom neki.

— Szóra sem érdemes. De most már megyek, mert ma még kilencvennyolc levélre kell válaszolnom. Vigasztalan aggszüzeknek, gyógyíthatatlan betegeknek, gyűlölködő házastársaknak, vívódó bakfisoknak. Rengeteg a dolgom!

— Képzelem. De az bizonyos, hogy érdekes hivatást választott magának. Hogy jutott eszébe?

— Tulajdonképpen az élet kényszerített rá. Eredetileg nem a rossz házasságokat akartam rendbehozni, hanem a rossz vízcsapokat. De kiderült, hogy ahhoz képesítés kell. A viszontlátásra!

Tabi László

Menedékházban

Szűr-Szabó József rajza

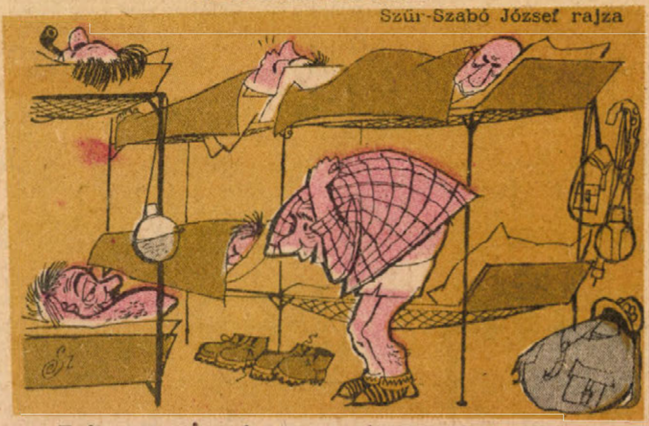

– Tudja, mit szeretek a turistáskodásban? A magányt!

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hirlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hirlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.

XIV. évfolyam 40. szám. Ára: 1 forint 1958. október 2.

Ludas Matyi

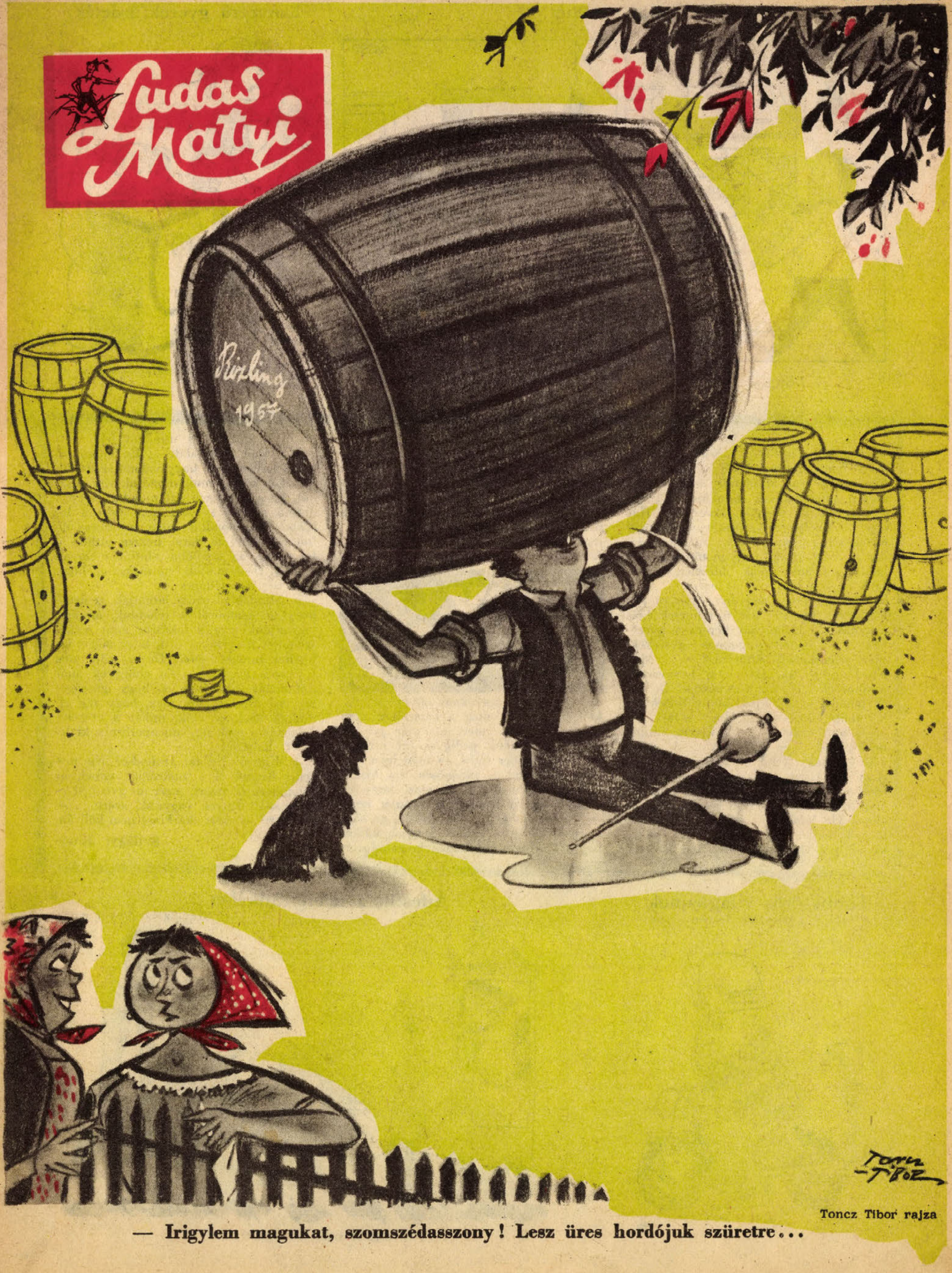
Rizling
1957
Toncz Tibor

Toncz Tibor rajza

— Irigylem magukat, szomszédasszony! Lesz üres hordójuk szüretre...

Festői történet

Kasso rajza

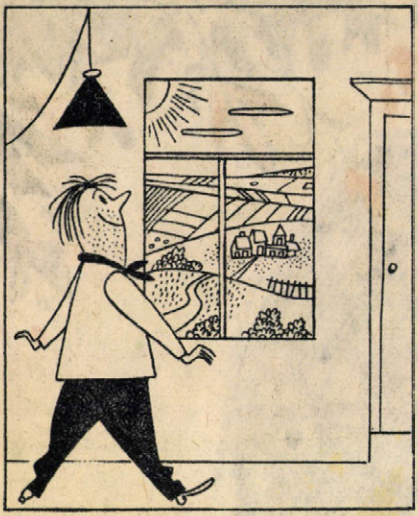

– Milyen szép!

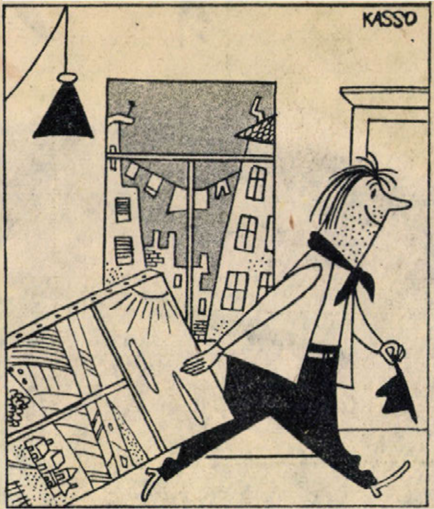

– Elviszem eladni!

Korszerű gyerekfürdetés

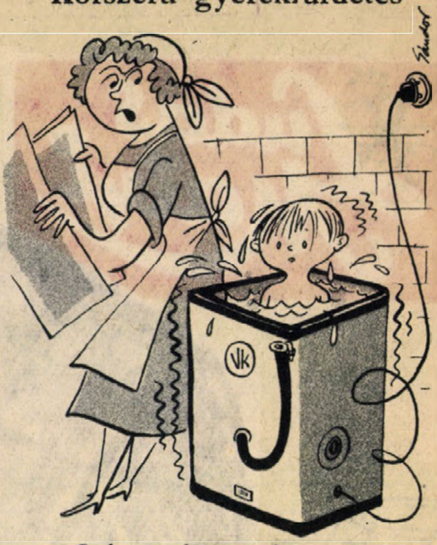

– Csak maradj nyugodtan, aztán mégy a facsarógépbe!

FINOM lelkek

— Hát ez hazugság, kérem. Még hogy mi rongáljuk a lakást? … Nem igaz, egy szó se igaz az egészből! Tessék csak körülnézni, kérem. Mindenütt rend, mindenütt a gondos kezek munkája … Hogy az üvegek ki vannak törve? … Hát igen … De kérem szépen, egyrészt még meleg van … másrészt … másrészt pedig az üveg az egy nagyon törékeny valami. Az ember csak hozzáér, aztán zutty! máris kint van az egész … Az a baj kérem, hogy nagyon vékonyra csinálják … Igaz … hát a kilincsek hiányoznak … Hehe, hát kérem a gyerekek …, Nagyon szorgalmas gyerekek, már jelentkeztek úttörőnek is … Meg fémet gyűjtenek. Hát nem lecsavarták a kilincseket is ezek a csibészek? De hát én tehetek erről? Apák bűnhődjenek talán fiaik vétkéért? … Hogy a fal … a fal le van rúgva? … De kérem uraim, ne legyünk ilyen szigorúak … A gyerekek fociztak. Nekik is kell valahol focizni! … Úgyis úgy be vannak zárva ezek a városi srácok a négy fal közé … Meg aztán ennyit igazán reszkírozhat az állam. Ha felnőnek a fiúk, híres focisták lesznek, akkor majd százszorosan visszakeresik az államnak valutában az egészet … No igen, a padló is föl van szedve egy helyütt … Hát hiába mondtam az asszonynak, hogy menjen le a boltba aprófáért. Tudják isiásza van, nehezen mozog. Szegény asszony … Így hát fölszedett egy kicsit a padlóból … De aztán mindjárt pótolta, papendeklivel, meg téglával … Hogy kacsákat tartottunk a fürdőkádban? Hát igen, kérem szépen, de először is a kacsáknak okvetlenül víz kell, másodszor meg a kamrában nem tarthattuk őket, mert ott már tyúkok voltak. A tyúkok pedig — ezt minden hozzáértő ember tudja, — nem igen szeretik a kacsákat, különösen, ha kiscsibéik vannak … Hát az igaz, hogy az előszobában a fogasok le vannak szaggatva, de ennek a Karcsi kecske az oka, mert őt kötöztük oda madzaggal, különben a Karcsi minduntalan beszaladozott volna a szobába, s mindent feldöntött volna, amit csak talált … Én mondtam is a feleségemnek, hogy valami szelídebb jószágot kéne venni, mondjuk egy disznót, de a feleségem azt mondta, hogy a disznó szagos, s ezért nem való a lakásba. No, mondtam neki, egyszerre de finnyás lettél te Sára, bezzeg otthon a falutokba az istállóba aluttál a lovak mellett. De erre ő kikérte magának, hogy nem is volt istállójuk …

— Mindebből pedig láthatják az urak, hogy mi semmiről se tehetünk, mi úgy vigyáztunk erre a lakásra, mint a két szemünk fényére … Mit, hogy mégis kitesznek minket innen? De azt adja meg a jóisten maguknak, én elmegyek akár a Poncius Pilátushoz is, hogy igazságot tegyen! Mert tudják meg, hogy rég elmúltak azok az idők, mikor a szegény dolgozóval csak úgy mirnix-dirnix ki lehetett babrálni …

— Karcsi! Ne te! Hallod-e? Ne mekegj! Ereszd el a nadrágját ennek az úriembernek! Azért, mert mi gyöngéd és finomlelkű lények vagyunk, azért … — hallod-e? — azért akárkivel nem köll ám barátkozni …

Szilágyi János

Többszörös világbajnok

Hegedüs István rajza

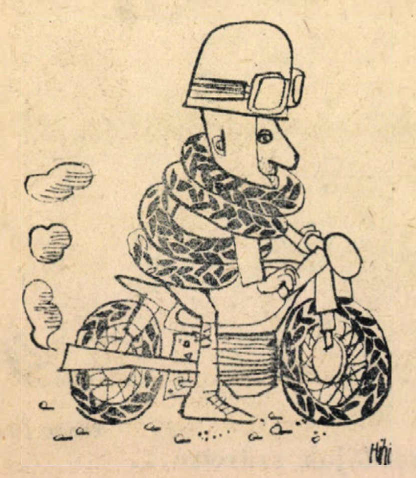

Átfestik a telefonfülkéket

Szűr-Szabó József rajza

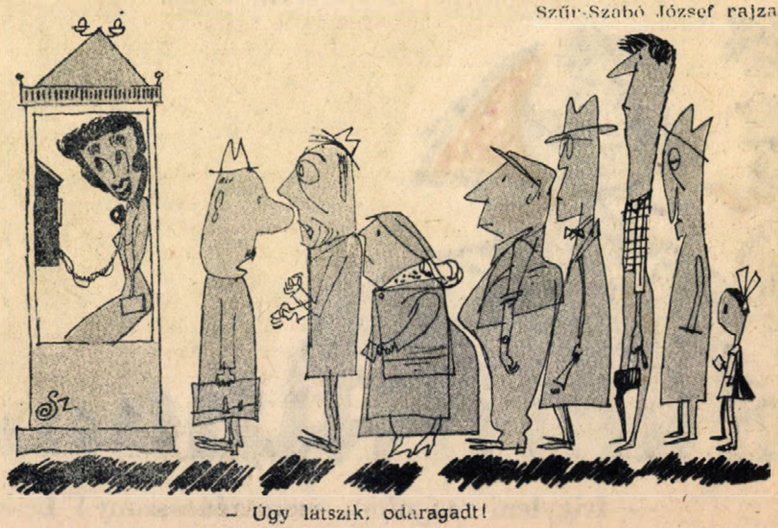

– Úgy látszik, odaragadt!

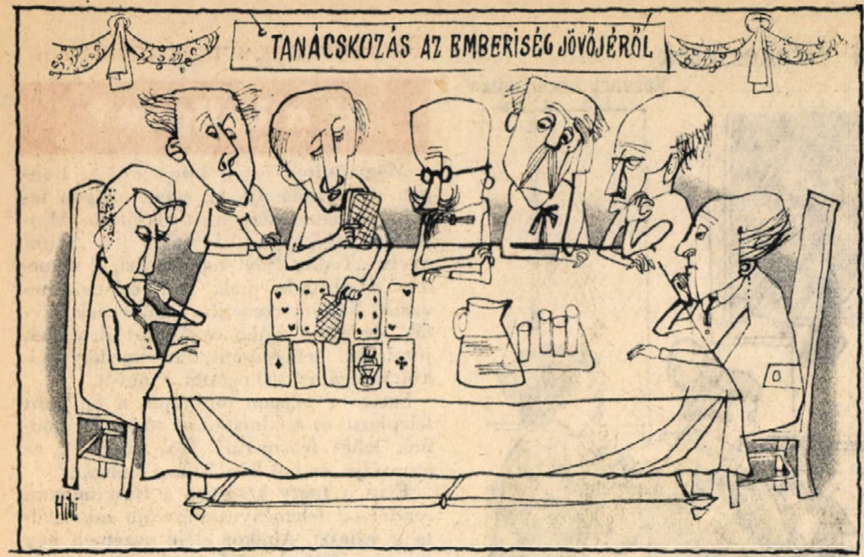

Munkatársunk riportja

Lord Pipinbronth-tal

— Nagyon hálás vagyok önnek mylord, hogy lehetőséget nyújt . . .

— Kérem, csak röviden.

— Természetesen nem akarom próbára tenni türelmét. Állítólag Ön a ciprusi lázadás megoldására vonatkozó zseniális új angol terv egyik társszerzője . . .

— Hm, szerénységem tiltja...

— Értem, értem. De talán engedjen meg néhány kérdést a probléma közelebbi megoldására.

— Hm.

— Mit nyújt az új angol terv Ciprusnak?

— Rendet. Meg kell védeni a görögöket a törökök és a törököket a görögök ellen.

— Nemes küldetés; de engedje meg, hogy megjegyezzem: Ciprus szigetén négyszer annyi a görög, mint a török. Nem védelmezhetnék meg saját magukat?

— A törököket mi — ehm — azt akarom mondani . . . a törökök fel vannak fegyverezve.

— Láttam, hogy angol fegyvereik vannak.

— Jó fegyverek . . .

— Támadják a görögöket.

— Mi a görögöket védelmezzük a törökök ellen.

— Több a görög . . .

— A törököket is védelmezzük . . .

— Ha a töröknek nem lenne angol fegyverük, nem kellene védeniök a görögöket.

— Védtelenek lennének.

— Kik, a görögök?

— A törökök is.

— A törökök fel vannak fegyverezve!

— De a görögök többen vannak.

— A görögök azonban nem támadják a törököket.

— De a törökök a görögöket igen.

— S mi lenne, ha Önök lefegyvereznék a törököket?

— Hogyan védekezhetnének akkor a görögökkel szemben?

— De hiszen a töröknek nem lennének fegyvereik a támadásra . . .

— Éppen azért. Akkor kik ellen védelmezhetnénk őket?

— Végre megértettem. Nekik tehát harcolniok kell, hogy maguk kölcsönösen megvédhessék őket egymástól.

— Ez kötelességünk, ez a mi nemes küldetésünk a legjobb angol hagyományok szellemében. Elvégre felelősséget vállaltunk a ciprusi lakosság biztonságáért és nem vagyunk hajlandók feladni ezt a felelősséget. Ezen kívül szükségünk van Ciprusra, hogy megvédhessük Jordániát.

— Jordániát? Kik ellen?

— Azt még nem tudom. Majd utólag megmagyarázom.

Jan Szekály
Bratislava

Szabad várakozás

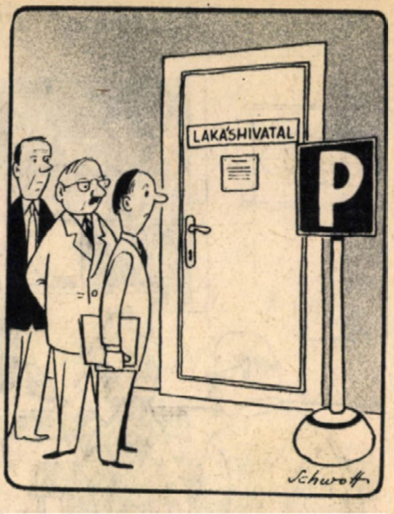

Újvonalú pavilonok a fővárosban

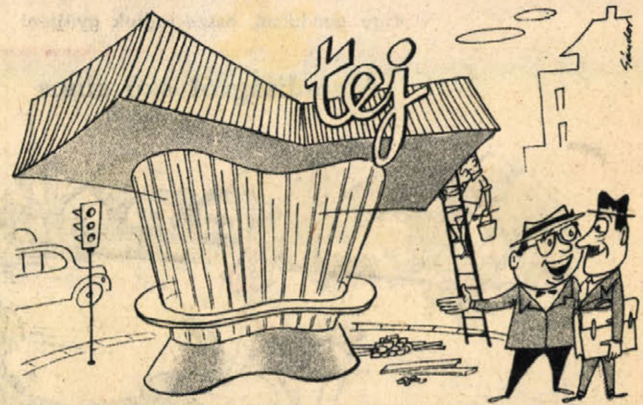

– Remek lesz! Októberben megnyitjuk mint tejcsárdát, később átalakítjuk teázóvá, aztán még ráérünk gondolkozni, mi legyen belőle jövőre . . .

Írók egymás közt

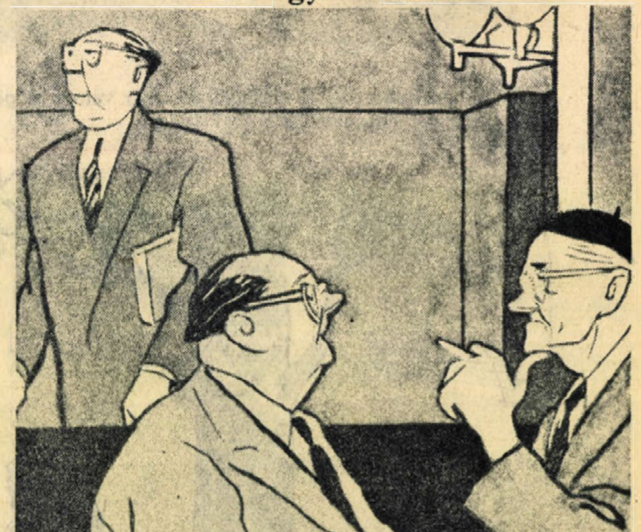

– Miért vádolnak azzal, hogy nem közeledem a mához? Öt évvel ezelőtt a X. évszázadról írtam regényt, ma pedig már a XVI. századnál tartok . . .

(**B. Leo** rajza a Szovjet Híradóból)

Kezdődnek a szülői értekezletek

Vasvári Anna rajza

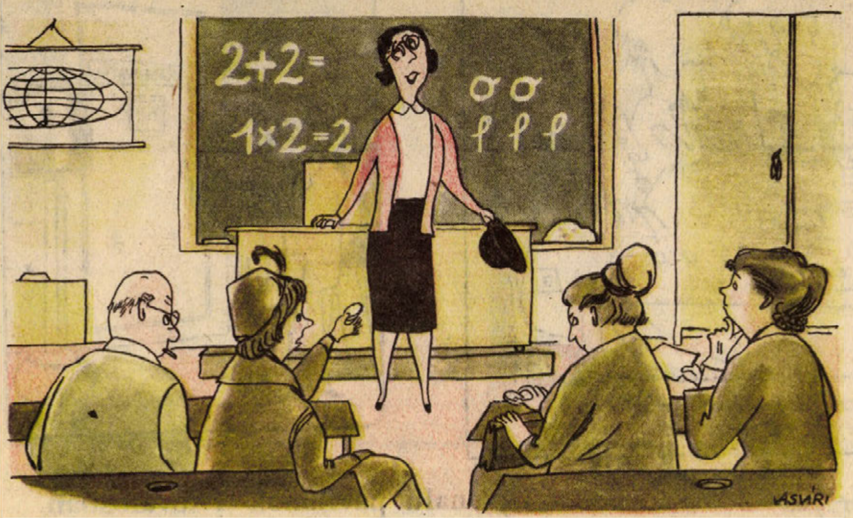

– Úgy gondolom, össze tudjuk gyűjteni . . .

Maradiságról szó sincs

Szegő Gizi rajza

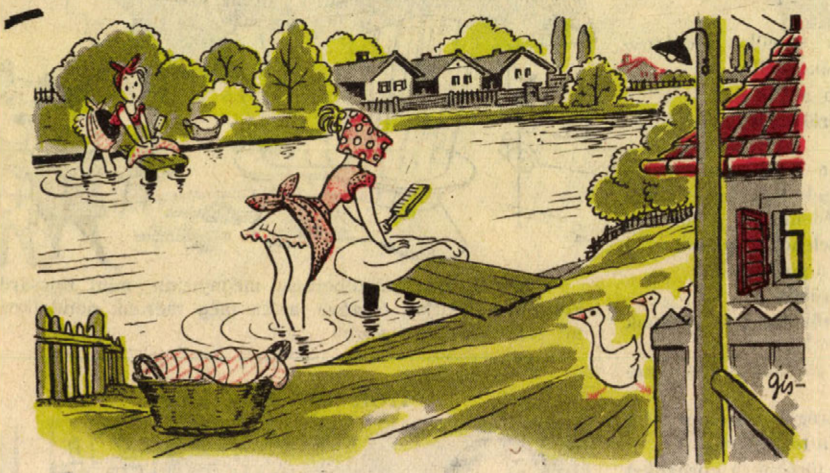

– Hát te miért mosol így? Nektek már van mosógépetek!
– Igen, de azt nem látja a Pista . . .

VÉNASSZONYOK NYARA

Réber László rajza

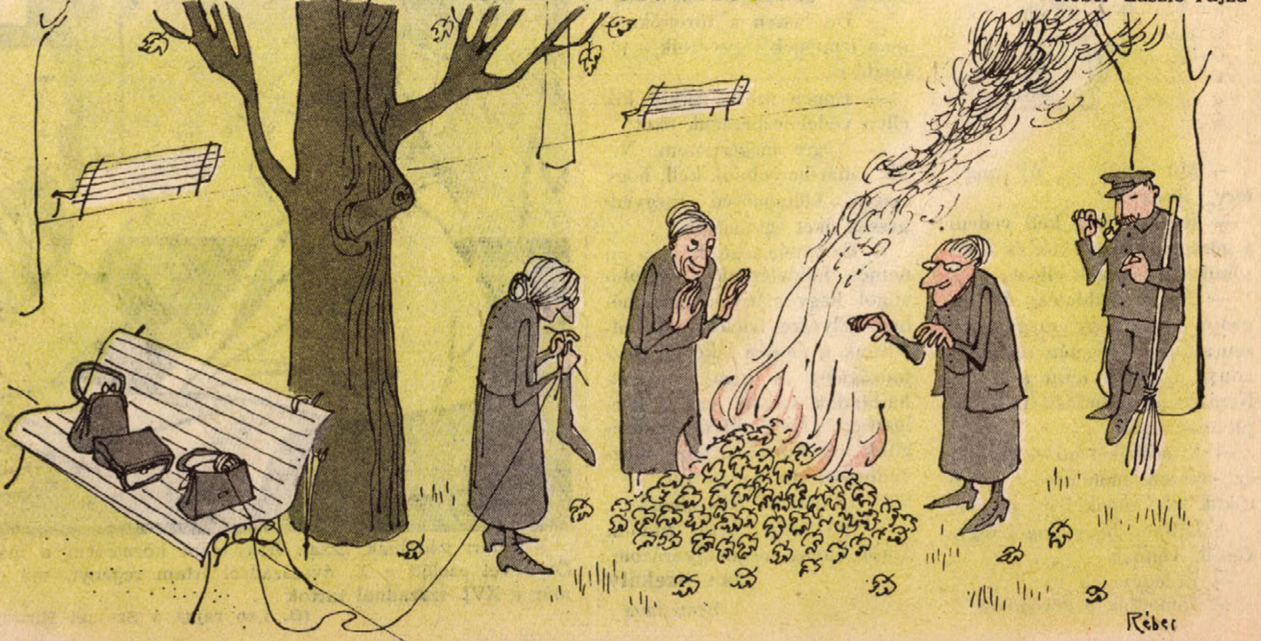

Tudományos megállapítás:

ki a huligán?

Megtanultuk ezt a kifejezést is: huligán. A névadó ifjú az egész világon található, szerencsére csak elszórtan. Mindenütt másképpen hívják. Az angol nyelv „Teddy Boy”-nak becézi, a németek „Halbstarke”-nak, „félerős”-nek nevezik. Nálunk eredetileg jampecnek hívták, de aztán újabb és újabb kilengések jutalmául belügyminiszteri engedély nélkül huligánra változtatta a nevét.

Szerte a világon próbálják a huligánt leleplezni és ártalmatlanná tenni. De honnan lehet felismerni? Hol végződik az aranyifjú és hol kezdődik a huligán?

Erre a fogas kérdésre a birminghami rendőrség leleményes vezetője megtalálta a választ. Amikor eléje vezetnek egy gyanús ifjút, nem faggatja, nem intéz hozzá keresztkérdéseket, hanem egyszerűen rászól:

— Vesse le a nadrágját!

Mielőtt az ifjú teljesítené az utasítást, hozzáfűzi:

— A cipőjét nem veheti le! Cipőn keresztül húzza le a nadrágot!

Az ifjú hozzálát a nehéz művelethez. Némelyiknek sikerül, másoknak nem. A rendőrfőnök két perc alatt elkészül a vizsgálati anyaggal: akinek olyan szűk a nadrágja, hogy nem megy át a cipőn — az valódi huligán.

Egy túlságosan ki — és befestett nő

(Gyorsvasúton)

Festve van az arca, szája,
Szemöldöke, szempillája,
Haja s körme: valamennyi;
Máskülönben csinos kis nő,
Csak be kéne keretezni.

Hegedüs L. István

1147602 B

ROHAMOSAN EMELKEDIK AZ EMBERISÉG LÉTSZÁMA

Kaján Tibor rajza

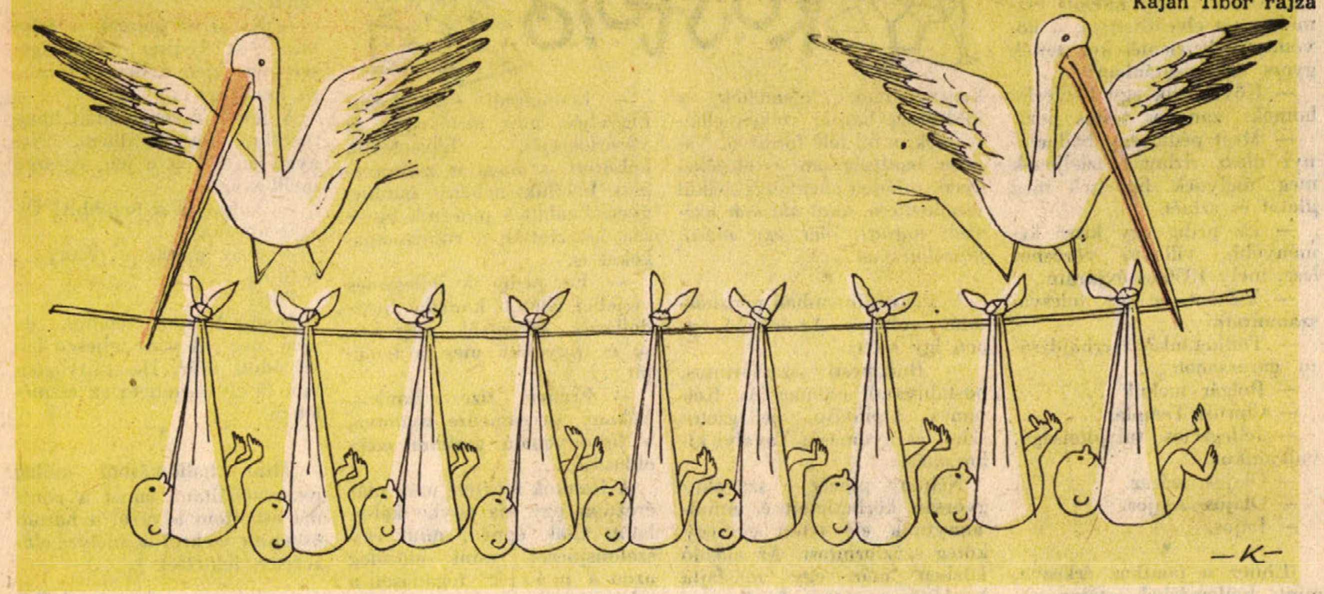

Válások — válás ok

Sehol a világon nem bontanak fel annyi házasságot, mint az Egyesült Államokban. Néhány esetet közlünk a sok közül:

Egy férjet Miamiban elválasztották feleségétől, mert az asszony a férfi minden öltönyének minden darabjába kis cimkét varrt be, a következő felírással: „Vigyázat! Ez a férfi nős!"

*

Los Angelesben egy asszony válópert indított házastársa ellen, mivel ahányszor a feleség társaságban elővette az ajakrúzst vagy a púderpamacsát szépítés céljából, a férfi mindannyiszor előhúzta villanyborotváját, bekapcsolta a hálózatba és borotválkozni kezdett. A bíróság a férj hibájából kimondta a válást.

*

Csikágóban egy asszony azért kérte a válás kimondását, mert férje páncélszekrénybe zárta felesége finomabb diszkrét fehérneműit, valahányszor öltözködni kezdett, hogy egyedül menjen el hazulról. A bíróság helyt adott az asszony keresetének.

*

Egy curzoni asszony megnyerte válóperét férje ellen. Indokolás: a férj csak azzal a feltétellel engedte meg, hogy az anyós hozzájuk költözködjék, ha az naponta 100 szónál nem szól többet.

*

Viszont Kalamazooban egy férj nyerte meg válóperét. Felesége a férj arcképét céltáblának használta. Revolveréből naponta többször rálőtt és minden lövés után felkiáltott: „Nesze neked!" Tekintettel arra, hogy egyébként a házasfelek magázták egymást, a fenti felkiáltásokat a bíróság túlzott, sértő bizalmaskodásnak ítélte és az asszony hibájából kimondta a válást, de megállapította, hogy a lövöldözés maga csupán — egy sportladyhez méltó — szokásos edzés.

n.

Halló, taxi?

A közelmúltban tartott sajtófogadásán a Taxivállalat igazgatója kijelentette, hogy a taxiállomány növekedésével a tavalyi 200 000 hiábavaló taxirendelés helyett az idei év hasonló időszakában — egy negyedév alatt — mindössze 40 238 ízben telefonáltak taxiért hiába.

A hír örvendetes, viszont ez a pontos szám, hogy 40 238, elgondolkoztatott. Hogyan, hát az elutasított rendeléseket is feljegyzik a központban? Ott bent kartotékozzák, jegyzik, jelentik, mennyi az eredménytelen rendelés?

Ez a rendszer azonban még gyermekcipőben jár. A perspektíva szinte beláthatatlan. Ne elégedjünk meg ennyivel, ne utasítsuk el egyszerűen a taxi iránti kérelmeket, kérdezzük ki a rendelőt, hány személy utazott volna és hová, sürgős ügyben, vagy csak csomagot szállított volna? Hány orvos nem tudott betegéhez sietni, mennyien késték le a pályaudvart, vagy a színházi előadást? Ezeket mind fel lehet dolgozni adat formájában.

Persze, még így is hiányos lenne a jelentés. Magánszámítások alapján hozzájárulhatunk néhány adattal. Tehát az év első negyedében 37 187 alkalommal nem vették fel a kagylót a központban, 91 356 esetben hiába integettek szabad-feliratú taxi után, ebből 356 ízben a sofőr kiszólt, hogy váltásra megy, 91 ezer alkalommal pedig szó nélkül továbbhajtott. Az utasok ugyancsak 91 ezer esetben azt kiáltották a kocsi után, hogy . . .

Dehát ilyesmit mégsem lehet bevenni egy jelentésbe . . .

t. p.

Egy belvárosi eszpresszóban

Toncz Tibor rajza

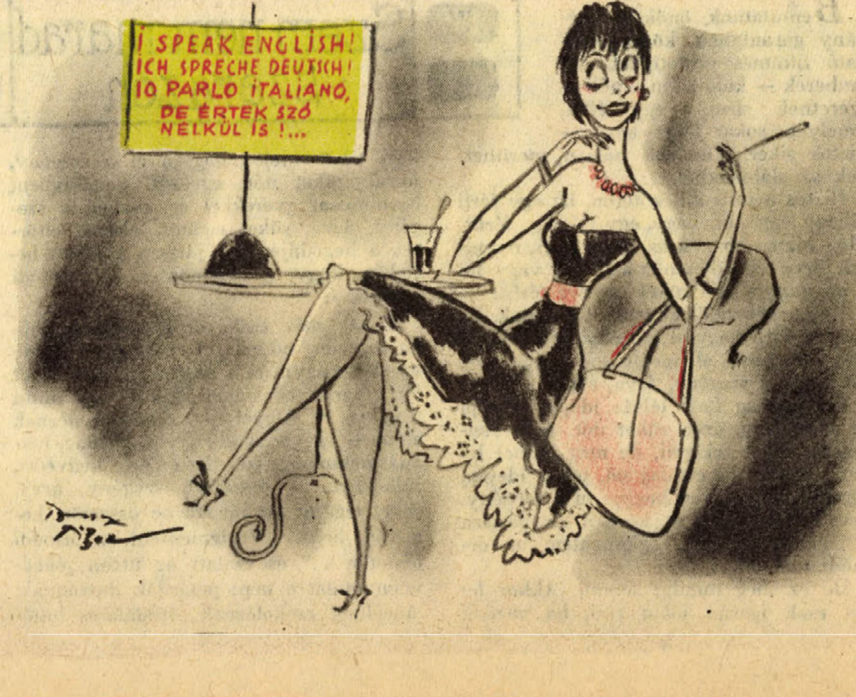
I SPEAK ENGLISH!
ICH SPRECHE DEUTSCH!
IO PARLO ITALIANO,
DE ÉRTEK SZÓ NÉLKÜL IS !...

Kóstoló

Borkóstolón voltam, s úgy emlékszem, hogy mielőtt eszméletemet elveszítettem, a következő bejelentéseket tették gyors egymásutánban:

— Következik egy helvéciai homoki, zamatos testes bor.

— Most pedig egy badacsonyi olasz rizlinget ízleljenek meg, melynek figyeljék meg illatát és színét.

— Ez pedig egy kissé keményebb, villányi vörösbor lesz, mely 1956-os évjáratú...

— Viszont ez egy tolcsvai szamorodni...

— Tölthetünk? azerbajdzsáni garacsanah...

— Bolgár melnik...

— Ciprusi Templar...

— Jellegzetes tulajdonságú, vulkanikus...

— Olajos, száraz.

— Olajos, Alajos.

— Lajos.

*

(Ehhez a ponthoz érkezve, mint hallomásból utólag rekonstruáltam, felemeltek a földről és három széken elhelyeztek, a fal felé fordítva. Nagyon barátságosan és előzékenyen, minden ellenkezés nélkül viselkedtem, *mint aki már egészen másutt, már egy másik kóstolón van...)*

*

Ugyanis álmomban pénzkóstolón voltunk. Az előadó éppen így szólt:

— Budapesti százforintos, postahivatali csomagolás. Kellemes tapintású, jellegzetes színű és nyomású. Tavalyi kibocsátás.

Néhány pincér e szavakra gyorsan körbesietett és mindannyiunk elé letett egy-egy köteg százforintost. Az előadó közben már egy másfajta bankjegyet vett a kezébe.

— Leningrádi százrubeles. Figyeljék meg tartósságát és vásárlóerejét. — Elégedetten bólintott, s maga is zsebrevágott belőlük néhány bankjegyet. Ezalatt a pincérek ügyesen kiosztották a rubelcsomagokat is.

— Ez pedig a jellegzetes vízjellel ellátott kanadai húszdolláros. Zörgessük meg kissé és figyeljük meg a hangját...

— Francia tízezer-frankos. Vékony pergamenre nyomva, a finomvonalú grafikai megoldással...

A frankok átvétele után már éreztem egy kis enyhe kábulatot. Csak éppen, mint egy szalonspiccet, mint előzőleg azon a másik fogadáson a tolcsvai szamorodni után. De az előadó nem hagyott sok szünetet.

— Kínai tíz jenesek — folytatta. — Batiszt finomságú, selymes, igen kellemes formájú bankjegy...

A jenek átvétele után határozottan megszédültem. Nagyon erős volt a jen, egészen mellbevágott.

— Adhatjuk a továbbit? Ötszáz koronás...

— Száz márka... Zloty... Shilling...

Püff!

Megpróbáltam felállni, de nem ment. A pénz teljesen felszívódott már. Hanyattvágódtam és elveszítettem az eszméletem.

*

(Mint hallomásból utólag rekonstruáltam, ennél a pontnál eshettem le arról a három összetolt székről is, melyre előzetesen fektettek le...)

Somogyi Pál

Nem költözik a hivatal

Pusztai Pál rajza

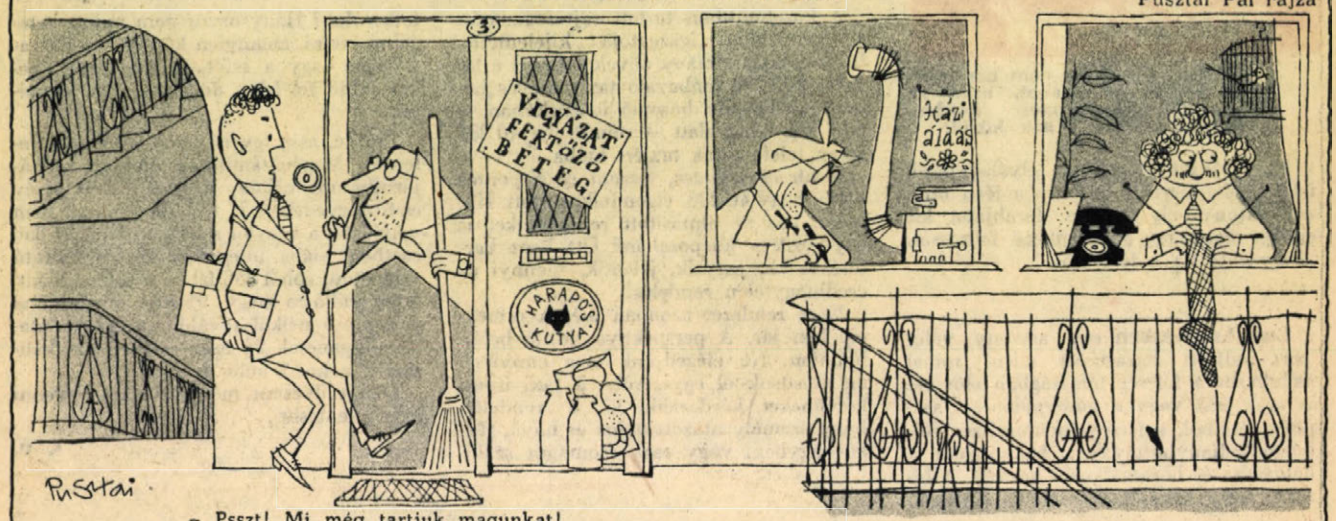

– Psszt! Mi még tartjuk magunkat!

Szem nem marad szárazon

Bemutatunk önöknek néhány garantáltan könnycsalogató filmmese-prototípust. Az emberek — különösen a nők — szeretnek sírni, s egy film, amelyen sokat lehet sírni — biztos siker. Filmírók bátran meríthetnek az alábbiakból.

Biztos a sírás a nézőtéren, ha egy férfi elhagy egy nőt, vagy egy nő egy férfit. Még biztosabb a sírás, ha a férfi, mondjuk árva és süket nőt hagy el, vagy ha a nő hagyja el a süket és árva férfit.

Egy zsebkendőt biztosan telesírnak, ha gazdag férfi hagy el szegény, árva, süket nőt, s ugyanez áll fordítva is: ha gazdag nő hagy el szegény, árva, süket férfit.

Ha gazdag férfi télvíz idején hagyja el a szegény, árva süket nőt, azon rengeteget lehet zokogni, de még többet lehet zokogni, ha gazdag nő, télvíz idején, egyszál pendelyben hagyja el a szegény, árva, süket férfit és közben azt játssza a cigány, hogy: „Végigmentem az ormódi temetőn...”

De ez még mindig semmi. Akkor lehet csak igazán jókat ríni, ha gazdag férfi télvíz idején hagyja el a szegény, árva, süket nőt, egyszál pendelyben, harminchat gyerekkel és közben a szegény, árva, süket cigány, akinek eltörték a hegedűjét, azt játssza a törött hegedűn, hogy: „Végigmentem az ormódi temetőn...”

Ennél már csak az könnyfacsaróbb, ha a gazdag nő gúnyosan kacagva, könnyedén hagyja el a szegény, árva, süket férfit harminchat gyerekkel — akik mind tragikus végű gyerekszerelemnek néznek elébe — egy nagyon-nagyon gazdag, hétapás-hétanyás, jóhallású férfi kedvéért, miközben az összetört, szegény, árva, süket cigány azt játssza az összetört hegedűn, hogy: „Végigmentem az ormódi temetőn...” és ezalatt az utcán jókedvűen mulat a nép: petárdák durrannak, táncolnak csókolóznak, öttalálatos lottófőnyereményeket vesznek fel, satöbbi, satöbbi.

(Tessék várni egy picit, kifújom a nózim.)

Istenkém, milyen kiadósat lehet bőgni, ha gazdag, fiatal, jóképű, jóhallású, nagycsaládú férfi hagyná el az öregedő, csúnyácska, szegényecske, árvácska, süketecske nőt — egyszál pendelyben, búcsúlevél nélkül, cseresznyevirágzásos télvíz idején, hetvenkét gyerekkel, három icipici dakszlival — egy dúsgazdag bárógrófnő kedvéért, és ha az esküvőjükön vén cigánynak öltözve az öregedő, csúnya, szegény, árva, süket nő játszaná a nászindulót az oszlopok megett a „Végigmentem az ormódi temetőn...” dallamára, törött szívvel és törött hegedűvel, miközben Keleti Márton rendezésében mulatna az utcán a nép és látható lenne szüreti mulatság, kutyavásár és Szodoma városa néhány nappal a bűnhődés előtt.

Meg kell a szívnek szakadni...

(mikes)

Rózsahegyi Kálmán igazoltatása

Rózsahegyi Kálmán, a Nemzeti Színház örökös tagja, a napokban szabálytalanul akart átmenni az úttesten. A rendőr erélyesen rásípolt és magához intette:

— Nem tudja, hogy tilos lelépni a járdáról, amíg a lámpa pirosat mutat?

— De tudom — felelte Kálmán bácsi — csak nem ügyeltem rá.

— Pedig az ilyesmiért büntetés jár.

— Azt is tudom — bólintott a művész. — Büntessen is meg, mert rászolgáltam. Maga itt áll, vigyáz az egészségemre, sőt az életemre, én meg csak úgy belebócorgok a világba. Megérdemlem a büntetést.

— No most az egyszer csak figyelmeztettem, de máskor jobban vigyázzon.

Rózsahegyi távoztával az egyik bámész odasúg a rendőrnek:

— Tudja-e, ki volt az, akivel most beszélt? Rózsahegyi Kálmán . . .

— Rózsahegyi Kálmán? — kapja fel a fejét a rendőr és újra belefúj a sípjába. A visszaforduló művész meglepetten látja, hogy amaz ceruzát és jegyzőkönyvet vesz elő.

— Meggondolta magát és most mégis megbüntet — tűnődik.

— Maga csakugyan Rózsahegyi Kálmán? — mosolyog a fiatal őrmester.

— Avvónék már vagy nyolcvanöt esztendeje.

— No akkor — nyújtja a ceruzát — legyen olyan jó és adjon egy autogrammot.

Rövidesen megkezdik a Nagykörút és a Rákóczi úti kereszteződés rendezését

Mészáros András rajza

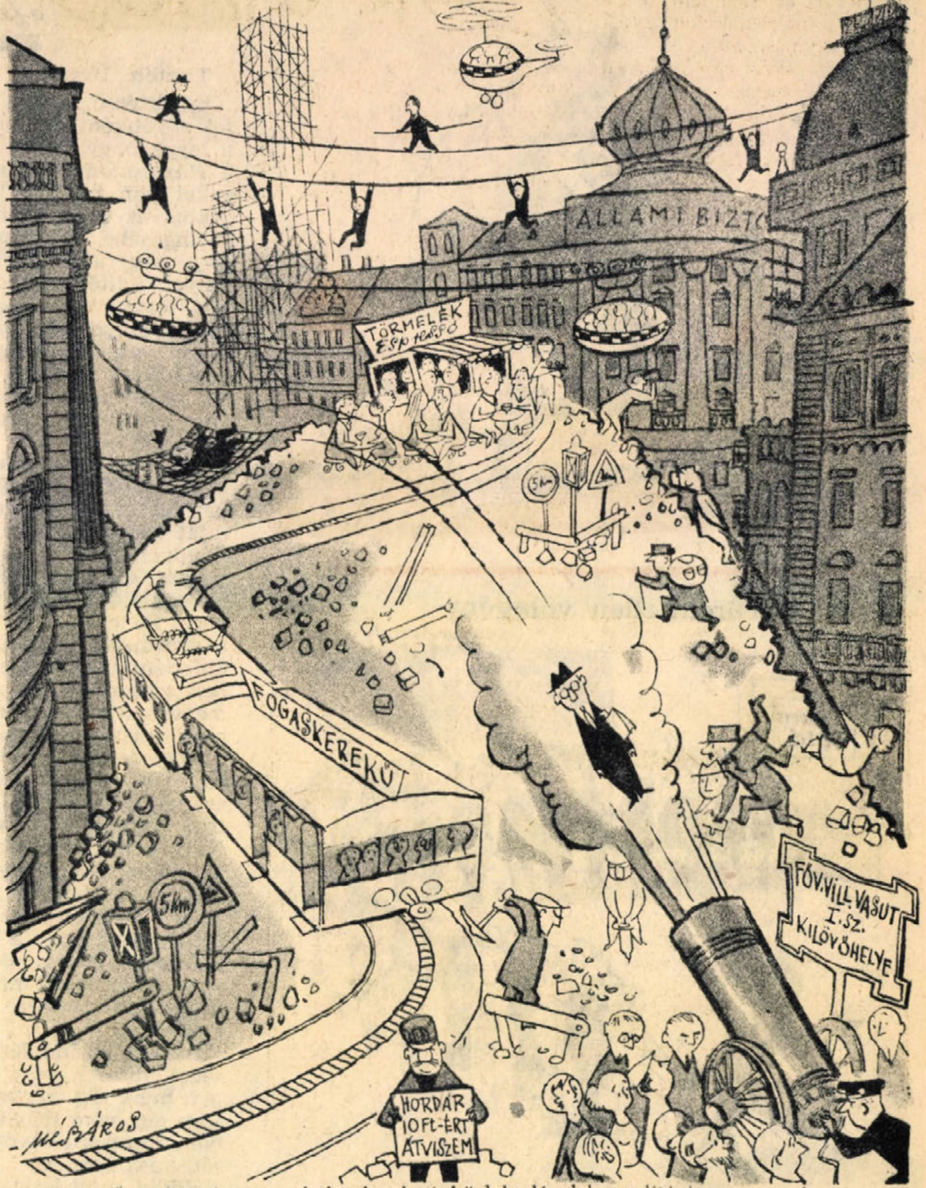

Javaslatunk a munkálatok alatti közlekedés lebonyolítására

A kíváncsi kalauz

Vasvári Anna rajza

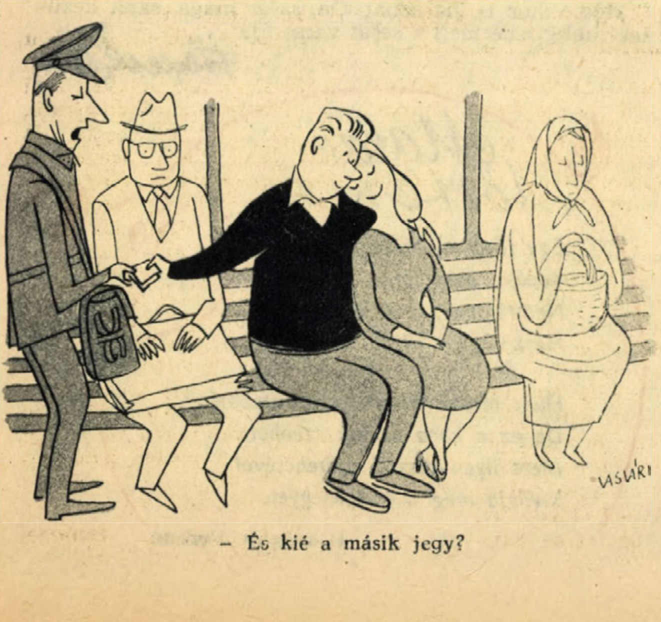

— És kié a másik jegy?

Mindenféle

Ha módjuk lenne rá, a kis halak ennék meg a nagy halakat.

* * *

Ha az embert sarokba szorítják, a patkány is megtámadja.

* * *

Egészségesnek azt az embert nevezzük, aki nem tudja, hogy beteg.

* * *

A bűnözők bőkezűek, a tisztességes emberek takarékosak. Úgylátszik, az ember nem szívesen ad ki olyan pénzt, amelyhez nem tapad vér.

* * *

Mennyi történelmet kell tanulniok százezer év múlva a szegény gyerekeknek!

* * *

Bűn az, ami másnak is árt, erény az, ami csak nekünk árt.

* * *

Hány évre elég még az emberi energia?

* * *

Megdicsérheted barátod művét, de ha el akarod kerülni a lelkiismeretfurdalásokat, utólag se olvasd el őket.

* * *

Az igazi humorista humanista.

* * *

Mások rovására élni kannibalizmus.

* * *

Rágalom, hogy X szerénytelen ember. Éppen ellenkezőleg: példásan szerény. Meg van elégedve önmagával.

* * *

Mi a legszebb a világon? Meghívni egy kellemetlen ismerőst és ő mond le.

f. l.

Előzetes borkóstoló

Szűr-Szabó József rajza

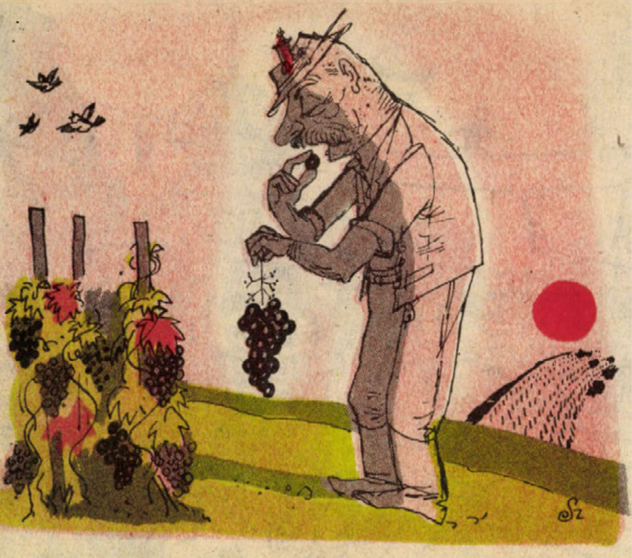

Türelmetlen vőlegény

Sándor Károly rajza

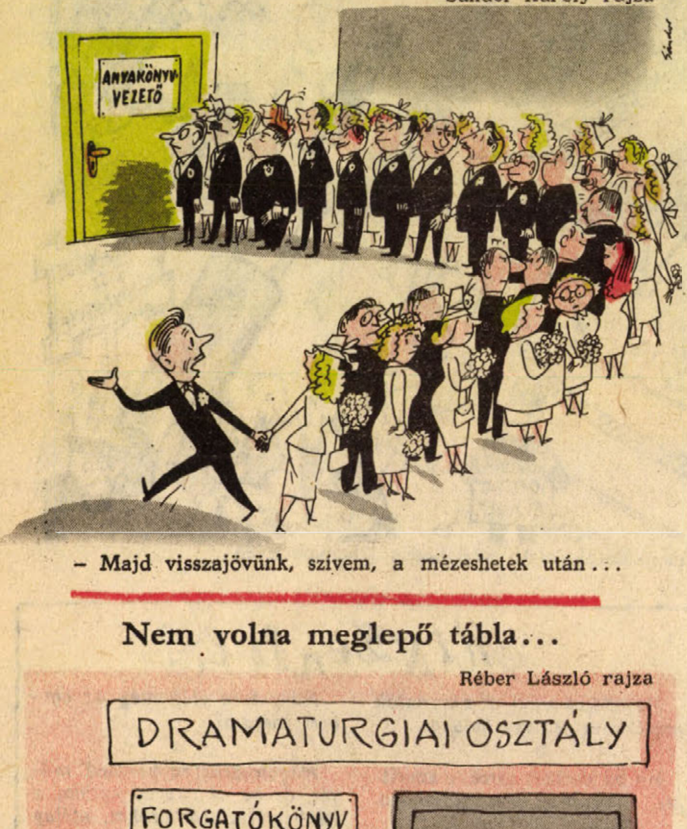

– Majd visszajövünk, szívem, a mézeshetek után...

Nem volna meglepő tábla...

Réber László rajza

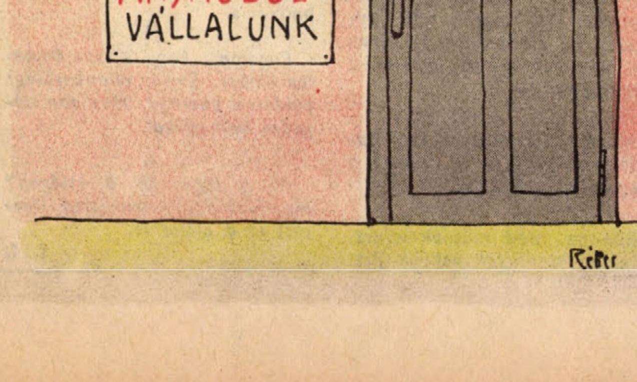

LEVÉL a férj kényelméről

Tisztelt Uram!

Együttérző szívem lévén megértem, miért szaladt fel egyébként elég jól beszabályozott vérnyomása arra a hírre, hogy a Nőtanács kezdeményezésére megalakult a Háziasszonyok Klubja, mely a háztartásbeli feleségeket van hivatva kimozdítani megszokott környezetükből és bekapcsolni őket a társadalom lüktető vérkeringésébe. Bár Ön hangsúlyozza, hogy mint haladó férj, nagyra értékeli e kezdeményezést és elismeri, milyen üdítő szórakozást nyújtanak majd a klubnapokon tervbevett asszonytársi beszélgetések a résztvevő háziasszonyoknak, mégis telve aggodalommal néz a klubnapok elé. Önnel érzek Uram! Hiszen hogyan is teljesítheti majd az az asszony feleségi kötelességét, aki mondjuk kéthetenként egy-egy délután, éppen akkor távozik el hazulról a klubnapra, mikor dolgozó férje hazatér?

Önt nem várja majd senki, üres lesz a ház, melynek kényelme Önt szolgálja és megtörténhet, hogy dolgozó férj létére saját maga lesz kénytelen megmelegíteni a saját vacsoráját egy nem dolgozó feleség mellett, mert ő éppen a Háziasszonyok Klubjában rendezett nemzetközi ételbemutatón a kóstolás legszebb pillanatait élvezi. Hiába lelkesíti tehát Önt, mint megértő és gyakorló férjet, hogy a felesége a divatról, a művészetről, a gyermeknevelés problémáiról és más egyebekről a klubdélutánokon asszonytársaival elbeszélget, ha Önnek viszont le kell mondania a kényelemről, melynek megteremtése érdekében már előbb lemondott arról, hogy felesége dolgozó nő legyen. Ön azt vallja — és e nagyszerű felfogásáért csak bámulni tudom —, hogy ha már a felesége úgy sem dolgozik, akkor tökéletesen gondoskodjék Önről, a dolgozó férjről: ne csak friss vacsorával várja, hanem egyik kezében a háziköntösével, másik kezében lakk papucsával lesse lépteit a küszöbön. Az Ön nem dolgozó felesége azért tud Önre olyan nagy gondot fordítani, mert a reggeli takarítás, piaci bevásárlás és főzés mellett csak éppen annyi dolga akad, hogy a gyerekeket felöltöztesse, reggelivel, tízóraival ellássa őket. Ezt nyugodtan megteheti, hiszen ebéd után, mikor már a gyerekeket lefektette, bőségesen van ideje a mosogatásra és a konyha rendbehozására is.

Az Ön kitűnő férji erényeit és feleségnevelő képességeit dicséri, hogy a mosáshoz nem vásárolt mosógépet, mert Ön szerint az csak a dolgozó nőket illeti, hiszen egy nem dolgozó feleségnek bőven futja az idejéből az évszázadok óta jól bevált egyszerű nagymosásra, sőt, vasalásra is.

Eddig, mint látja, nem nagyon vitatkoztam Önnel. De az a véleményem, hogy ha az Ön nem dolgozó feleségének mindenre ennyi ideje van, akkor Ön, mint a ház ura, mint dolgozó férj kísérelje meg kiokosodni, miként juthatna el nem dolgozó felesége legalább kéthetenként egyszer a Háziasszonyok Klubjába.

Még akkor is, ha aznap Ön, saját maga, saját kezüleg melegítené meg a saját vacsoráját...

Földes György

Malac történet

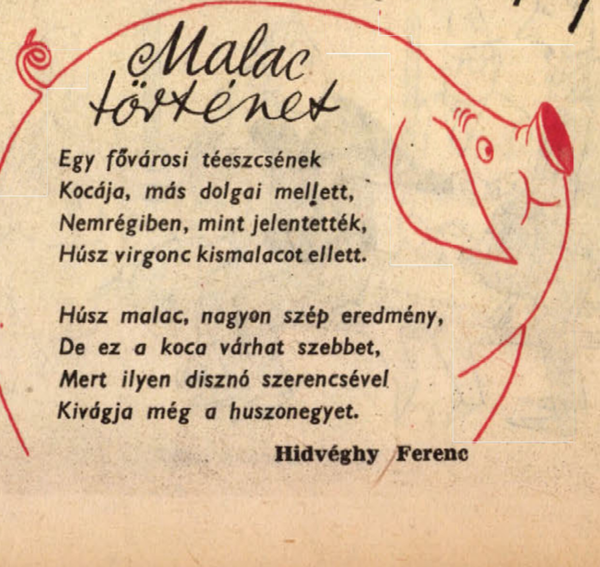

Egy fővárosi téeszcsének
Kocája, más dolgai mellett,
Nemrégiben, mint jelentették,
Húsz virgonc kismalacot ellett.

Húsz malac, nagyon szép eredmény,
De ez a koca várhat szebbet,
Mert ilyen disznó szerencsével
Kivágja még a huszonegyet.

Hidvéghy Ferenc

ezt olvastam

„Nem véletlen”

„Nem véletlen, hogy Beaumarchais ma már klasszikus rangú, világhírű vígjátékát, a *Figaró házasságát* öt évig az íróasztalában rejtette...” — így kezdi bírálatát a Népszabadság kritikusa a Madách Színház bemutatójáról.

A hír megdöbbentett. Én eddig szentül hittem, hogy a dolog véletlenül történt: Beaumarchais megírta az ötfelvonásos darabot, s amikor elkészült vele, íróasztala fiókjába tette, hogy majd vacsora után még javítgat rajta, de mire a péktől, ahol friss kenyeret vásárolt, visszajött, teljesen megfeledkezett vígjátékáról, aztán más apróbb ügyek is közbejöttek, úgyhogy műve teljesen kiment a fejéből, és csak öt év mulva jutott az eszébe újra, amikor valaki megkérdezte, hogy nincs-e véletlenül egy ötfelvonásos vígjátéka a fiókban. „Csakugyan!” — ütött a fejére a Mester — „öt évvel ezelőtt a fiókomba tettem egyet!” — és elővette.

Hát nem így volt. *Nem véletlen,* hogy a darabot öt évig a fiókjában hevertette. Nem bizony. Szándékosan tette. Ki hitte volna?

Nem lehetne véletlenül ezt az agyonnyúzott frázist, ezt a *„nem véletlen”*-t legalább öt évre az íróasztal fiókjában felejteni?

Dagály-fürdő

Nem az igaziról van szó, a forróról, hanem a langyosról és émelyítőről, amelyben az újságolvasó fürödhet hétről hétre, ha egy riporter elhatározza, hogy ő pedig most valami csudaszépet fog írni. Ez a dagály egyre jobban emelkedik, s hovatovább az orrunkig ér. Ime, egy-két példa, hogyan ír az Érdekes Ujság „Üllői úti fák” című riportjában:

„Hétköznapra virrad, szelíd és jószagú őszi napra, amikor gyalogszerrel ballagunk végig ezen az ütőéren, amely lüktetve görgeti a város szívébe a friss vidéki vért.”

„...hány gondterhelt tudós-pillantás söpörte végig e fakuló lombokat, míg a tudós a górcső fölött az élet és halál titkos határát fürkészte?” *(Hová nézett hát a tudós? A lombokra, vagy a górcsőbe?)*

„Itt a ház, amelyben Munkácsy lakott, az egykori békéscsabai asztalosinas, aki már bozontos tanulmányfővé érett...” *(Inas korában a művész nyilván csak skicc volt.)*

„A költő halott, a vers örökkön él, mint a város, melynek ütőerén végigsodorja az élet a hajnali járókelőt, (!) a járókelő a maga módján megtoldja a költő szerelmes vallomását s egy kócos Üllői úti fa törzsének dőlve, az őszi napnak súgja: „Szerelmetes városom...”

Én viszont a falnak dőlök és úgy súgom: olyan szép, hogy nem is lehet igaz...

t. l.

Eisenhower visszaküldte Hruscsov levelét

Sándor Károly rajza

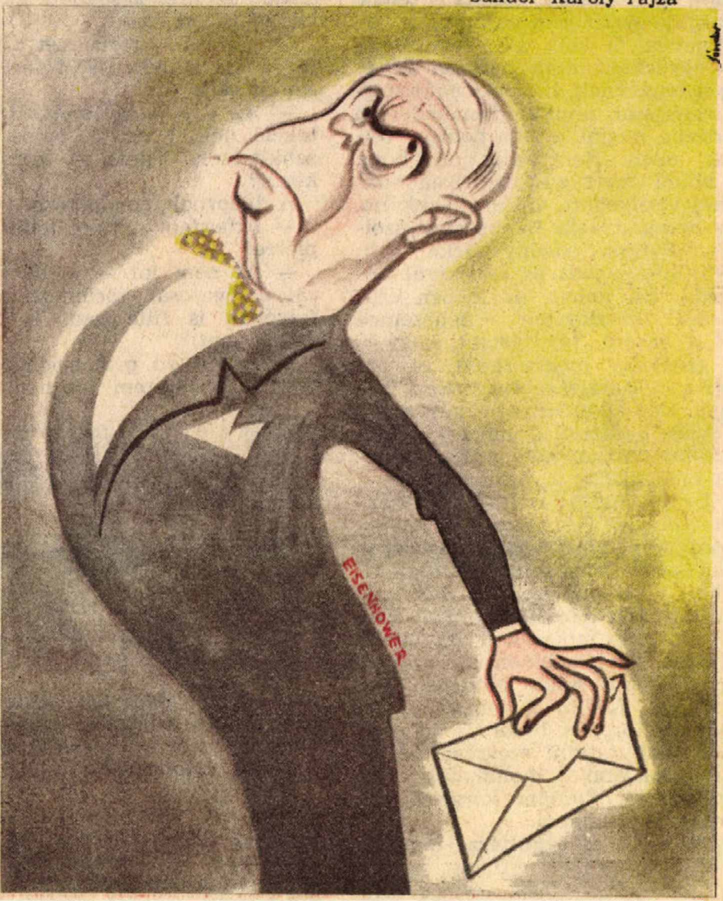

– Hát én most meg leszek sértve, és ezzel is eltelik két hét...

Franciaországi helyzet

Erdei Sándor rajza

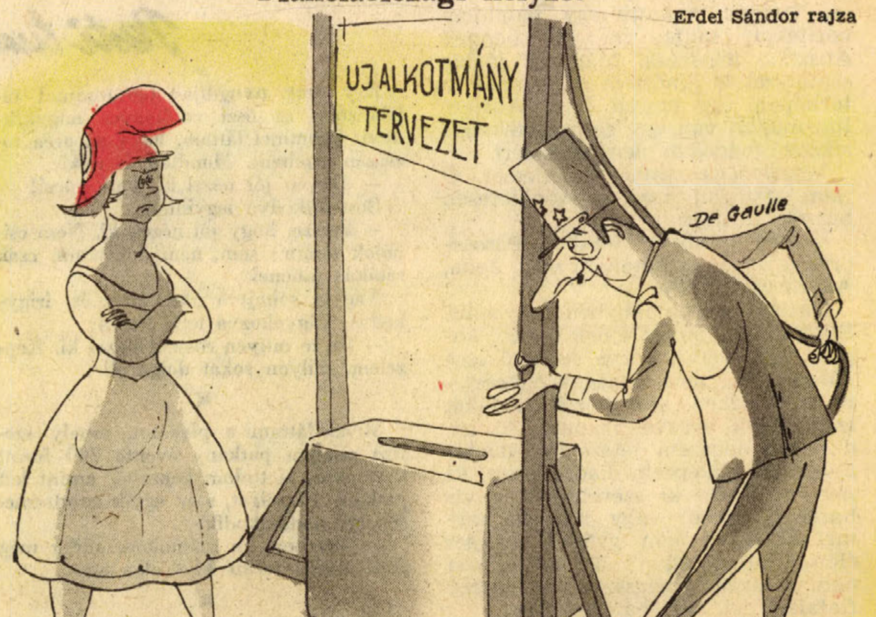

PROTEKCIÓ

A kedves Pernot-családnál találkoztam vele először, Buonapartenak hívták, de senki sem szólította a vezetéknevén. Ő volt a „Tábornok", ami egyébként nem egészen felelt meg a tényeknek, hiszen megfosztották rangjától, amikor vonakodott a Vendéebe menni a bourbonista felkelők ellen. Nem valószínű, hogy félt volna, mert állítólag Toulonnál vitézül viselkedett, valószínű inkább, hogy derogált neki Hoche alatt szolgálni. Furcsa, sovány fickó volt, nagy hajú, sápadt és rendkívül bőbeszédű. Én abban az időben erős hűléssel küszködtem, nehezemre esett a beszéd. Így történt, hogy a kis generális megszeretett és azt mondta, a legszívesebben velem beszélget. Egy alkalommal együtt mentem vele hazafelé, s amikor éppen a Szajna partján sétálgattunk, hirtelen megragadta a karomat.

— Uram, tudja, milyen haditerveim vannak? Csudálatosak! Kidolgoztam egy olaszországi hadjárat egész tervét. Pontosan kiterveztem, hol kell behatolni Itáliába, hol kell megütköznünk az osztrákokkal Piemontért, aztán mikor kell átkelnünk Lodinál az Addán, innen már szabad az út Milánóig. Aztán Modena, Toscana, majd Mantova, rohammal elfoglalni az arcolei hidat... de nem akarom önt untatni szakmai részletekkel, csak annyit mondhatok, hogy rövidesen ki tudnám kergetni az osztrákokat Itáliából.

Bólintottam és együttérző mosollyal tekintettem rá. Mindig szerettem a padlásszobák álmodozóit, akiknek nagy terveik, világmegváltó gondolataik, óriási jelentőségű találmányaik vannak. Így szép a fiatalság, tervekkel, álmokkal.

A kis tábornok ekkor már tűzbe jött:

— És ne higgye, hogy ez az egyedüli tervem. Teljesen kidolgoztam egy haditervet Egyiptom elfoglalására. Tudnék mutatni egy hatalmas borítékot, tudja, mi van benne? Ausztria leigázása. Már egy jó kis csatateret is kinéztem magamnak a térképen, egy morva falu, Austerlitz mellett van egy előnyös fekvésű síkság, gondolom nem is ismeri.

Mosolyogva ráztam a fejemet. Ő nem sértődött meg, s lendületesen beszélt tovább:

— Egy másik borítékban Poroszország sorsát pecsételtem meg. Jena, Auerstädt, Berlin...

Karikás szeme fényben ragyogott. Elképzeltem, amint éjnek idején, kopott fekhelyén heverve szörnyű csapásokat mér más országok haderejére, s büszkén néz körül hódolók százezreitől övezve. Istenem, ki az, aki még sohasem tetszelgett magának ilyen elképzelt diadalokban, ki nem mentette ki szerelmesét a viharzó tengerből vagy kalózok karmai közül, ki nem győzött seregei élén a túlerő ellen? Természetesen nem akartam megsérteni a buzgó fiatalembert. Sőt, bátorítottam:

— De kedves tábornokom, ha önnek ilyen nagyszerű tervei vannak, — mert hiszen nincs okom kételkednie haditervek alaposságában és hasznosságában —, nos, miért nem fordul az illetékesekhez, akik megvizsgálnák terveit?

— Kihez? — tárta szét a két karját a kis ember. — Nem ismerek senkit sem.

— Az baj — bólintottam —, protekció nélkül persze bajos. De hát senkit sem ismer a bennfentesek közül?

A tábornok gondolkozott:

— Ismertem a fiatalabbik Robespierret...

— Az nem jó! — mondtam gyorsan és óvatosan körülnéztem. Még a folyónak is füle van. A tábornok vállat vont.

— Hát ilyen protekcióm van. De rosszkor születtem! Az nem baj manapság, ha valaki tehetségtelen, csak legyen összeköttetése. Magamfajta szegény ember mit csináljon? Kuksolhatok a topográfiai hivatalban...

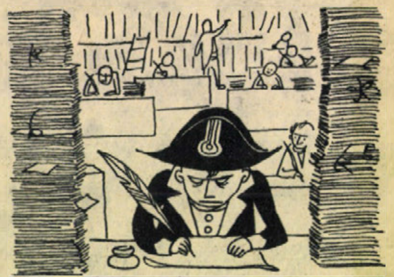

Hát igen, gondoltam magamban, ez így van. Mit mondjak ennek a korzikai éhenkórásznak, akiről tudom, hogy Pernotékhoz is csak jóllakni jár el hébe-hóba? Segíteni nem tudok rajta, nekem sincsenek összeköttetéseim a direktóriumban.

Körülbelül egy év múlva találkoztam vele újra a színházban. Jól emlékszem, Vendémiaire tizenkettedikét írtunk, s a hangulat eléggé puskaporos volt a fővárosban, a szekciók meg akarták támadni a Konventet. De engem a színház jobban érdekelt, s másokat is, még a katonákat is. Érdeklődéssel fedeztem fel ugyanis Buonapartét az egyik páholyban. No lám, őt is jobban érdekli a színházi kultúra, mint az esetleges polgárháború. Aztán láttam, hogy valaki odalép hozzá a szünetben, s izgatottan tárgyalnak. Közelebb mentem, s ekkor a tábornok észrevett. Félrehívott.

— Uram, adjon tanácsot! — mondta izgatottan — Barras hívatott, rám akarja bízni a Konvent védelmét. Valaki úgy látszik, emlékezett még Toulonra, megemlíthette a nevemet. Mit tanácsol?

— Menjen! — mondtam habozás nélkül. — Ne szalassza el a szerencséjét, most végre megismerkedhet befolyásos emberekkel. Higgye el, minden ezen múlik. Más az, ismerősökkel tárgyalni, mint kívülről kilincselni. Nem akarom elvenni a kedvét, de ha csak úgy szürke ismeretlenként küldözgeti be a terveit, meg sem piszkálják őket. Menjen, tábornok és barátkozzék!

— Igaza van! — mondta fellélegezve a tábornok és máris elsietett. Elvállalta a megbízatást, s mint hallottam, egy Murat nevű lovastiszt segítségével tüzérséget is szerzett és sikerült a túlerővel szemben győznie. Közben rengeteg fontos emberrel ismerkedett meg, nemsokára megkapta az itáliai csapatok fővezérségét, legyőzte az osztrákokat, aztán elment Egyiptomba, innen hazajött az államcsíny végrehajtására, majd császárrá koronázták. Én sohasem tudtam fenntartás nélkül lelkesedni érte. Akik persze nem ismerték a dolgok hátterét, azok istenítették. Én azonban tudtam, hogy protekciónak köszönhette egész karrierjét. Kétségtelen, hogy jól ki tudta használni összeköttetéseit, Waterloonál azonban kiderült, hogy azért a protekció sem minden.

Feleki László

Pesti tudósítónktól

Egy öreg nyugdíjas barátommal találkoztam az őszi verőfényes nagykörúton. Örömmel láttam, hogy az arca rózsásan kipihent. Mondtam is neki:

— Milyen jól nézel ki, Feri bácsi!

Bosszankodva legyintett:

— Persze, hogy jól nézek ki. Nem csinálok semmit sem, nem dolgozom, csak sétálok, pihenek.

Nagyot sóhajtva rámnézett és irigykedve, vágyakozva tette hozzá:

— De te milyen rosszul nézel ki. Képzelem, milyen sokat dolgozol!

* * *

Mivel láttam a plakátot, amely szerint minden patkány évente 700 forint kárt okoz, el tudom képzelni, amint két patkány beszélget, s az egyik gondterhesen így panaszkodik:

— Akárhogy is számolom, eddig még csak ötszáz forint kárt okoztam.

* * *

Megrázó pillanat, amikor a kalauz megállapítja, hogy az autóbusz megtelt, s már jóval a következő megálló előtt hosszú csengetéssel értesíti a vezetőt, hogy nem kell megállnia, nem fér fel már senki sem. Megrendülve nézünk ki, amíg a megállónál összegyűltek tehetetlen gyűlölettel néznek a könyörtelenül elsuhanó autóbusz után, de aztán a sajnálkozást, a szégyenérzetet elnyomja az elszánt keménység. Áldozatok mindig voltak, a szentimentalizmust elsöpri az élet, amely olyan mint az autóbusz: megy tovább.

* * *

Pesti hivatalos telefonbeszélgetés:

— Halló, itt Nagy János. Sümegi elvtárssal szeretnék beszélni.

— Nem vagyok itt.

— Nekem se?

— Neked se!

Vége.

* * *

Elképzelt jelenet az alábbi? Lehet...

Novellát visz az író a hetilaphoz. A szerkesztő elolvassa és már olvasás közben is csóválja a fejét.

— Nem jó? — kérdezi az író.

— Nagyon fehér — válaszolja a szerkesztő. — Szekszuálisan kell írni, kérem, szekszuálisan.

F. L.

gevő:

Csehszlovákiai Képeslapok

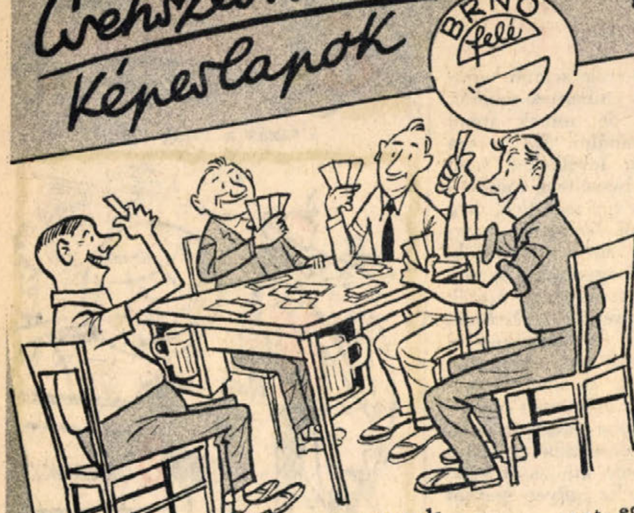

Ezt láttuk
Igy legalább nem verik le a söröskancsókat egy izgalmas kontránál.

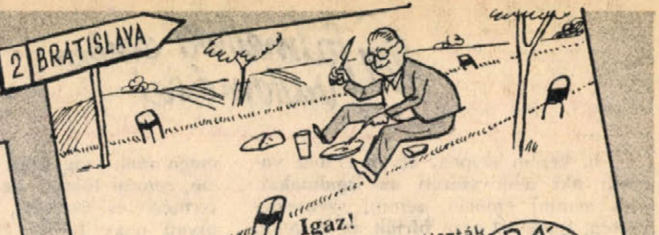
2 BRATISLAVA

Igaz!
A csehszlovák országutak olyan tiszták hogy enni lehetne rajtuk

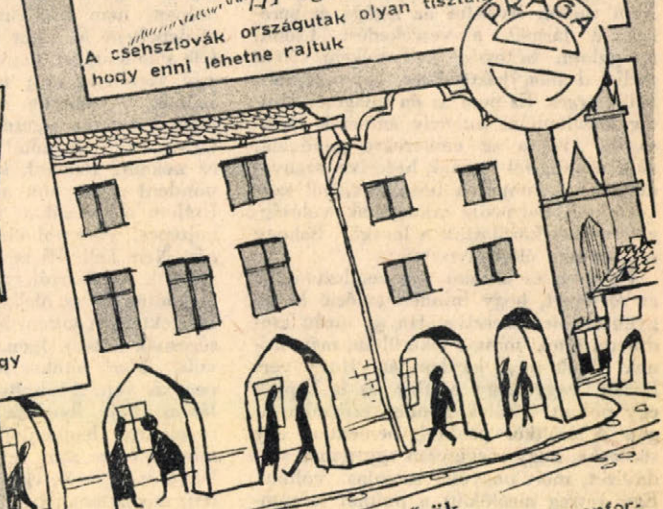

Előrelátó prágai ősök
Már a középkorban árkádositottak a későbbi idegenforgalomra való tekintettel . . .

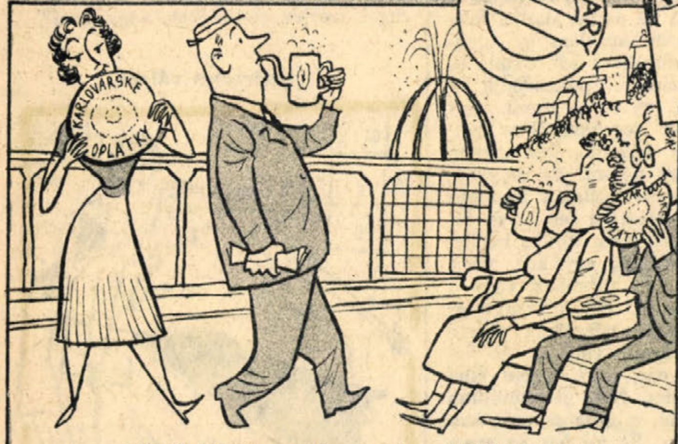
KARLOVY VARY
KARLOVARSKÉ OPLATKY

Miről lehet megismerni a külföldieket?
Ők eszik az ostyát, ők isszák a gyógyvizet

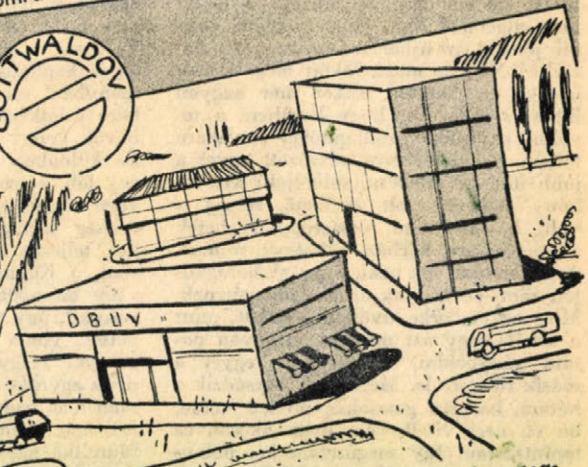
GOTTWALDOV
OBUV

A cipőgyár-város
Épületei is magukon viselik a cipődobozok jellegzetességeit

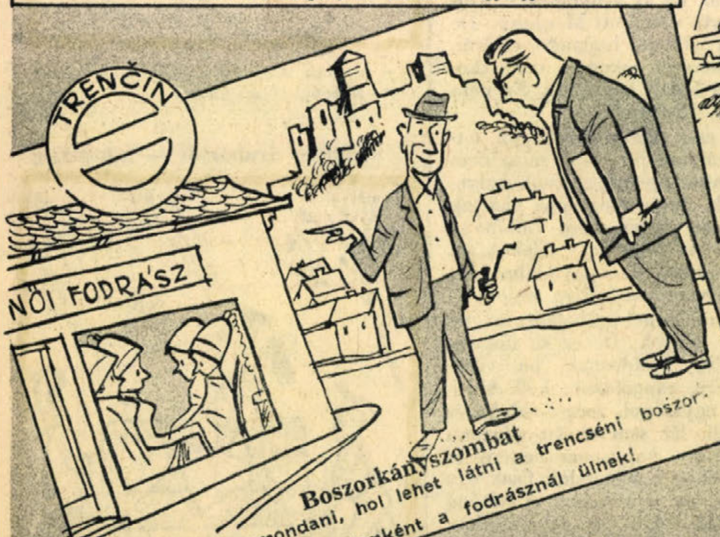
TRENČIN
NŐI FODRÁSZ

Boszorkányszombat
— Tessék mondani, hol lehet látni a trencséni boszorkányokat?
— Ilyenkor szombatonként a fodrásznál ülnek!

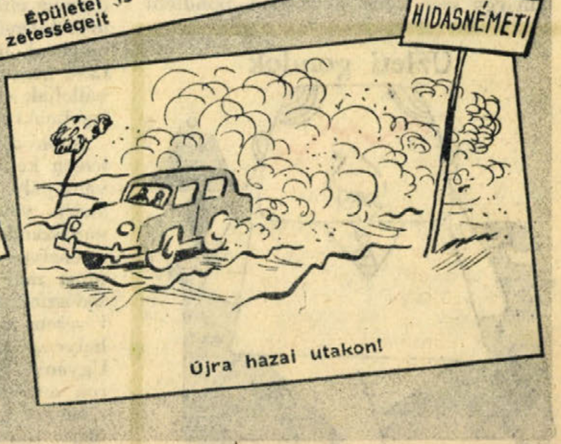
HIDASNÉMETI

Újra hazai utakon!

Egy falmelléki ember vallomásai

Én, kérem szépen, olyan ember vagyok, aki nem szereti az izgalmakat. Csak semmi emóció, semmi szenvedélyesség, mert azt nem bírják az idegeim. Nem tudom elviselni az izgága embereket, a lármát, a veszekedést. Csönd, nyugalom, békesség kell nekem. Nem pedig dráma, kéztördelés, jajveszékelés, halálhörgés. Ez nem az én világom. Mindig kerültem az intenzív emberek társaságát. Azokra az emberekre gondolok, akik mindig fel vannak heccelve, szenvedélyesen kalimpálva beszélnek, hol szitkozódnak, hol pedig rajonganak, valósággal reszket körülöttük a levegő. Sehogy sem tudom őket elviselni.

Ügyesen és okosan úgy rendeztem be az életemet, hogy minden emóció ki legyen belőle rekesztve. Ha az utcán csődületet látok, messze elkerülöm, mert minek álljak meg, kérdem én. Hogy vért lássak, vagy hogy esetleg én is kapjak egy pofont? Utálok minden erőszakosságot. A múltkor például, bementem egy söntésbe, hogy megigyam egy pohár szódavizet, mert nagyon szomjas voltam. Egy részeg meglökött a pultnál és rámförmedt: „Ne lökdössön, tata, mert odasózok!” Azt mondom én erre: „Bocsánatot kérek, nem akartam”. Mert ugyebár, minek vitatkozzam vele, hogy nem is én löktem meg őt, hanem ő lökött meg engemet? Nem jöhet ki abból semmi jó. De az újból rámordít: „Mit hazudik! Nem is maga lökött meg engem, hanem én magát!” Akkor már nagyon intenzív volt. Én, hogy kerüljem a további emóciókat, csillapítólag a vállára tettem a kezem, erre odasózott egyet a jobb fülemre. Most mit csináljak? Kis, vékony emberke volt az illető, részeg is volt, ha megütöm, összerogy, mehetek a rendőrségre, kórház, költségek, mifene. Azt mondtam hát neki, hogy ne haragudjon rám, én vagyok az oka az egésznek. Mire az emberke üvölteni kezdett, mint a sakál, hogy azt mondja, még van pofám gúnyolódni, és odasózott egyet a másik fülemre is. Még ma is borsódzik a hátam, ha arra gondolok, mi lett volna, ha én nem viselkedem ilyen okosan és tapintatosan. Így megúsztam két pofonnal és csak a balfülemre hallok valamivel rosszabbul, mint azelőtt.

A házasságom idején is, kérem szépen, nagyon óvatos voltam. Beleszerettem egy szép nőbe, de rögtön mondtam magamnak: vigyázat, csak semmi emóció, semmi túlzás! Az embernek vannak természetes ösztönei, de minek abból olyan nagy hűhót csinálni. Én kérem szépen, nem irkáltam levélkéket, nem térdepeltem le, nem beszéltem mindenféle születlenséget, hogy így szeretlek, meg úgy szeretlek, meg mi lenne, ha meghalnék, zokognál-e a síromon, tudják, mikkel szokták izgatni egymást a szerelmesek. Ezt én mind mellőztem. Minek ez nekem? Például, sosem veszekedtem, mindent ráhagytam az én Margitkámra. Utálom a szcénákat: szakítás, elrohanás, hajtépés, visszarohanás, lerogyás, zokogás. Nem kell. Mi szép csendesen beszélgettünk erről-arról, néha megcsókoltam higgadtan és az ölelkezéseinkbe is annyi mértéktartást vittem bele, amennyit szükségesnek láttam. Igen. És milyen igazam volt! Mert, amikor Margitka megcsalt, nem is fájt. Elviseltem az egész ügyet lábon. Más ilyenkor őrjöng, ordítozik, revolverrel hadonászik. Én úgy tettem, mintha észre sem vettem volna semmit. Ugyanis egyszer, egy véletlen pech folytán, megláttam, hogy legjobb barátom, a Kálmán, simogatja az asztal alatt a feleségem lábát. Rögtön átvillant az agyamon: ha most felborítom az asztalt és nekimegyek Kálmánnak, elkezdődik itt egy olyan hajcihő, egy olyan rumli, amit nem bírok elviselni idegekkel. Nem szólva arról, hogy az ugra-bugrálás közben én is kaphatok egy pofont. És végeredményben, mi történt? Kálmán barátom keze érintkezésbe került a feleségem lábával. Letört belőle? Nem tört le belőle. És különben is. Mi az, egy kéz, vagy egy láb, a tenger sima tükréhez, vagy a végtelenséghez képest. Ha a Nagymindenség szempontjából nézzük a dolgokat, teljesen mindeggyé válik az én kezem, a Kálmán keze, a feleségem lába vagy az asztal lába. Nem is csináltam cirkuszt, úgy tettem, mintha semmit sem vettem volna észre. És mi lett az eredménye? Hogy még ma is boldogan élnénk egymással, ha az a nyomorult Kálmán nem hagyta volna ott Margitkát. De ezt már nem voltam hajlandó eltűrni. Margitka naphosszat zokogott, panaszkodott, folyton a halált emlegette. Ez nem az én világom. Elváltunk.

És megint csak igazam volt, jól tettem, hogy elváltam tőle, mert most nem tudnám eltartani. Ugyanis a munkahelyemen kiemeltek, fontos pozicióba akartak helyezni, de én, persze, nem vállaltam. Csak nem őrültem meg, hogy felelősséget vállaljak és mindenféle bonyodalmakba, izgalmakba keveredjem! Erre kidobtak.

Azóta sok mindennel próbálkoztam, jelenleg koldus vagyok. De ez se nekemvaló pálya. Egy koldusnak, ha vinni akarja valamire, rángatóznia kell, sírni, panaszkodni, egyszóval, még koldulni is intenzíven kell. Ez sem az én világom. Most már három napja nem ettem és valószínűleg, éhen fogok halni. Csak egy kérésem van: ne temessenek el feltűnő helyen, inkább úgy a fal mellett. Ugyanis, ha jön a feltámadás, nem akarok az elsők között lenni. Előbb majd megnézem, mi a helyzet, aztán, ha látom hogy nekem való az ügy, nyugodtan, minden emóció nélkül feltámadok.

Gádor Béla

Üzleti gondok

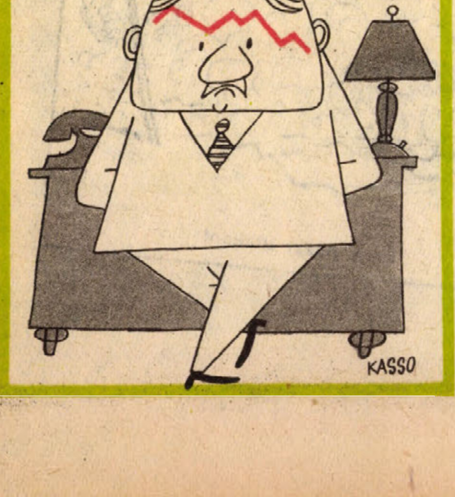

E heti hirdetésünk

VIDÁM ÁRUHÁZI
BEVÁSÁRLÓKÖRÚT
TITKOKKAL ÉS MÁS HASZNOS TUDNIVALÓVAL

Utazás a világ körül

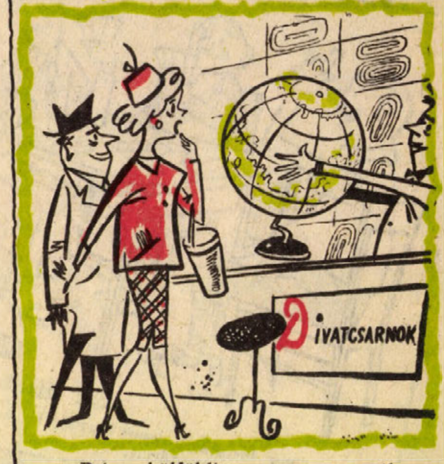

– Príma külföldi anyagot szeretnék . . .

– Parancsoljanak talán a glóbuson kiválasztani, mi legyen az . . . Olasz, francia, angol, szovjet, csehszlovák, vagy kínai?

Önérzetes válasz

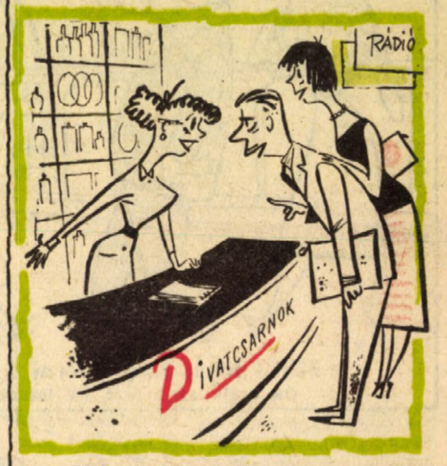

– Valami olyasmit kérünk, ami nincs!

– Kérem, olyan nincs ! . . .

Szállítás áruháztól — lakóházig

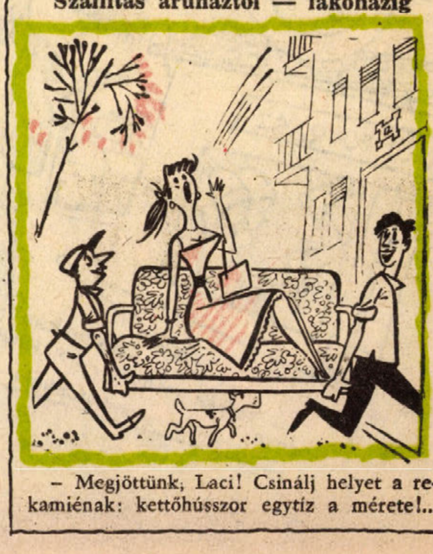

– Megjöttünk, Laci! Csinálj helyet a rekamiénak: kettőhússzor egytíz a mérete!...